

NOTĂ DE FUNDAMENTARE

Secțiunea 1 Titlul proiectului de act normativ

ORDONANȚĂ privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare

Secțiunea a 2 - a Motivul emiterii actului normativ

1. Descrierea situației actuale

- **Măsuri de restructurare a obligațiilor bugetare**

În prezent, o soluție care poate fi avută în vedere de orice contribuabil care se află în dificultate financiară și care nu se afla în insolvență, este aceea de a solicita eșalonarea la plată a obligațiilor fiscale. Astfel, cadrul legal actual (*Legea nr. 207/2015 privind Codul de proceduri fiscală, cu modificările și completările ulterioare*) permite eșalonarea la plată a obligațiilor fiscale, astfel:

- pe o perioadă de maxim 5 ani, situație în care debitorul beneficiază și de amânarea la plată în vederea anulării a penalităților de întârziere, în condițiile acestui act normativ. În acest caz debitorii trebuie să constituie garanții care să acopere sumele eșalonate la plată, dobânzile datorate pe perioada eșalonării la plată (nivelul dobânzii este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere), plus un procent de până la 16% din sumele eșalonate la plată, în funcție de perioada de eșalonare la plată. La finalizarea eșalonării, respectiv atunci când sumele eșalonate la plată au fost stinse în totalitate și au fost respectate condițiile de menținere a eșalonării la plată, debitorul beneficiază de anularea penalităților de întârziere amânate la plată (0,01% pentru fiecare zi de întârziere);

- pe o perioadă de cel mult 1 an în cazul debitorilor cu risc fiscal mic, caz în care trebuie să constituie o garanție în valoare de minimum 20% din sumele ce pot face obiectul eșalonării la plată, precum și a penalităților de întârziere ce pot face obiectul amânării la plată. În acest caz pe lângă penalitățile de întârziere se amână la plată în vederea anulării și un procent de 50 % din dobânzi;

- pe o perioadă de maxim 5 ani, în situația în care debitorul deține bunuri în proprietate dar acestea sunt insuficiente pentru a constitui garanțiile prevăzute de lege. În acest caz, penalitățile de întârziere nu se amână la plată, se includ în eșalonare și nu se anulează;

- pe o perioadă de maxim 6 luni, pentru situația în care debitorul nu deține bunuri în proprietate și nu poate constitui niciun fel de garanție. În acest caz penalitățile de întârziere nu se amână la plată, se includ în eșalonare și nu se anulează.

Alte efecte ale eşalonării la plată, sunt:

- pe perioada eşalonării la plată, se suspendă executarea silită a sumelor care fac obiectul eşalonării la plată;
- pentru menţinerea valabilităţii eşalonării la plată trebuie respectate anumite condiţii printre care plata, într-un anumit termen, a obligaţiilor fiscale care nu au format obiectul eşalonării la plată, precum şi cele născute după emiterea deciziei de eşalonare la plată. În situaţia în care aceste datorii pot fi împovărătoare pentru contribuabil, datorită cuantumului lor, se poate solicita eşalonarea la plată şi a acestora, cu condiţia redimensionării corespunzătoare a garanţiei;
- **pe perioada eşalonării la plată nu se datorează penalităţi de întârziere;**
- **anularea penalităţilor de întârziere la finalizarea cu succes a eşalonării pentru debitorii care au accesat eşalonarea cu garanţii suficiente sau au fost încadraţi ca debitori cu risc fiscal mic.**

Totuşi, la 31 decembrie 2017, la nivelul ANAF existau un număr de aproximativ 218.000 persoane juridice, de drept public sau privat, care nu se aflau în insolvenţa/reorganizare/faliment/dizolvare şi de asemenea nu erau beneficiari ai unei eşalonări la plată.

Datoriile acestor debitori, la 31 decembrie 2017, însumau aproximativ 27.578 milioane lei la bugetul general consolidat din care:

- 82% aparţin bugetului de stat
- 13% aparţin bugetului asigurărilor sociale de stat
- 4% aparţin bugetului Fondului naţional unic de asigurări sociale de sănătate
- 1% aparţin bugetului asigurărilor pentru şomaj.

În cursul anului 2018, până la data de 30 octombrie 2018, din totalul creanţelor mai sus menţionate a fost stinsă o sumă de aproximativ 803 milioane lei, prin modalităţile prevăzute de Codul de procedură fiscală, din care:

- **prin plată voluntară** - aproximativ 295 milioane lei, din care:
 - 53% aparţine bugetului de stat
 - 30% aparţine bugetului asigurărilor sociale de stat
 - 15% aparţine bugetului Fondului naţional unic de asigurări sociale de sănătate
 - 2% aparţine bugetului asigurărilor pentru şomaj
- **prin compensare** - aproximativ 25 milioane lei, din care:
 - 58% aparţine bugetului de stat
 - 29% aparţine bugetului asigurărilor sociale de stat
 - 12% aparţine bugetului Fondului naţional unic de asigurări sociale de sănătate
 - 1% aparţine bugetului asigurărilor pentru şomaj
- **prin executare silită** - aproximativ 195 milioane lei, din care:
 - 53% aparţine bugetului de stat
 - 32% aparţine bugetului asigurărilor sociale de stat
 - 13% aparţine bugetului Fondului naţional unic de asigurări sociale de sănătate

- 2% aparține bugetului asigurărilor pentru șomaj

În concluzie, în anul 2018 s-au stins aproximativ 3% din totalul creanțelor bugetare la 31 decembrie 2017, ce aparțineau debitorilor mai sus menționați, din care prin executare silită decât 0,707%

Astfel rezultă cu suficientă claritate din datele statistice că eficiența executării silite a acestei categorii de debitori cu datorii istorice este extrem de redusă.

În categoria arieratelor nerecuperabile intră și arieratele care aparțin unor debitori care au datorii foarte mari și care nu pot accesa eșalonarea la plată datorită faptului că nu îndeplinesc condițiile de acordare a eșalonării la plată în sensul că nu au capacitate financiară de plată pe perioada maximă de eșalonare la plată reglementată sau nu pot constitui garanții suficiente pentru a beneficia de anularea unor accesorii.

Cu alte cuvinte, debitorii mai sus menționați, deși pe termen lung ar putea să plătească datoriile, nu se încadrează în condițiile de eșalonare la plată întrucât nu pot plăti ratele și nu pot îndeplini condițiile de acordare sau de menținere a eșalonării la plată.

Pe de altă parte, **pentru contribuabilii care se află deja în stare de insolvență**, prin *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul insolvenței și a altor acte normative au fost adoptate deja de către Guvern, o serie de măsuri de salvare a acestora*, de menținere sau reintegrare în activitatea economică, precum:

- posibilitatea reducerii creanței bugetare negarantate în cadrul planului de reorganizare potrivit *Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare*;

- posibilitatea conversiei creanțelor bugetare în acțiuni care poate fi prevăzută prin planul de reorganizare potrivit *Legii nr. 85/2014, cu modificările și completările ulterioare*;

- posibilitatea cesionării creanțelor bugetare datorate de debitorii aflați în procedura insolvenței dacă sunt îndeplinite anumite condiții expres prevăzute de *Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare*, asigurându-se pe această cale recuperarea integrală a creanțelor într-o perioadă rezonabilă.

În aceste condiții este necesară și reglementarea posibilității de restructurare a obligațiilor bugetare și pentru contribuabilii care nu se află în insolvență tocmai pentru a evita intrarea în această stare.

• **Aprobarea Programului Termoficare**

Prin Hotărârea Guvernului nr. 462/2006 pentru aprobarea programului "Termoficare 2006-2020 căldură și confort" și înființarea Unității de management al proiectului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a fost aprobat programul "Termoficare 2006-2020 căldură și confort", care cuprinde două componente:

- a) reabilitarea sistemului centralizat de alimentare cu energie termică;
- b) reabilitarea termică a clădirilor.

Beneficiarii programului "Termoficare 2006-2020 căldură și confort", pentru componenta de rehabilitare a sistemelor centralizate de alimentare cu energie termică sunt autoritățile administrației publice locale care dețin în proprietate sisteme centralizate de alimentare cu energie termică.

Programul este anual și cofinanțează cheltuielile eligibile ale proiectelor, în proporție de maximum 70%, prin alocări de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.

La această dată, componenta de rehabilitare termică a clădirilor nu se implementează prin programul "Termoficare 2006-2020 căldură și confort", acest domeniu de investiții beneficiind de următoarele programe de finanțare:

- o Programul național privind creșterea performanței energetice a blocurilor de locuințe;
- o Programul de rehabilitarea termică a clădirilor de locuit cu finanțare prin credite bancare cu garanție guvernamentală;
- o Programe de rehabilitare termică cu finanțare din Programul Operațional Regional 2007-2013.

Componenta de rehabilitare a sistemului centralizat de alimentare cu energie termică din cadrul Programului "Termoficare 2006-2020 căldură și confort" a fost implementată efectiv, începând cu anul 2008.

Astfel, din anul 2008 până în prezent au fost finanțate 191 de obiective de investiții pentru suma de 146.333.620,30 lei, repartizată la un număr de 48 unități administrativ-teritoriale.

Din totalul de obiective finanțate, au fost finalizate 128 obiective de investiții.

Pentru finalizarea obiectivelor în curs de execuție este necesară alocarea sumei de 105.958.750 lei.

• **Măsuri în domeniul procedurii fiscale**

➤ În prezent, art. 11 alin. (3) lit. d) prevede că organul fiscal poate transmite informațiile pe care le deține oricărui solicitant, cu acordul scris al contribuabilului, prin acord scris înțelegându-se fie ca acordul să fie emis pe suport hârtie, fie în formă electronică, exprimat în condițiile legii.

➤ Potrivit Regulamentului (UE) 2016/679, privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date:

- „prelucrarea este legală numai dacă și în măsura în care se aplică cel puțin una din următoarele condiții: persoana vizată și-a dat consimțământul pentru prelucrarea datelor sale pentru unul sau mai multe scopuri specifice” [art. 6 alin. (1) lit. a)]
- „consimțământul este orice manifestare de voință liberă, specifică, informată și lipsită de ambiguitate a unei persoane, prin care aceasta acceptă, printr-o declarație sau printr-o acțiune fără echivoc, ca datele sale să fie prelucrate” (art. 4 pct. 11)

Pentru similitudine legislativă, secretul bancar, care reprezintă, la fel cu secretul fiscal, o informație cu un grad sporit de confidențialitate poate fi furnizat altor persoane tot în baza consimțământului expres al clientului, textul de lege care reglementează acest aspect, respectiv Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 99/2006 privind institutiile de credit si adecvarea capitalului, folosind sintagma „acord expres”, fără să impună alte condiții suplimentare sau o formă specifică pe care să o îmbrace acordul:

- „informații de natura secretului bancar pot fi furnizate, în măsura în care acestea sunt justificate de scopul pentru care sunt cerute ori furnizate, în următoarele situații: (...) la solicitarea titularului de cont sau a moștenitorilor acestuia, inclusiv a reprezentanților legali și/sau statutori, ori cu acordul expres al acestora” [art. 113 alin. (2) lit. a) din OUG nr. 99/2006]

De asemenea, este oportun a se alinia legislația cu evoluția tehnologică în contextul creșterii importanței soluțiilor digitale în societatea românească, fiind astfel necesară o extindere a modalităților de colectare a consimțământului la variante actuale, mai eficiente, extrem de sigure și de rapide, în acord cu evoluția tehnologică.

Se are în vedere ca astfel de soluții să permită:

- identificarea neechivocă a clientului (de exemplu, aplicația de internet banking poate fi utilizată doar prin introducerea unor credențiale unice acordate exclusiv și personal clientului, respectiv user&parola/cod unic generat de anumite dispozitive speciale de tip token/digipass);
- posibilitatea informării clientului în mod complet, clar și eficient în scris, anterior exprimării consimțământului;
- exprimarea de către client a unui consimțământ informat, expres și neechivoc, întrucât întotdeauna va necesita o acțiune/o manifestare explicită de voință din partea sa;
- stocarea fără posibilitate de alterare a informației furnizate clientului și a consimțământului exprimat de acesta, într-un mod accesibil pentru referințe ulterioare/probării pe o durată adecvată scopului comunicărilor stocate;

datorită gradului sporit de securitate și capacității de a asigura o autentificare precisă a clientului, efectuarea de operațiuni cu un grad ridicat de risc pentru client, respectiv operațiuni financiare de plată, introducerea credențialelor echivalând cu semnătura clientului.

Pe de altă parte, Codul de procedură fiscală prevede la art. 11 alin. (6) faptul că, se poate încheia prin protocol între o autoritate publică/autoritate judiciară și organul fiscal dacă asemenea autorități solicită informații ce intră sub incidența secretului fiscal, însă textul de lege nu prevede expres posibilitatea încheierii unor acorduri între organul fiscal și o persoană juridică, de exemplu, instituții de credit, instituții financiare nebankare, în condițiile în care acestea solicită informații cu caracter fiscal de la organul fiscal după obținerea în prealabil a consimțământului contribuabilului.

În plus, art. 11 alin. (10) reglementează faptul că prelucrarea datelor cu caracter personal de către organele fiscale centrale și locale se realizează cu respectarea prevederilor *Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare*, act normativ abrogat prin Legea nr.

129/2018.

➤ Art. 18 alin. (3) din Codul de procedură fiscală prevede că pentru contribuabilul/plătitorul reprezentat prin avocat, forma și conținutul împuternicirii sunt stabilite de dispozițiile legale privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală prevede la art. 3 alin. (1) lit. f) faptul că activitatea de consultanță fiscală constă în „asistență și reprezentare în fața organelor fiscale, inclusiv acordarea de asistență de specialitate pe parcursul derulării inspecției fiscale”.

➤ Art. 23 reglementează preluarea obligației fiscale fără a se preciza modalitatea prin care se comunică acest fapt.

➤ În prezent, art. 49 alin. (1) reglementează situațiile în care actul administrativ fiscal este lovit de nulitate absolută, respectiv:

- este emis cu încălcarea prevederilor legale privind competența;
- nu cuprinde unul dintre elementele acestuia referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, precum și organul emitent;
- este afectat de o gravă și evidentă eroare.

În practica organelor de soluționare a contestațiilor formulate împotriva actelor administrativ fiscale, au existat situații în care contestatorii au susținut, în contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, faptul că organele de inspecție fiscală nu au menționat motivele pentru care nu au luat în considerare soluțiile/opiniile adoptate de organul fiscal competent cu privire la situația de fapt a contribuabilului respectiv, anterior emiterii actului de impunere, așa cum prevede art. 6 din Codul de procedură fiscală.

De subliniat că art. 6 din Codul de procedură fiscală reglementează dreptul de apreciere al organului fiscal, asigurându-se astfel transpunerea în normele de procedură fiscală a principiului proporționalității și rezonabilității. Astfel, în exercitarea dreptului său de apreciere, organul fiscal trebuie să ia în considerare opinia emisă în scris de organul fiscal competent respectivului contribuabil/plătitor în cadrul activității de asistență și îndrumare a contribuabililor/plătitorilor, precum și soluția adoptată de organul fiscal în cadrul unui act administrativ fiscal sau de instanța judecătorească, printr-o hotărâre definitivă, emisă anterior, pentru situații de fapt similare la același contribuabil/plătitor.

Totodată, potrivit art. 279 alin. (3) prin decizie se poate desființa, total sau parțial, actul administrativ atacat în situația în care, din documentele existente la dosar și în urma demersurilor întreprinse la organul fiscal emitent, nu se poate stabili situația de fapt în cauza supusă soluționării, iar organul fiscal competent urmează să încheie un nou act administrativ fiscal care trebuie să aibă în vedere strict considerentele deciziei de soluționare a contestației.

Cu toate acestea, în practică, sunt multe situații în care aceste

considerente nu sunt respectate la încheierea noului act administrativ fiscal.

Pe de altă parte, Codul de procedură fiscală prevede că în cazul în care inspecția fiscală nu se finalizează într-o perioadă reprezentând dublul perioadei prevăzute pentru finalizare, inspecția fiscală încetează, fără a se emite raport de inspecție fiscală și decizie de impunere sau decizie de nemodificare a bazei de impunere. Acest termen este, în principiu, un termen de decădere dar nefiind completat cu sancțiunea nulității sunt situații în care acesta nu-și produce efecte.

➤ În prezent art. 54 reglementează dispozițiile de natură procedurală aplicabile actelor de executare și altor acte emise de organele fiscale.

➤ În prezent, art. 59 din Codul de procedură fiscală prevede obligația contribuabilului de a furniza periodic organului fiscal central informații referitoare la activitatea desfășurată.

Totodată, natura informațiilor, periodicitatea, precum și modelul declarațiilor se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

➤ Prin dispozițiile art. 76 din Codul de procedură fiscală, se prevede faptul că termenele stabilite în baza legii de un organ fiscal pot fi prelungite de acesta în situații temeinic justificate, la cerere sau din oficiu.

De subliniat că, sunt situații în care contribuabilii sunt în imposibilitatea de a-și îndeplini obligațiile fiscale din motive obiective, cum ar fi și situația care a generat prorogarea termenului de la art. 62, respectiv imposibilitatea finalizării legislației secundare și a parametrilor tehnici care vor sta la baza sistemului informatic necesar transmiterii informațiilor de către instituțiile financiare în termenul prevăzut de lege. Totodată, precizăm că prevederile art. 77 conferă posibilitatea organelor fiscale de a prelungi termenele administrative (cele stabilite de organul fiscal) în situații temeinic justificate, fără a exista posibilitatea prorogării termenelor stabilite prin lege, pe cale generală, pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale de către contribuabili.

➤ În prezent art. 82 nu prevede situația în care persoana fizică deține numărul de identificare fiscală, iar ulterior obține codul numeric personal.

➤ În prezent, art. 83 alin. (4) prevede obligația instituțiilor de credit de a transmite organului fiscal central solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală sau a codului de identificare fiscală pentru persoane fizice sau persoane juridice nerezidente care nu dețin certificat de înregistrare fiscală în cazul deschiderii unui cont bancar sau închirierea unei casete de valori.

În acest caz organul fiscal central, pe baza solicitării instituției de credit atribuie numărul de identificare fiscală și emite certificatul de înregistrare fiscală, pe care îl comunică instituției de credit solicitante.

Pe de altă parte, textul de lege prevede că certificatul de înregistrare fiscală este comunicat persoanei fizice/juridice respective de către instituția de credit.

➤ În prezent, Codul de procedură fiscală definește la art. 85 sediul secundar ca fiind un loc, precum un birou, magazin, atelier, depozit, etc, prin care contribuabilul își desfășoară integral sau parțial activitatea, indiferent dacă acesta este înființat în România sau în străinătate.

➤ În prezent art. 86 din Codul de procedură fiscală reglementează faptul că declarația de înregistrare fiscală este însoțită de acte doveditoare ale informațiilor cuprinse în aceasta, fără nici o excepție.

➤ Art. 98 din Codul de procedură fiscală prevede care sunt actele administrative fiscale ce sunt asimilate deciziilor de impunere.

În cazul inspecției fiscale art. 131 alin. (4) din Codul de procedură fiscală prevede că raportul de inspecție fiscală stă la baza emiterii:

a) deciziei de impunere, pentru diferențe în plus sau în minus de obligații fiscale principale aferente diferențelor de baze de impozitare;

b) deciziei de nemodificare a bazelor de impozitare, dacă nu se constată diferențe ale bazelor de impozitare și respectiv de obligații fiscale principale;

c) deciziei de modificare a bazelor de impozitare dacă se constată diferențe ale bazelor de impozitare, dar fără stabilirea de diferențe de obligații fiscale principale.

În cazul verificării situației fiscale personale, art. 146 alin. (1) prevede că „raportul prevăzut la art. 145 stă la baza emiterii deciziei de impunere sau, după caz, a unei decizii de încetare a procedurii de verificare, în cazul în care nu se ajustează baza de impozitare”.

Pe cale de consecință, decizia de nemodificare este asimilată unei decizii de impunere prezentând relevanță din perspectiva competenței organelor de soluționare a contestațiilor formulate împotriva acestora.

De precizat că decizia de încetare a procedurii de verificare, în cazul în care nu se ajustează baza de impozitare este tot o decizie de nemodificare a bazei de impozitare, nefiind prevăzută expres în categoria actelor asimilate deciziilor de impunere.

➤ Potrivit art. 132 din Codul de procedură fiscală, organul de inspecție fiscală are obligația de a sesiza organele judiciare competente în legătură cu constatările efectuate cu ocazia inspecției fiscale și care ar putea întruni elemente constitutive ale unei infracțiuni, în condițiile prevăzute de legea penală. Cu această ocazie, organul de inspecție fiscală întocmește un proces-verbal care reprezintă act de sesizare și stă la baza documentației de sesizare a organelor de urmărire penală.

În contextul cauzei Lungu împotriva României, supusă analizei Curții Europene a Drepturilor Omului, situațiile în care, în urma unei inspecții fiscale/verificării situației fiscale personale se încheie actele specifice procedurii (raport de inspecție fiscală/raport de verificare și

decizie de impunere) și, totodată se sesizează organele de urmărire penală, deschid calea a două proceduri judiciare paralele prin a căror soluționare se poate aduce atingere principiului securității raporturilor juridice, în sensul că într-o procedură se poate da o soluție contrară celei date în cealaltă procedură.

➤ În prezent, art. 126 alin. (2) prevede că inspecția fiscală încetează fără a se emite raport de inspecție fiscală și decizie de impunere sau decizie de nemodificare a bazei de impozitare, dacă aceasta nu se finalizează într-o perioadă egală cu dublul perioadei de inspecție fiscală.

De subliniat că, perioada pentru efectuarea inspecției fiscale este:

- a) 180 de zile pentru contribuabilii mari, precum și pentru contribuabilii/plătitorii care au sedii secundare, indiferent de mărime;
- b) 90 de zile pentru contribuabilii mijlocii;
- c) 45 de zile pentru ceilalți contribuabili.

Pe de altă parte, art. 127 prevede posibilitatea suspendării inspecției fiscale precum și cazurile de suspendare.

Totodată, textul de lege [art. 127 alin. (7)] prevede că perioada în care inspecția fiscală este suspendată nu se include în calculul duratei de inspecție fiscală.

De asemenea, Codul de procedură fiscală prevede că inspecția fiscală se finalizează prin încheierea unui raport de inspecție fiscală și emiterea deciziei de impunere sau deciziei de modificare/nemodificare a bazei de impunere.

Însă pe perioada desfășurării inspecției fiscale, sau când inspecția fiscală se suspendă, se întâlnesc situații când încetează calitatea de subiect de drept fiscal (de exemplu persoana juridică este radiată din registrele în care este înscrisă), caz în care inspecția fiscală nu mai poate continua, acest lucru nefiind însă reglementat.

➤ În prezent, având în vedere dispozițiile art. 127, în practica organelor de inspecție fiscală se întâlnesc situații în care inspecțiile fiscale sunt suspendate, în funcție de data începerii inspecției fiscale, motivele principale fiind reprezentate, în speță de:

- faptul că împotriva contribuabilului supus inspecției fiscale se află în curs de derulare o acțiune de cercetare penală care se referă la activități și operațiuni desfășurate de contribuabilul în cauză, în perioadele supuse inspecției fiscale și al cărui rezultat ar putea influența obligațiile fiscale ale contribuabilului;

- faptul că actele și documentele financiar-contabile ale contribuabilului supus inspecției fiscale au fost ridicate, în original, de organele de cercetare penală fără a fi lăsate la dispoziție contribuabilului copii certificate ale acestora pe baza cărora organele de inspecție fiscală să efectueze verificările specifice și să stabilească situația de fapt fiscală.

Totodată, art. 127 alin. (2) statuează că inspecția fiscală este suspendată până la data la care încetează motivul suspendării, dar nu mai mult de 6 luni de la data suspendării, fiind necesară reglementarea perioadei de suspendare a inspecției pentru noile

situații întâlnite în practică.

Pe de altă parte, art. 127 prevede că în situația în care se decide suspendarea inspecției fiscale organul de inspecție fiscală emite decizie de suspendare a inspecției fiscale, textul de lege neprecizând expres data de la care începe suspendarea.

De asemenea, norma juridică prevede că data la care se reia inspecția fiscală ca urmare a suspendării se aduce la cunoștința contribuabilului neprecizând expres o perioadă în care organul fiscal să reia inspecția fiscală.

Pe de altă parte, Codul de procedură fiscală prevede că contribuabilul/plătitorul are obligația de colaborare cu organul de inspecție fiscală pe perioada de desfășurare a inspecției fiscale.

➤ În procedura reverificării prevăzută la art. 128 nu este atins obiectivul declarat al Codului de procedură fiscală în ceea ce privește echilibrul drepturilor și obligațiilor părților.

În fapt, deși ulterior inspecției contribuabilul intră în posesia unor documente care nu existau la data efectuării inspecției, din motive ce nu îi sunt imputabile, contribuabilul este lipsit de dreptul de a beneficia de plata unui impozit corect, organul fiscal opunându-i principiul anuității inspecției de la care se poate face excepție doar dacă datele suplimentare sunt identificate de organele fiscale, de regulă urmare colaborării cu alte autorități sau urmare unor controale încrucișate.

Textul de lege nu reglementează posibilitatea efectuării reverificării inspecției și la cererea contribuabilului, în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de art. 128.

Acest dezechilibru a fost sesizat și de CJUE în Cauza Zabrus (C-81/17). Astfel, judecătorul european, după ce a reținut principiile specifice cazului dedus atenției sale, a reținut și următoarele: „*Un regim național de inspecție care nu permite corectarea declarației de TVA, în condițiile în care prevede o posibilitate a autorităților fiscale de a efectua o nouă inspecție atunci când dispun de informații noi, nu urmărește garantarea drepturilor contribuabililor și nu rezultă că servește la aplicarea principiului securității juridice, ci acționează în principal pentru eficacitatea inspecțiilor și a funcționării administrației.*”

➤ În prezent, potrivit art. 130 organul de inspecție fiscală comunică contribuabilului/plătitorului proiectul de raport de inspecție fiscală, în format electronic sau pe suport hârtie, acordându-i acestuia posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere, fără a exista un termen minim pe care contribuabilii să-l aibă la dispoziție în vederea analizării proiectului de raport de inspecție fiscală înaintea discuției finale.

De asemenea, Codul de procedură fiscală prevede că inspecția fiscală se încheie la data programată pentru discuția finală, ceea ce înseamnă că este inclusă în calculul duratei și perioada cuprinsă între data comunicării raportului de inspecție fiscală și data discuției finale.

➤ Art. 131 prevede că raportul de inspecție fiscală se întocmește la finalizarea inspecției fiscale și cuprinde toate constatările în legătură cu perioadele și obligațiile fiscale verificate, precum și în legătură cu alte obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă ce au făcut obiectul verificării, fără a prevedea că acesta trebuie să conțină constatări pentru toate perioadele și obligațiile fiscale înscrise în Avizul de inspecție fiscală.

În prezent, la art. 136 și 137 reglementează competența de efectuare a controlului operativ și înomat de către inspectorii antifraudă, precum și regulile acestuia fără a se reglementa obligativitatea înștiințării contribuabilului cu privire la efectuarea controlului ori posibilitatea exprimării unui punct de vedere de către contribuabil la cele consemnate în actul de control.

➤ Potrivit art. 140 din Codul de procedură fiscală, la cererea scrisă a persoanei fizice supuse verificării, verificarea situației fiscale personale se poate desfășura și la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență de specialitate sau juridică, singurele condiții impuse fiind ca cererea scrisă să fie depusă la organul fiscal înainte de data începerii verificării fiscale înscrise în avizul de verificare, iar spațiul pus la dispoziție să fie adecvat pentru efectuarea verificărilor, respectiv să permită desfășurarea activităților legate de controlul documentelor și elaborarea actului de control.

Este prevăzut un termen de 5 zile pentru soluționarea cererii de schimbare a locului de desfășurare, organul fiscal pronunțându-se, de regulă, favorabil asupra cererii privind schimbarea locului de desfășurare a verificării fiscale.

Inconveniente ce rezultă din lipsa excepției de la regula desfășurării verificării la sediul organului fiscal sunt în legătură cu locul de desfășurare al verificării fiscale personale, în sensul că, fiind vorba de verificări ce vizează persoanele fizice, de regulă, spațiul pus la dispoziție este de fapt locuința personală, care deși întrunește condițiile impuse de lege (în limita posibilității persoanei fizice, care să permită desfășurarea activităților legate de controlul documentelor și elaborarea actului de control), astfel încât lipsa accesului la bazele de date proprii necesare atât desfășurării controlului cât și elaborării actului - aspect neclarificat și nedetaliat de textul de lege în vigoare, asigurarea confidențialității discuțiilor cu persoana verificată (fiind locuința personală nu există un cadru de a interzice prezența și altor membrii ai familiei) și în condițiile în care nu este posibilă o comunicare prin mijloace electronice la distanță, aspecte ce îngreunează și conduce la prelungirea nejustificată a finalizării verificărilor.

➤ În prezent, art. 145 prevede faptul că, rezultatul verificării situației fiscale personale se consemnează într-un raport scris în care se prezintă constatările din punct de vedere faptic și legal. De asemenea ca și în cazul inspecției fiscale dacă se fac constatări cu privire la săvârșirea unor fapte penale se încheie un proces verbal care stă la baza documentației de sesizare a organelor de urmărire penală. În acest context legislația actuală permite declanșarea a două

proceduri – administrativă și penală – în opoziție cu cele statuate în cauza Lungu.

➤ În prezent, art. 158 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, definește autoritățile contractante potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare, act normativ care a fost abrogat de Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, cu modificările și completările ulterioare.

➤ În prezent, art. 159 din Codul de procedură fiscală prevede un termen de valabilitate de 30 de zile pentru certificatul de atestare fiscală emis de organele fiscale locale.

În plus, art. 159 alin. (5) reglementează faptul că la înstrăinarea dreptului de proprietate asupra mijloacelor de transport, proprietarii bunurilor ce se înstrăinează trebuie să prezinte certificate de atestare fiscală prin care să se ateste achitarea tuturor obligațiilor de plată datorate bugetului local al unității administrativ-teritoriale în a cărei rază se află înregistrat fiscal bunul ce se înstrăinează.

Pe de altă parte, Ordinul comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, ministrului finanțelor publice și ministrului afacerilor interne nr. 1069/1578/114/2016 pentru aplicarea pct. 101 din titlul IX "impozite și taxe locale" din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, prevede în anexa 1 pct. 11 că, în cazul transferului dreptului de proprietate a mijloacelor de transport prin utilizarea contractului de înstrăinare-dobândire, Model 2016 IFL-054, nu este necesar certificatul de atestare fiscală.

➤ Art. 160 din Codul de procedură fiscală reglementează posibilitatea solicitării certificatului de atestare fiscală de către alte persoane decât contribuabilul în baza unui acord scris al contribuabilului în cauză. Prin urmare, în vederea corelării cu propunerile de modificare de la art. 11 este necesară armonizarea a art. 160 astfel încât acordul contribuabilului să fie unul expres și neechivoc.

➤ Art. 164 reglementează procedura privind corectarea erorilor din documentele de plată întocmite de debitori, fără să reglementeze în mod expres modalitatea de corectare a erorilor din documentele de plată întocmite de către terți popriți.

➤ Prin Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a fost modificat art. 67 în sensul că dividendele se distribuie asociaților proporțional cu cota de participare la capitalul social vărsat, opțional trimestrial pe baza situațiilor financiare interimare și anual, după regularizarea efectuată prin situațiile financiare anuale, dacă prin actul constitutiv nu se prevede altfel.

La alin. (22) al art. 67 din același act normativ, se reglementează

faptul că în cazul în care asociații sau acționarii datorează restituiri de dividende, în urma regularizării operate în situațiile financiare anuale, acestea se achită societății în termen de 60 de zile de la data aprobării situațiilor financiare anuale.

Astfel rezultă că distribuirea dividendelor se poate realiza parțial și în cursul anului pentru asociații sau acționari indiferent dacă aceștia sunt persoane fizice sau juridice.

În acest context, se ridică problema regularizării impozitului pe dividende în situația în care suma distribuită în cursul anului este mai mare decât suma care rezultă în urma regularizării operate în situațiile financiare anuale.

➤ În practică, potrivit art. 173 au fost cazuri în care au fost calculate obligații fiscale accesorii pentru obligațiile fiscale stabilite ca urmare a refacerii inspecției fiscale, deși sumele aferente obligațiilor fiscale principale erau plătite de contribuabil și exista o suprasolvire până la data emiterii noului act.

➤ În prezent, art. 181 prevede că penalitatea de nedeclarare se aplică doar pentru obligațiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de contribuabil și stabilite de organul fiscal urmare a unei inspecții fiscale.

În acest context, pot exista situații în care organul fiscal, pe baza analizei de risc să nu efectueze o inspecție fiscală la un contribuabil chiar dacă acesta nu își declară obligațiile fiscale, motiv pentru care organul fiscal le stabilește, prin decizie de impunere, din oficiu.

Totodată, procedura actuală prevede că penalitatea de nedeclarare se reduce cu 75% doar la cererea contribuabilului, ceea ce înseamnă că reducerea nu se acordă din oficiu de organul fiscal.

În practică apare ca frecventă situația în care organul fiscal menționează în cuprinsul raportului de inspecție fiscală, în dreptul secțiunii destinate penalității de nedeclarare, sintagma „nu este cazul”.

Ulterior emiterii raportului de inspecție fiscală și Deciziei de impunere, sunt emise decizii în care apare individualizată penalitatea de nedeclarare, de cele mai multe ori după expirarea termenului de plată a Deciziei de impunere, ceea ce conduce la pierderea beneficiului contribuabilului, întrucât conduita organului fiscal încalcă principiul securității juridice și pe cel al așteptării legitime.

Pe de altă parte, în prezent, organele vamale se află în imposibilitatea de a aplica penalitatea de nedeclarare deoarece criteriile care condiționează incidența acestei sancțiuni au caracter restrictiv.

Penalitatea de nedeclarare se aplică doar pentru obligațiile fiscale principale stabilite prin decizii de impunere emise urmare unei inspecții fiscale.

Codul de procedură fiscală se aplică și în ceea ce privește administrarea drepturilor vamale (în măsura în care prin lege specială nu se prevede altfel).

Astfel, în accepțiunea Codului de procedură fiscală, creanțele fiscale se stabilesc ori prin intermediul deciziei de impunere ori prin intermediul declarației de impunere.

➤ Dreptul de dobândă prevăzut la art. 182 are natura unui drept de creanță fiscală în sensul art. 1 din Codul de procedură fiscală, dar pentru care nu este reglementat expres un termen de prescripție, așa cum este cazul celorlalte categorii de drepturi având această natură.

➤ În prezent, alin. (7) al art. 184 reglementează faptul că eșalonarea la plată nu se acordă pentru obligațiile fiscale în sumă totală mai mică de 500 lei în cazul persoanelor fizice și 5.000 lei în cazul persoanelor juridice, iar în cazul asocierilor sau entităților fără personalitate juridică, acestea sunt asimilate persoanelor juridice, ceea ce înseamnă că limita sumei pentru care pot solicita eșalonarea la plată este de 5000 de lei.

➤ În prezent art. 193 din Codul de procedură fiscală reglementează constituirea de garanții în procedura de eșalonare la plată, astfel debitorul trebuie să constituie garanții, în anumite limite, cu excepția situației în care debitorul are bunuri care sunt deja sechestrate, cu condiția prezentării unui raport de evaluare.

De asemenea în cazul în care debitorul oferă bunuri imobile drept garanție trebuie determinată valoarea acestor bunuri, astfel în cazul bunurilor imobile a căror valoare stabilită în raportul de evaluare este mai mare decât valoarea orientativă stabilită prin expertizele realizate de camera notarilor publici, valoarea bunurilor se determină la nivelul valorii orientative stabilite prin expertiza întocmită de camera notarilor publici.

În plus, în procedura de eșalonare la plată pe parcursul derulării eșalonării la plată, garanția se poate înlocui sau redimensiona în funcție de valoarea ratelor rămase de achitat, la cererea debitorului, fără ca debitorul să justifice înlocuirea garanțiilor.

Pe perioada de valabilitate a eșalonării la plată, potrivit art. 195, contribuabilii pot solicita modificarea eșalonării la plată prin includerea în eșalonare a obligațiilor fiscale prevăzute la art. 194 din Codul de procedură fiscală. Modificarea deciziei de eșalonare la plată se efectuează cu menținerea perioadei de eșalonare deja aprobate sau, la cerere, cu modificarea perioadei de eșalonare.

➤ Potrivit art. 206 alin. (2) din Codul de procedură fiscală debitorul depune, în cel mult 30 de zile de la data comunicării certificatului de atestare fiscală, o garanție în valoare de minimum 20% din sumele ce pot face obiectul eșalonării la plată, precum și a penalităților de întârziere ce pot face obiectul amânării la plată potrivit art. 208, înscrise în certificatul de atestare fiscală emis în condițiile prezentului capitol.

➤ În prezent art. 212 reglementează valorificarea garanțiilor inclusiv a valorificării scrisorilor de garanție fără să reglementeze în mod expres un termen în care emitenții scrisorilor de garanție/polițelor de asigurare de garanție să vireze sumele în cazul

valorificării acestora.

➤ În prezent, art. 213 din Codul de procedură fiscală prevede că, împotriva deciziei prin care se dispune instituirea măsurilor asigurătorii se poate formula contestație direct la instanța de contencios administrativ fără a institui care este instanța competentă, respectiv tribunal sau curte de apel.

În aplicarea prevederilor art. 213 alin. (13), unele instanțe au considerat că trebuie aplicat criteriul poziționării organului emitent, nefiind vorba de un litigiu care ar privi anularea unui act prin care se stabilesc taxe și impozite, în timp ce alte instanțe au aplicat criteriul valoric, interpretând sintagma „acte care privesc taxe și impozite” ca nesuprapunându-se doar actelor de impunere.

➤ În prezent, art. 214 Cod procedură fiscală stabilește că măsurile asigurătorii vor fi ridicate fie atunci când au încetat cauzele pentru care au fost dispuse fie „la constituirea garanției prevăzute la art. 211” (i.e. consemnarea de mijloace bănești la trezorerie, scrisoare de garanție emisă de o bancă sau de un IFN, poliță de asigurare, ipotecă sau gaj asupra bunurilor debitorului).

În același timp, art. 235 Cod procedură fiscală permite contribuabilului care oferă autorității fiscale o garanție constând într-o scrisoare de garanție bancară/poliță de asigurare să se protejeze împotriva executării silită a obligațiilor fiscale stabilite în sarcina sa prin actul de impunere.

În practică, în ipoteza în care asupra contribuabilului sunt dispuse și instituite măsuri asigurătorii iar acesta depune o scrisoare de garanție bancară în temeiul art. 235 Cod procedură fiscală, există situații când se refuză ridicarea măsurilor asigurătorii (dispunând cel mult încetarea acestora pentru viitor – care în cazul popririi bancare înseamnă menținerea blocării sumelor inițial poprite asigurător) pe motiv că legea prevede o singură ipoteză de ridicare a măsurilor asigurătorii pentru constituirea unei garanții – anume când aceasta este fundamentată pe dispozițiile art. 211 Cod procedură fiscală.

➤ În prezent, art. 217 reglementează cazurile de întrerupere a termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită. În acest context propunerea de întocmire a unui act adițional de insolvență este necesară completarea textului art. 217 cu această nouă situație.

➤ În prezent, art. 219 reglementează dreptul contribuabilului de a cere restituirea creanțelor fiscale, în termenul de prescripție de 5 ani reglementat de lege, fără a stabili ce se întâmplă cu sumele pentru care s-a împlinit termenul de prescripție a dreptului de cere restituirea lor.

➤ Art. 226 din Codul de procedură fiscală reglementează aspecte cu privire la titlul executoriu, context în care precizează că acesta se emite de organul fiscal competent.

Codul de procedură fiscală definește organele fiscale făcând distincție între cele două categorii de organe fiscale (ale A.N.A.F. și ale autorităților administrației publice locale) care au fost identificate

sub denumirea de organ fiscal central și organ fiscal local, distincție ce servește identificării drepturilor și obligațiilor fiecăruia dintre aceste organe fiscale corespunzător modului de organizare și funcționare al acestora.

Totodată, în prezent, competența de administrare a organului fiscal local este reglementată de Codul de procedură fiscală la art. 37 și 38.

➤ În prezent, potrivit art. 235, deși suspendarea prin depunerea scrisorii de garanție bancară îl protejează pe contribuabil de executarea silită, există situația în care, deși a obținut deja suspendarea în aceste condiții, el ar prefera să obțină o eșalonare, având posibilitatea de a plăti eșalonat debitul, însă nu integral, ci conform unor rate stabilite prin graficul de eșalonare. Această posibilitate nu este reglementată în mod expres.

➤ În prezent, textul art. 236 prevede la alin. (9) obligația terțului poprit de a plăti de îndată sau după data la care creanța devine exigibilă, organului fiscal suma rămasă și cuvenită, în contul indicat de organul de executare silită. Prin urmare textul de lege nu prevede un termen clar în care terțul poprit să vireze sumele poprite.

➤ Codul de procedură fiscală prevede la art. 241 posibilitatea organului fiscal de a înlocui sechestrul asupra unui bun cu sechestrul asupra altui bun, la solicitarea debitorului, numai dacă bunul oferit în vederea sechestrării este liber de orice sarcini.

De subliniat că, în cazul înlocuirii bunului sechestrat, valoarea noului bun trebuie să fie la cel puțin 150% din valoarea creanței fiscale aflată în executare, astfel cum prevăd dispozițiile art 227 alin. (1) din Codul de procedură fiscală.

Menționăm că textul de lege nu prevede expres posibilitatea înlocuirii sechestrului asupra unui bun cu o garanție lichidă (scrisoare de garanție/poliță de asigurare de garanție ori mijloace bănești consemnate la o unitate a Trezoreriei Statului) deși acestea garantează obligațiile fiscale, putând fi mai ușor de valorificat decât clădirile/terenurile ori mijloacele de transport.

➤ În prezent, Codul de procedură fiscală nu cuprinde prevederi cu privire la măsurile ce trebuie întreprinse în situația în care un debitor aflat în stare de insolvabilitate înregistrează obligații restante după data declarării acestei stări.

➤ În prezent, art. 268 prevede că este îndreptățit la contestație numai cel care consideră că a fost lezată în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal. Cu toate acestea Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 prevede că poate forma acțiune în contencios administrativ și persoana care nu a primit un răspuns la solicitarea adresată. Pe cale de consecință este necesară armonizarea celor două acte normative.

➤ În prezent, Codul de procedură fiscală reglementează la art. 269 alin. (2), posibilitatea unui contribuabil de a contesta numai

sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlu de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat.

Calea de atac a contestației reprezintă mijlocul procesual prin intermediul căruia un contribuabil poate critica în fața organului de soluționare neîndeplinirea unor obligații de către echipa de inspecție fiscală cu ocazia efectuării unei inspecții fiscale.

Astfel, există situații în care urmare a finalizării inspecției fiscale echipa de inspecție fiscală stabilește în sarcina contribuabilului doar obligații fiscale suplimentare de plată, nu și eventuale obligații fiscale pe care contribuabilul le-a stabilit în mod eronat și le-a declarat. Într-o asemenea situație, este firescă posibilitatea contribuabilului de a critica în fața organului de soluționare nestabilirea corectă de către echipa de inspecție fiscală a obligațiilor fiscale stabilite anterior în mod eronat de către contribuabil, cu toate că acest lucru a fost constatat în timpul inspecției.

➤ În prezent, structurile specializate de soluționare a contestațiilor sunt în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală (la nivel regional sau în cadrul aparatului central al ANAF).

Prin urmare, ANAF se află în poziția de a impune sarcina fiscală ce revine fiecărui contribuabil cât și sarcina de a-și cenzura propriile decizii de impunere sau acte emise în procedurile de stabilire a creanțelor fiscale, ceea ce nu asigură o anumită imparțialitate decizională în ceea ce privește judecarea contestațiilor formulate de contribuabili împotriva actelor administrative fiscale emise de către aparatul ANAF.

Totodată trebuie subliniat faptul că pentru anumite acte administrative fiscale, altele decât titlurile de creanță fiscală (de ex. decizia de respingere a cererii de eșalonare, decizia de suspendare a inspecției fiscale, decizia de declarare a inactivității) contestațiile se soluționează chiar de către structura (compartimentul, serviciul) care a emis actul administrativ fiscal.

➤ În prezent, art. 276 prevede dreptul contestatorului de a solicita organului de soluționare competent susținerea orală a contestației.

Astfel, dreptul la apărare reprezintă un principiu fundamental atât pentru dreptul european, cât și pentru dreptul național în temeiul căruia, în materie fiscală, înainte ca autoritatea fiscală să ia o decizie ce îl privește pe contribuabil, trebuie să îi asigure acestuia din urmă posibilitatea de a-și face cunoscută poziția/punctul de vedere.

Cu toate acestea, nu există nicio dispoziție care să oblige autoritățile fiscale să ofere acces contribuabilului la dosarul ce conține documentele/informațiile în temeiul cărora este adoptată o decizie de impunere și la dosarul contestației fiscale, aspecte ce au fost reținute cel mai recent de **Curtea de Justiție a Uniunii Europene în hotărârea pronunțată în Cauza C-298/16 „Ispas”** – deși o asemenea obligație poate fi stabilită de instanța de judecată în temeiul art. 13 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ (prin obligarea autorității la depunerea dosarului administrativ).

➤ În prezent Codul de procedură fiscală prevede că odată emisă decizia de soluționare a contestației aceasta este definitivă în sistemul

administrativ, ceea ce înseamnă că decizia nu mai poate fi revocată chiar dacă se constată că aceasta nu este fundamentată sau dacă anterior ori ulterior emiterii deciziei de soluționare a contestației s-a pronunțat o hotărâre judecătorească de către Înalta Curte de Casație și Justiție, fie pe calea hotărârii interpretative sau a recursului în interesul legii, prin care se adoptă o soluție diferită de cea din decizia de soluționare a contestației, respectiv o hotărâre CJUE care în mod evident, se poate aplica în cadrul soluționării contestației administrative.

➤ În prezent, la art. 336 din Codul de procedură fiscală sunt reglementate faptele contravenționale precum și sancțiunile aplicabile. Alin. (3) al acestui articol prevede o sancțiune redusă în cazul persoanelor fizice care nu își îndeplinesc, la termen, obligațiile declarative în domeniul impozitului pe venit. În acest context, textul de lege prevede o sancțiune contravențională de la 50 de lei la 500 de lei în cazul nedeptării la termenul prevăzut de lege a declarațiilor de venit. Prin OUG nr.18/2018 au fost comasate mai multe declarații de venit creându-se o declarație unică privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice.

Prin urmare este necesare corelarea dispozițiilor Codului de procedură fiscală cu cele ale Codului fiscal, fără a se modifica cuantumul sancțiunii.

➤ Art. 338 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, prevede posibilitatea contravenientului de a achita, în termen de 48 de ore de la comunicarea procesului verbal de contravenție, a jumătate din minimul amenzii.

Prin Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale, s-a schimbat conceptul privind dreptul contravenientului de a achita amenda într-un cuantum redus, respectiv a trecut de la sistemul în care legiuitorul decide în ce domenii/fapte se poate aplica acest drept la un concept general respectiv în toate domeniile sau pentru toate faptele.

În plus, potrivit art. 28 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost modificat de Lgea nr. 203/2018, contravenientul poate achita, în termen de cel mult 15 zile de la data înmânării sau comunicării procesului-verbal, jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ.

• **Măsuri de reducere a fenomenului de decapitalizare a societăților din sectorul nefinanciar**

▶ **Considerații generale**

În baza Legii nr. 12/2017 privind supravegherea macroprudențială a sistemului financiar național a fost înființat Comitetul Național pentru Supravegherea Macroprudențială.

În cadrul Comitetului Național pentru Supraveghere Macroprudențială (CNSM) s-a constituit Grupul de lucru privind sănătatea financiară a

companiilor, format din reprezentanții Guvernului, prin Ministerul
Finanțelor Publice (MFP), ai Băncii Naționale a României (BNR) și
Autorității de Supraveghere Financiară (ASF).

CNSM a emis *Recomandarea nr. R/2/2018 referitoare la
implementarea unor măsuri privind sănătatea financiară a
companiilor*, prin care recomandă ca Guvernul să analizeze
posibilitățile de îmbunătățire a cadrului de reglementare privind
sectorul companiilor nefinanciare, după consultarea cu mediul de
afaceri și cu partenerii sociali.

Analize efectuate de specialiști și de grupurile de lucru constituite la
nivel național au arătat că există un număr mare de companii din
economia națională, care au capitalurile proprii negative sau valoarea
acestora se situează sub limita reglementată de legea societăților,
această situație fiind valabilă pe o perioadă de mai mulți ani, cu
dificultăți evidente în depășirea acestor debalansări financiare ale
activității.

Constatările Grupului de lucru din cadrul CNSM în legătură cu
fenomenul de „decapitalizare” sunt următoarele:

a) Vulnerabilități structurale constând în:

- (i) persistența rezultatelor negative pentru un grup numeros
de firme;
- (ii) calitatea precară a capitalurilor proprii; și
- (iii) numărul ridicat de firme cu capitaluri proprii sub limita
reglementată sau inactive.

În documentele elaborate de Grupul de lucru al CNSM se arată că
aceste evoluții ar putea fi consecința unui comportament al firmelor
îndreptat excesiv către optimizare fiscală, având implicații directe
semnificative asupra competiției, alocării resurselor, contribuției la
formarea valorii adăugate în economie, încasărilor bugetare.

De asemenea, o astfel de conduită de afaceri are ca efecte:

- fragilizarea bilanțurilor companiilor;
- limitarea accesului la finanțare, în special de la creditorii
profesioniști, cu consecințe în menținerea unui grad de intermediere
financiară printre cele mai mici din UE, dificultăți în rambursarea
datorilor către partenerii comerciali, buget și bănci. Evidențele din
ultimii ani arată că firmele cu o situație economică precară au un rol
important în distorsionarea disciplinei financiare, precum și existența
unui număr mare de cazuri de insolvență/faliment, acestora
corespunzându-le datorii către creditori, rămase neacoperite.

**b) Desfășurarea activității companiilor chiar și în condiții de
decapitalizare, în absența unor măsuri legislative clare și cu
aplicabilitate sistematică de remediere/îmbunătățire a sănătății
financiare a acestora.**

În acest sens, s-a constatat că majoritatea covârșitoare a companiilor cu
capitaluri proprii sub limita de 50% din capitalul social continuă să-și
desfășoare activitatea (doar 4% din totalul acestor firme se aflau în
insolvență în luna mai 2017).

Ministerul Finanțelor Publice a valorificat rezultatele analizei efectuate

de grupul de lucru din cadrul Comitetului Național pentru Supraveghere Macroprudențială și a completat aceste rezultate printr-o analiză a prevederilor legale incidente. Concluziile și propunerile MFP au făcut obiectul Memorandumului intitulat „Măsuri/proponeri de îmbunătățire a cadrului de reglementare privind sectorul companiilor nefinanciare în scopul reducerii fenomenului de decapitalizare a societăților”, care a fost aprobat de Guvernul României în data de 4 octombrie 2018.

În aceste condiții, prin prezentul proiect de ordonanță se implementează propunerile Ministerului Finanțelor Publice cuprinse în Memorandumul menționat.

► Legea societăților nr. 31/1990 reprezintă cadrul de reglementare pentru societăți, inclusiv sub aspectul cerințelor legate de nivelul lor de capital, precum și în ceea ce privește măsurile de menținere a acestuia.

➤ Potrivit prevederilor actuale cuprinse în legea societăților, nu se vor putea distribui dividende decât din profituri determinate potrivit legii.

Dividendele se distribuie asociatilor proporțional cu cota de participare la capitalul social vărsat.

De asemenea, s-a introdus posibilitatea repartizării trimestriale de dividende pe bază de situații financiare interimare.

În condițiile în care societatea optează pentru repartizarea trimestrială de dividende și, în același timp, împrumută acționarii, se accentuează efectul negativ asupra disponibilităților acesteia. Ca urmare, înainte de a se acorda acționarilor eventuale avansuri sau împrumuturi, se impune regularizarea sumelor distribuite anterior sub formă de dividende trimestriale.

➤ Legea prevede, de asemenea, constituirea rezervei legale. Astfel, din profitul societății se va prelua, în fiecare an, cel puțin 5% pentru formarea fondului de rezervă, până ce acesta va atinge minimum a cincea parte din capitalul social. Potrivit legii societăților, în afara rezervei legale, prin actul constitutiv sau hotărârea adunării generale a acționarilor, se mai pot constitui și alte rezerve care pot avea orice destinație hotărâtă de adunarea generală.

Totuși, cu excepția rezervei legale care nu este distribuibilă, legislația în vigoare referitoare la societăți nu menționează expres elementele de capitaluri proprii care pot face obiectul distribuțiilor sub formă de dividende generând dificultăți în aplicare.

➤ Potrivit prevederilor cuprinse în legea societăților, repartizările/distribuțiile de profit sunt condiționate de respectarea unui anumit nivel al capitalului. Astfel, conform art. 69 din Legea societăților nr. 31/1990, dacă se constată o pierdere a activului net, capitalul social subscris va trebui reîntregit sau redus înainte de a se putea face vreo repartizare sau distribuire de profit.

În practică s-a constatat că, în unele cazuri, atunci când societatea a

¹ Legea nr. 163/2018 pentru modificarea și completarea Legii contabilității nr. 82/1991, modificarea și completarea Legii societăților nr. 31/1990, precum și modificarea Legii nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 595 din 12 iulie 2018

înregistrat profit curent, dar avea pierdere contabilă reportată, a procedat la repartizarea integrală a profitului curent. În aceste condiții, în lipsa unei prevederi legale exprese, rezervele legale sau statutare nu sunt constituite la nivelul cerut de lege, sau pierderea cumulată rămâne ca pierdere reportată.

Având în vedere că la această dată nu există vreo prevedere legală explicită care să instituie obligativitatea acoperirii cu prioritate a pierderii contabile reportate, respectiv a constituirii rezervelor legale/statutare, în primul exercițiu financiar în care se înregistrează profit, cu ocazia propunerii de repartizare a acestuia, entitatea acordă prioritate dividendelor, în detrimentul acoperirii pierderii contabile reportate și/sau a constituirii rezervelor legale/statutare.

➤ Conform prevederilor art. 153²⁴ alin. (1), (4) și (5) din legea societăților, dacă consiliul de administrație, respectiv directoratul, constată că, în urma unor pierderi, stabilite prin situațiile financiare anuale aprobate conform legii, activul net al societății, determinat ca diferență între totalul activelor și totalul datoriilor acesteia, s-a diminuat la mai puțin de jumătate din valoarea capitalului social subscris, este obligat să convoace de îndată adunarea generală extraordinară pentru a decide dacă societatea trebuie să fie dizolvată.

Dacă adunarea generală extraordinară nu hotărăște dizolvarea societății, atunci societatea este obligată ca, cel târziu până la încheierea exercitiului financiar ulterior celui în care au fost constatate pierderile și sub rezerva dispozițiilor art. 10 din lege, să procedeze la reducerea capitalului social cu un quantum cel puțin egal cu cel al pierderilor care nu au putut fi acoperite din rezerve, dacă în acest interval activul net al societății nu a fost reconstituit până la nivelul unei valori cel puțin egale cu jumătate din capitalul social.

În cazul neîntrunirii adunării generale extraordinare în conformitate cu art. 153²⁴ alin. (1) invocat sau dacă adunarea generală extraordinară nu a putut delibera valabil nici în a doua convocare, orice persoană interesată se poate adresa instanței pentru a cere dizolvarea societății. Dizolvarea poate fi cerută și în cazul în care nu este respectată obligația impusă societății potrivit art. 153²⁴ alin. (4).

Analize efectuate de specialiști în cadrul grupurilor de lucru constituite la nivel național² au arătat că există un număr mare de companii din economia națională, care au capitalurile proprii negative sau valoarea acestora se situează sub limita reglementată de legea societăților. S-a constatat că o asemenea situație există de mai mulți ani.

Sub aspectul măsurilor de remediere a fenomenului de subcapitalizare, legea societăților în vigoare prevede atribuții pentru adunarea generală extraordinară, care poate hotărî dizolvarea societății.

În prezent nu există prevederi legale clare și cu aplicabilitate sistematică de remediere/ameliorare a sănătății financiare a companiilor. În acest sens, prevederile actuale nu conțin măsuri legale pentru diminuarea numărului de companii subcapitalizate. Astfel de

² Comitetul Național pentru Supravegherea Macroprudențială (CNSM), înființat în baza Legii nr. 12/2017 privind supravegherea macroprudențială a sistemului financiar național

măsuri trebuie să țină cont, pe de o parte, de rolul important al acestor firme în economie iar, pe de altă parte, de efectele negative în lanț pe care funcționarea acestora în această stare le produce asupra viabilității celorlalte companii și asupra sănătății financiare a întregii economii și, implicit, asupra indicatorilor macroeconomici esențiali.

Legea societăților nu cuprinde prevederi referitoare la competența administrativă în ceea ce privește urmărirea/monitorizarea entităților care se confruntă cu subcapitalizarea sau decapitalizarea sau la autoritățile cărora le revin competențe în ceea ce privește formularea și transmiterea către instanța de judecată a propunerilor de dizolvare a societăților.

Lipsa de asumare a calității de „persoană interesată” pentru a cere dizolvarea societății în situația nerespectării prevederilor legii societăților poate conduce la perpetuarea situației existenței de societăți care înregistrează activ net sub limita prevăzută de lege cu consecințele precizate mai sus.

► Legea contabilității nr. 82/1991 constituie cadrul general pentru contabilitatea tuturor entităților din România.

Potrivit legii în vigoare, în aria de aplicabilitate nu sunt cuprinse explicit persoanele juridice străine care au rezidența fiscală în România iar acest fapt determină imposibilitatea obligării persoanelor juridice străine să asigure ținerea contabilității la locul conducerii efective, adică în România. Consecința acestui lucru este imposibilitatea realizării de către administrația fiscală a unui control fiscal eficient în scopul stabilirii și perceperii impozitelor datorate României..

Referitor la rezultatul exercițiului financiar, prevederile în vigoare menționează că profitul sau pierderea se stabilește cumulat de la începutul exercițiului financiar. Rezultatul definitiv al exercițiului financiar se determină la închiderea acestuia.

Pentru cazul în care la sfârșitul exercițiului financiar se înregistrează profit legea actuală conține prevederi referitoare la repartizarea profitului.

Atunci când exercițiul financiar se încheie cu pierdere, legea contabilității prevede sursele folosite pentru acoperirea pierderii contabile reportate, fără a se menționa expres modul de reflectare a acestuia în situațiile financiare anuale aferente exercițiului financiar în care a fost înregistrată.

- **Măsuri în domeniul fiscal**

Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare

TITLUL I - Dispoziții generale

1. În prezent, potrivit Codului fiscal este considerat rezident și orice persoană juridică străină având locul de exercitare a conducerii efective în România și obligat la plata impozitului pe profit, fără a fi instituite criterii de stabilire a acestui concept de rezidență.

2. Se consideră a fi rezident orice persoană juridică străină având locul de exercitare a conducerii efective în România, indiferent

dacă este dintr-un stat cu care România are sau nu o convenție pentru evitarea dublei impuneri.

3. Din punct de vedere fiscal, tranzacțiile între persoane afiliate se pot ajusta dacă principiul valorii de piață nu este respectat. Relația de afiliere între două persoane juridice se stabilește în funcție de deținerea, în mod direct sau indirect, de către prima persoană juridică a minimum 25% din valoarea/numărul titlurilor de participare sau din drepturile de vot la cealaltă persoană juridică ori dacă o controlează în mod direct. Când deținerea se efectuează printr-o persoană terță este necesară referința la minimum două sau mai multe persoane juridice pe orizontală, pentru ca acestea din urmă să fie considerate afiliate între ele.

Pentru aplicarea unitară a acestui concept fiscal este necesară clarificarea relației de afiliere dintre persoane juridice deținute de aceeași persoană terță.

4. În definiția titlurilor de participare sunt incluse și unitățile deținute la un fond deschis de investiții. Această includere este utilizată pentru stabilirea regimului fiscal al dividendelor distribuite către fondurile deschise de investiții. Întrucât, potrivit reglementărilor actuale, acest tip de fonduri nu mai este subiect al impozitului pe dividende, iar în conformitate cu legislația care reglementează piața de capital acestea sunt definite ca "organisme de plasament colectiv" fără personalitate juridică, în care se regăsesc, atât fondurile deschise de investiții cât și fondurile închise de investiții, se impune modificarea definiției fiscale a titlurilor de participare, prin eliminarea referinței la aceste unități de fond.

Deținerea unei unități de fond aduce câștig de valoare (din investiții) doar la momentul răscumpărării/instrăinării unității și nu pe perioada de deținere.

5. Persoanele juridice străine care au locul de exercitare a conducerii efective în România se înregistrează la organul fiscal competent depunând formularul (016) "Declarație de înregistrare fiscal/Declarație de mențiuni/Declarație de radiere pentru persoanele juridice străine care au locul de exercitare a conducerii efective în România", fără a exista o evaluare/analiză prealabilă a condițiilor în care își desfășoară activitatea în România, din partea organului fiscal central competent.

6. Sunt stabilite reguli generale aplicabile persoanelor juridice străine care au locul de exercitare a conducerii efective în România.

TITLUL II. - Impozitul pe profit

1. Potrivit prevederilor art. 22 alin.(1), activele corporale pentru care se aplică scutirea de impozit pentru profitul reinvestit sunt cele prevăzute în subgrupa 2.1, respectiv în clasa 2.2.9 din Catalogul privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe, aprobat prin hotărâre a Guvernului.

Corelat cu modificarea prevederilor privind amortizarea fiscală, în contextul în care se propune ca durata de amortizare fiscală durată să fie durata de utilizare economică stabilită potrivit reglementărilor contabile aplicabile, iar Catalogul privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe nu se mai utilizează din

punct de vedere fiscal, este necesară și modificarea prevederilor art. 22 alin.(1).

De asemenea, în cazul microîntreprinderilor care optează să aplice prevederile titlului II, potrivit art. 48 alin.(3¹), în cadrul art. 22 alin.(4) sunt reglementate reguli privind aplicarea facilității în această situație. Având în vedere faptul că, opțiunea nu mai este reglementată la art. 48 alin.(5²) ci este reglementată la art. 48 alin.(3¹) se impune corelarea tehnică a prevederilor art. 22 alin.(4).

2. În cazul creanțelor cesionate, este deductibilă pierderea netă reprezentând diferența dintre prețul de cesiune și valoarea creanței cesionate, în limita unui plafon de 30% din valoarea acestei pierderi. În cazul în care cesionarul cedează creanța, pierderea netă se determină ca diferență între prețul de cesiune și costul de achiziție al creanței. În cazul instituțiilor de credit, în situația în care creanțele cesionate sunt acoperite parțial sau integral de ajustări pentru pierderi așteptate, precum și în situația în care creanțele sunt scoase din evidență cu menținerea lor în afara bilanțului și ulterior cesionate, 70% din diferența dintre valoarea creanței înstrăinate și prețul de cesiune reprezintă elemente similare veniturilor. Întrucât termenul "creanțe" nu este definit fiscal, iar în cadrul acestora, potrivit terminologiei contabile, sunt incluse mai multe tipuri de active, inclusiv cele de natură financiară cum sunt titlurile de valoare, de exemplu, cele care atestă datoria publică, mediul bancar a relevat faptul că este necesară introducerea unei prevederi clarificatoare menită să elimine eventualele interpretări din partea autorităților fiscale și a contribuabililor. În cazul în care această limitare a deductibilității ar fi aplicabilă și titlurilor de valoare cesionate/instrumentelor financiare cesionate care atestă datoria publică s-ar ajunge la un blocaj al tranzacționării acestor tipuri de instrumente, și chiar mai mult, la un blocaj al pieței de capital, influențând inclusiv tranzacționarea titlurilor de stat (obligațiuni). Mediul de afaceri consideră că menținerea limitării fiscale fără o precizare clară a sferei fiscale de cuprindere a creanțelor, în special pentru obligațiuni și titluri de stat, poate conduce la distorsiuni pe piața specializată, la momentul emiterii/tranzacționării acestor titluri.

3. La determinarea rezultatului fiscal, instituțiile de credit au dedus, până la data de 31 decembrie 2017, ajustările pentru depreciere aferente activelor pentru care, potrivit reglementărilor prudențiale ale Băncii Naționale a României (BNR), se determină ajustări prudențiale de valoare sau, după caz, valori ale pierderilor așteptate, potrivit reglementărilor contabile conforme cu Standardele internaționale de raportare financiară, și filtrele prudențiale, potrivit reglementărilor emise de BNR. Sumele reprezentând reducerea sau anularea filtrelor prudențiale sunt elemente similare veniturilor.

Reglementările prudențiale ale BNR la care se face referință sunt reprezentate de Regulamentul nr. 16 din 12 decembrie 2012 privind clasificarea creditelor și plasamentelor, precum și determinarea și utilizarea ajustărilor prudențiale de valoare, care:

- clasifică creditele/plasamentele;
- determină ajustările prudențiale de valoare aferente creditelor/plasamentelor clasificate; și

- alocă, pe fiecare activ financiar reprezentând credit/plasament, filtrul prudential determinat, la nivelul întregului portofoliu de credite/plasamente, ca diferență pozitivă între totalul ajustărilor prudenciale de valoare și totalul ajustărilor pentru depreciere alocate, la care se aplică procentul prevăzut la art. 656 alin. (3) din Regulamentul BNR nr. 5/2013 privind cerințe prudenciale pentru instituțiile de credit. Prin Regulamentul nr. 1/2018, BNR a abrogat Regulamentul nr. 16/2012 privind clasificarea creditelor și plasamentelor, precum și determinarea și utilizarea ajustărilor prudenciale de valoare. În acest cadru legal este necesară eliminarea, din cadrul prevederilor art. 26 lit. e) și f), a referinței la reglementările prudenciale ale BNR, și menționarea expresă a activelor financiare pentru care sunt deductibile ajustările pentru pierderile așteptate.

4. Cheltuielile aferente achiziționării, producerii, construirii mijloacelor fixe amortizabile, precum și investițiile efectuate la acestea se recuperează din punct de vedere fiscal prin deducerea amortizării raportată la durata normală de utilizare. Mijlocul fix amortizabil este orice imobilizare corporală care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) este deținut și utilizat în producția, livrarea de bunuri sau în prestarea de servicii, pentru a fi închiriat terților sau în scopuri administrative;

b) are o valoare fiscală egală sau mai mare decât limita stabilită prin hotărâre a Guvernului, la data intrării în patrimoniul contribuabilului;

c) are o durată normală de utilizare mai mare de un an.

Durata normală de utilizare este stabilită administrativ prin *Hotărârea Guvernului nr.2139/2004 pentru aprobarea Catalogului privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe*, sub forma unui interval de ani. Această perioadă de amortizare este folosită exclusiv pentru calculul impozitului pe profit întrucât pentru calculul rezultatului contabil contribuabilii utilizează alte perioade de amortizare stabilite potrivit politicilor contabile. Potrivit acestui cadru de reglementare contribuabilii sunt obligați să țină evidențe distincte pentru evidența fiscală a acestei cheltuieli deductibile la stabilirea rezultatului fiscal.

Luând în considerare necesitățile de reducere a costurilor de conformare a contribuabililor se impune eliminarea utilizării *Catalogului privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe*.

Pentru aplicarea facilității de scutire a profitului reinvestit se utilizează referințe la subgrupa 2.1 respectiv 2.2.9 din *Catalogul privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe*.

5. Potrivit reglementărilor în vigoare în cazul leasingului financiar utilizatorul este tratat din punct de vedere fiscal ca proprietar, în timp ce, în cazul leasingului operațional, locatorul are această calitate.

Amortizarea bunului care face obiectul unui contract de leasing se face de către utilizator, în cazul leasingului financiar, și de către locator, în cazul leasingului operațional, cheltuielile aferente fiind

deductibile, potrivit regulilor comune privind amortizarea fiscală. De asemenea, în cazul leasingului financiar utilizatorul deduce dobânda, iar în cazul leasingului operațional locatarul deduce chiria (rata de leasing).

Ca urmare a adoptării Regulamentului (UE) 2017/1986 al Comisiei Europene de modificare a Regulamentului (CE) nr.1126/2008 de adoptare a anumitor standarde internaționale de contabilitate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește Standardul Internațional de Raportare Financiară 16 - Contracte de leasing (IFRS 16), care se aplică începând cu 1 ianuarie 2019, utilizatorii vor evalua dacă contractul de leasing acordă dreptul de a controla utilizarea unui activ identificat pentru o anumită perioadă de timp în schimbul unei contravalori.

Astfel, utilizatorul care înainte de aplicarea noului standard avea în contabilitate activul primit în cadrul contractului de leasing financiar, însoțit de o datorie (Mijloc fix=Datorie) va înregistra, o dată cu aplicarea noului IFRS 16 un drept de utilizare finanțat printr-o datorie (Active aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing=Datorie), iar mijlocul fix, denumit de standard activ-suport, este înregistrat în afara bilanțului. Urmare noului mod de reflectare contabilă cheltuiala de amortizare a activului primit în leasing este înlocuită cu o cheltuială de amortizare a dreptului de utilizare pentru activul primit în leasing.

În ceea ce privește datoria care decurge din contractul de leasing aceasta se evaluează, la data începerii derulării contractului, la valoarea actualizată a plăților de leasing care nu sunt achitate la acea dată. Plățile de leasing trebuie actualizate utilizând rata dobânzii implicită din contractul de leasing, dacă aceasta poate fi determinată, sau rata marginală de împrumut a locatarului, în caz contrar. Prin urmare, un alt tip de cheltuială asociată acestui tip de contract este cheltuiala cu dobânda.

În noul cadru de evidență contabilă a acestor contracte este necesară modificarea cadrului fiscal actual pentru contribuabilii care aplică reglementările contabile conforme cu Standarde Internaționale de Raportare Financiară.

Cheltuielile cu dobânzile aferente unui contract de leasing financiar sunt incluse în costul de îndatorare fiind limitate la calculul rezultatului fiscal.

De asemenea, potrivit prevederilor în vigoare, profitul investit în echipamente tehnologice, calculatoare electronice și echipamente periferice, mașini și aparate de casă, de control și de facturare, în programe informatice, precum și pentru dreptul de utilizare a programelor informatice, produse și/sau achiziționate, inclusiv în baza contractelor de leasing financiar, și puse în funcțiune, beneficiază de scutire de impozit pe profit.

Din punct de vedere fiscal, contractele de leasing sunt definite ca fiind

de leasing financiar sau operațional pe baza clauzelor contractuale.

6. În ceea ce privește recuperarea pierderilor fiscale, un plătitor de impozit pe profit care a avut perioade fiscale în care a fost și platitor de impozit pe veniturile microîntreprinderilor, beneficiază de la data la care a revenit la sistemul de impozitare pe profit de scăderea acesteia din profiturile impozabile realizate după această dată. Această pierdere se recuperează pe perioada cuprinsă într-un an înregistrării pierderii fiscale și limita celor 7 ani. Acest cadru legal are în vedere continuitatea ca persoană juridică în cadrul perioadelor fiscale respective.

Raportat la aceste prevederi mediul de afaceri a prezentat faptul că, din perspectivă economică, persoana juridică respectivă poate intra într-o operațiune de reorganizare, de fuziune sau divizare, care presupune lichidarea fără dizolvare a acesteia. Astfel, se solicită instituirea unei reguli de transmitere a dreptului de reportare a pierderilor fiscale de către plătitorul de impozit pe profit, care a fost obligat să plătească impozit pe veniturile microîntreprinderilor iar în această perioadă a fost absorbit, de exemplu, de un alt plătitor de impozit pe profit, care să beneficieze de dreptul de reportare a pierderii fiscale înregistrată în perioada dinainte de aplicarea sistemului de impozit pe veniturile microîntreprinderilor.

În considerarea faptului că, sistemul fiscal este neutru, în general, față de operațiunile de reorganizare, se impune extinderea dreptului de recuperare a pierderilor fiscale și în cazul în care microîntreprinderea ajunge din nou plătitoare de impozit pe profit, prin preluarea sa de către un plătitor de impozit pe profit.

7. Potrivit prevederilor în vigoare, persoana juridică străină care are locul de exercitare a conducerii efective în România este obligată la plata impozitului pe profit, luând în considerare normele fiscale generale aplicabile persoanei juridice române, cuprinse în cadrul art. 24, art. 27 alin. (9), art. 32, art. 34, art. 38 și art. 39. Prin urmare, actualele prevederi fiscale reglementează, parțial, reguli fiscale aplicabile acestei categorii de contribuabili, fiind necesară completarea cu anumite tipuri de venituri sau situații în care se pot regăsi aceștia. Mediul de afaceri a prezentat că, practica internațională, în cazul acestor persoane juridice, presupune aplicarea tuturor regulilor fiscale de care beneficiază persoanele juridice rezidente, fără discriminare, inclusiv în ceea ce privește scăderea din rezultatul fiscal a veniturilor neimpozabile sau aplicarea directivelor europene. În acest context, se impune clarificarea unor prevederi aplicabile acestei categorii de contribuabili.

8. Legislația în vigoare permite acordarea creditului fiscal pentru impozitul plătit în străinătate numai dacă persoana juridică rezidentă deține documentația corespunzătoare, conform prevederilor legale, care atestă plata impozitului în străinătate iar prin normele metodologice se precizează că documentul justificativ care atestă plata impozitului trebuie eliberat de autoritatea competentă a statului străin.

9. În ceea ce privește plata și calculul impozitului pe profit, reglementările fiscale în vigoare prevăd că acesta se efectuează

individual de către fiecare contribuabil. În cadrul stabilirii impozitului pe profit se utilizează, în cadrul reglementărilor naționale ale multor state, conceptul de grup fiscal, denumit și "consolidare fiscală", concept care permite agregarea rezultatelor fiscale determinate de mai mulți contribuabili legați, direct sau indirect, printr-un nivel al deținerii de capital (care variază de la 50% la 95%) sau în funcție de alte criterii.

Mediul de afaceri consideră necesară introducerea acestui concept și în cadrul reglementărilor românești privind impozitul pe profit, punând în evidență următoarele aspecte benefice:

- stimularea creării și dezvoltării holdingurilor românești;
- stimularea investițiilor străine în România, putând deveni astfel un centru atractiv, în regiune, pentru investiții;
- eliminarea dezavantajelor competitive ale grupurilor de persoane juridice române în fața grupurilor stabilite în state precum: Olanda, Cipru, Luxemburg, Franța, Germania, Irlanda, Polonia, Portugalia etc.;

Luând în considerare beneficiile evidențiate, se propune reglementarea grupului fiscal/consolidarea fiscală la calculul impozitului pe profit.

10. Articolul 43 reglementează declararea, reținerea și plata impozitului pe dividendele plătite de o persoană juridică română către o altă persoană juridică română. De asemenea, reglementările prevăd și excluderea de la aplicarea impozitului pentru dividendele plătite de o persoană juridică română către anumite entități fără personalitate juridică, cum sunt fondurile de pensii administrate privat, fondurile de pensii facultative, excludere care a avut în vedere statutul acestor entități constituite, potrivit legii, fără personalitate juridică. În aceeași categorie se regăsesc și organismele de plasament colectiv fără personalitate juridică. Pentru clarificarea neaplicării reglementărilor privind declararea, reținerea și plata impozitului pe dividende în cazul dividendelor plătite organismelor respective, mediul de afaceri a solicitat includerea în cadrul prevederilor art. 43 alin.(5) lit.a) și a acestor entități.

11. Având în vedere propunerea de modificare a art. 28 referitoare la eliminarea utilizării *Catalogului privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe* pentru amortizarea mijloacelor fixe, este necesară și introducerea unor reguli tranzitorii pentru amortizarea valorii rămase neamortizată la data de 31 decembrie 2019, respectiv în ultima zi a anului fiscal modificat care se încheie ulterior datei de 1 ianuarie 2020, a mijloacelor fixe și a investițiilor efectuate la acestea. De asemenea, este necesară introducerea unor reguli tranzitorii pentru determinarea impozitului pe profit în cazul cheltuielilor generate de contractele de leasing, ca urmare a intrării în vigoare în cursul anului fiscal a prevederilor art. 29 alin.(4) și (5).

TITLUL III - Impozitul pe veniturile microîntreprinderilor

Potrivit prevederilor în vigoare pentru persoanele juridice române nou-înființate, care au cel puțin un salariat și sunt constituite pe o durată mai mare de 48 de luni, iar acționarii/asociații lor nu au deținut

titluri de participare la alte persoane juridice, cota de impozitare este 1% pentru primele 24 de luni de la data înregistrării persoanei juridice române, potrivit legii. Cota de impozitare se aplică până la sfârșitul trimestrului în care se încheie perioada de 24 de luni. Aceste prevederi se aplică dacă, în cadrul unei perioade de 48 de luni de la data înregistrării, microîntreprinderea nu se află în următoarele situații:

- lichidare voluntară prin hotărârea adunării generale, potrivit legii;
- dizolvare fără lichidare, potrivit legii;
- inactivitate temporară, potrivit legii;
- declararea pe propria răspundere a necesității de activități la sediul social/sediile secundare, potrivit legii;
- majorarea capitalului social prin aporturi efectuate, potrivit legii, de noi acționari/asociați;
- acționarii/asociații săi vând/cesionează/schimbă titlurile de participare deținute.

Această cotă redusă a fost reglementată, ca o excepție pentru microîntreprinderile nou-înființate cu cel puțin un salariat, în perioada în care, cadrul general de reglementare prevedea o cotă de 1% pentru microîntreprinderile cu minimum 2 salariați.

Întrucât cota de 1% este aplicabilă, în prezent, tuturor microîntreprinderilor care au un salariat, fără condiții suplimentare, acest cadru normativ a devenit discriminatoriu în raport cu măsura inițială care a vizat susținerea persoanelor juridice nou-înființate.

În acest context, se impune abrogarea acestor prevederi și încadrarea persoanelor juridice nou-înființate ca microîntreprinderi în sistemul general de impunere aplicabil acestei categorii de contribuabili.

Titlul IV – Impozitul pe venit și Titlul V – Contribuții sociale obligatorii

1. Potrivit Codului Fiscal o persoană fizică nerezidentă devine rezidentă în România dacă îndeplinește cel puțin una dintre următoarele condiții: are domiciliul în România; centrul intereselor vitale ale persoanei este amplasat în România; este prezentă în România pentru o perioadă sau mai multe perioade care depășesc în total 183 de zile, pe parcursul oricărui interval de 12 luni consecutive, care se încheie în anul calendaristic vizat.

2. Potrivit prevederilor legale actuale normele metodologice pentru veniturile din activități independente, pentru care venitul net anual se determină în sistem real, pe baza datelor din contabilitate, în cazul transformării/schimbării formei de exercitare a unei activități potrivit legislației în materie, sunt aplicabile următoarele reguli:

- a. În cazul schimbării modalității de exercitare a unei activități, precum și al transformării formei de exercitare a acesteia într-o altă formă, potrivit legislației în materie, în condițiile continuării activității, se include în venitul brut al afacerii care urmează să

se transforme/schimbe și contravaloarea bunurilor și drepturilor care trec în patrimoniul afacerii în care s-a transformat/schimbat.

b. În venitul brut al afacerii se include și suma reprezentând contravaloarea bunurilor și drepturilor din patrimoniul afacerii care trec pe parcursul exercitării activității în patrimoniul personal al contribuabilului, operațiune considerată din punct de vedere fiscal o înstrăinare. Evaluarea acestora se face la prețurile practicate pe piață sau stabilite prin expertiză tehnică.

3. Prevederile actuale referitoare la veniturile din salarii și asimilate salariilor nu conțin reglementări privind calificarea naturii veniturilor reprezentând drepturi izvorâte din raporturi juridice de muncă acordate potrivit hotărârilor primei instanțe, executorii de drept ca fiind venituri asimilate salariilor, având în vedere prevederile *Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare* (CPC art. 448).

4. Prevederile actuale referitoare la veniturile din salarii și asimilate salariilor stabilesc că nu sunt impozabile și nu se cuprind în baza de calcul al contribuțiilor sociale, veniturile reprezentând:

4.1. cadourile, inclusiv tichetele cadou, oferite de angajatori salariaților, cât și cele oferite în beneficiul copiilor minori ai acestora, cu ocazia Paștelui, zilei de 1 iunie, Crăciunului și a sărbătorilor similare ale altor culte religioase, precum și cadourile, inclusiv tichetele cadou, oferite salariaților cu ocazia zilei de 8 martie sunt reimpozabile, în măsura în care valoarea acestora pentru fiecare persoană în parte, cu fiecare ocazie din cele de mai sus, nu depășește 150 lei.

4.2. contravaloarea serviciilor turistice și/sau de tratament, inclusiv transportul, pe perioada concediului, pentru salariații proprii și membrii de familie ai acestora, acordate de angajator pentru salariații proprii sau alte persoane, astfel cum este prevăzut în contractul de muncă, indiferent de sumă.

4.3. avantajele sub forma utilizării în scop personal a vehiculelor pentru care cheltuielile sunt deductibile în cota de 50% conform regulilor aplicabile cheltuielilor în vederea stabilirii rezultatului fiscal pentru plătitorii de impozit pe profit și conform regulilor aplicabile cheltuielilor în vederea determinării venitului net anual.

5. Potrivit prevederilor legale actuale din normele metodologice în cadrul veniturilor din salarii și asimilate salariilor avantajele în bani și în natură sunt considerate a fi orice foloase primite de angajat de la terți sau ca urmare a prevederilor contractului individual de muncă ori a unei relații contractuale între părți, după caz. Codul fiscal nu conține prevederi exprese cu privire la persoana căreia îi revine obligația de calcul, reținere și plată a impozitului pe venit și a

contribuțiilor sociale, în cazul avantajelor în bani și în natură primite de la terți sau sau ca urmare a prevederilor contractului individual de muncă ori a unei relații contractuale între părți, după caz.

6. Contribuabilii care își desfășoară activitatea în România și care obțin venituri sub formă de salarii și asimilate salariilor din străinătate, precum și persoanele fizice române care obțin venituri din salarii, ca urmare a activității desfășurate la misiunile diplomatice și posturile consulare acreditate în România, au obligația de a declara și de a plăti impozit lunar la bugetul de stat, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care s-a realizat venitul.

Fac excepție contribuabilii pentru care misiunile diplomatice și posturile consulare acreditate în România precum și reprezentanțele organismelor internaționale ori reprezentanțele societăților și ale organizațiilor economice străine, autorizate potrivit legii să își desfășoare activitatea în România, de la care persoanele fizice obțin veniturile au optat pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale.

7. Potrivit prevederilor actuale, în categoria venituri din cedarea folosinței bunurilor se cuprind și cele realizate de contribuabili care, în cursul anului fiscal, obțin venituri din închirierea în scop turistic a unui număr mai mare de 5 camere de închiriat, situate în locuințe proprietate personală.

7.1. Contribuabilii care obțin astfel de venituri datorează un impozit pe venitul stabilit ca normă anuală de venit. Propunerile privind nivelul normelor anuale de venit se transmit anual de către Ministerul Turismului, A.N.A.F., în cursul trimestrului IV, dar nu mai târziu de data de 30 noiembrie a anului anterior celui în care urmează să se aplica normele anuale de venit. Impozitul anual datorat se calculează de către contribuabil, pe baza datelor din declarația unică privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice prin aplicarea cotei de 10% asupra normei anuale de venit, impozitul fiind final.

7.2. Contribuabilii care realizează venituri din închirierea în scop turistic au dreptul să opteze pentru determinarea venitului net anual în sistem real, pe baza datelor din contabilitate. Impozitul anual datorat se calculează de către contribuabil, pe baza declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice prin aplicarea cotei de 10% asupra venitului net anual determinat în sistem real, pe baza datelor din contabilitate, impozitul fiind final.

7.3. În cazul în care, în cursul anului fiscal, contribuabilii realizează venituri din închirierea unui număr mai mare de 5 camere contribuabilii sunt obligați să notifice organului fiscal competent evenimentul, respectiv depășirea numărului de 5 camere de închiriat, prin depunerea declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice, în termen de 30 de zile de la data producerii acestuia. Pentru perioada rămasă din anul fiscal, venitul net se stabilește în sistem real.

Contribuabilii sunt obligați să completeze și să depună la organul fiscal competent declarația unică privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice, în termen de 30 de zile de la data producerii evenimentului, pentru veniturile aferente perioadei rămase până la sfârșitul anului fiscal.

8. Potrivit prevederilor actuale, în cadrul veniturilor din investiții, veniturile din România din transferul titlurilor de valoare, definite potrivit prevederilor Codului fiscal, emise de rezidenți români, sunt considerate ca fiind obținute din România, indiferent dacă sunt primite în România sau în străinătate.

9. Reglementările legale în vigoare referitoare la veniturile din investiții, respectiv la determinarea câștigului/pierderii din transferul titlurilor de valoare, altele decât instrumentele financiare derivate, precum și din transferul aurului financiar stabilesc în cazul tranzacțiilor cu acțiuni dobândite la preț preferențial sau gratuit, în cadrul sistemului stock options, prin faptul că, câștigul se determină ca diferență între prețul de vânzare și valoarea fiscală a acestora reprezentată de prețul de achiziție preferențial care include costurile aferente tranzacției. Pentru cele dobândite cu titlu gratuit valoarea fiscală este considerată egală cu zero.

10. Potrivit prevederilor legale actuale din normele metodologice în cadrul veniturilor din pensii, la stabilirea venitului impozabil lunar pentru sumele primite ca plăți eșalonate în rate, în conformitate cu prevederile legislației privind fondurile de pensii administrate privat (Legea nr. 411/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare), și ale legislației privind pensiile facultative (Legea nr. 204/2006 cu modificările și completările ulterioare), plafonul de venit neimpozabil stabilit potrivit Codului fiscal se acordă pentru fiecare rată lunară de la fiecare fond de pensii.

11. Prevederile actuale privind definirea veniturilor din premii, stabilesc faptul că nu sunt venituri impozabile numai materialele publicitare, pliantele, mostrele, punctele bonus acordate cu scopul stimulării vânzărilor.

12. În conformitate cu prevederile legale în vigoare, în categoria veniturilor din alte surse se includ și veniturile obținute de cedent ca urmare a cesiunii de creanță, respectiv de cesionar din realizarea venitului din creanța respectivă, inclusiv în cazul drepturilor de creanțe salariale obținute în baza unor hotărâri judecătorești rămase definitive și irevocabile/hotărâri judecătorești definitive și executorii, din patrimoniul personal, altele decât cele care se încadrează în anumite categorii prevăzute de lege.

Contribuabilii au obligația de a depune declarația unică privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele

fizice, la organul fiscal competent, pentru fiecare an fiscal, până la data de 15 martie inclusiv a anului următor celui de realizare a venitului.

Impozitul pe venit datorat se calculează de către contribuabil, pe baza declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice prin aplicarea cotei de 10% asupra venitului impozabil determinat ca diferență între veniturile și cheltuielile aferente tuturor operațiunilor efectuate în cursul anului fiscal. Impozitul reprezintă impozit final. Plata impozitului anual datorat se efectuează la bugetul de stat, până la data de 15 martie inclusiv a anului următor celui de realizare a venitului.

13. Reglementările actuale referitoare la completarea și depunerea declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice – Date privind impozitul pe veniturile estimate/normă de venit, nu cuprind prevederi cu privire la :

13.1 obligația depunerii în fiecare an a declarației, în cazul contribuabililor care obțin venituri din cedarea folosinței bunurilor din patrimoniul personal, altele decât veniturile din arendare pentru care impunerea este finală, până la data de 15 martie a fiecărui an, pentru contractele în curs, în cazul celor care au încheiat contractele respective în anii anteriori. Prevederile referitoare la cursul de schimb al pieței valutare utilizat pentru contractele în care chiria reprezintă echivalentul în lei al unei sume în valută se regăsesc în normele metodologice actuale. Astfel, în situația în care chiria este exprimată în valută venitul estimat înscris în declarație se evaluează pe baza cursului de schimb al pieței valutare, comunicat de Banca Națională a României, valabil în ziua precedentă celei în care se depune declarația;

13.2 modalitatea de completare și depunere a declarației numai prin mijloace electronice de transmitere la distanță;

13.3 termenul de depunere a declarației pentru persoanele fizice cu handicap grav sau accentuat care realizează venituri din activități independente/activități agricole determinate pe baza normelor de venit, pentru a beneficia de scutirea de la plata impozitului.

14. Prevederile actuale nu reglementează obligația de completare și depunere a declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice – Date privind veniturile realizate, pentru contribuabilii care realizează venituri din închirierea în scop turistic a camerelor situate în locuința proprietate personală, pentru care venitul se determină pe baza normei anuale de venit.

15. În prezent creditul fiscal se acordă în România persoanei fizice dacă face dovada plății impozitului în străinătate printr-un document justificativ, eliberat de autoritatea competentă a statului străin respectiv.

16. Nu sunt prevăzute dispoziții tranzitorii referitoare la aplicarea

regimului fiscal instituit în următoarele situații: transformarea/schimbarea formei de exercitare a unei activități independente, precum și în cazul celor care realizează venituri din închirierea în scop turistic a camerelor situate în locuința proprietate personală, pentru care venitul se determină pe baza normei anuale de venit.

17. Plățile compensatorii acordate din bugetul asigurărilor pentru șomaj se regăsesc în baza de calcul al contribuției de asigurări, dar nu se regăsesc evidențiate la articolul privind categoriile de venituri supuse contribuției de asigurări sociale din Codul fiscal.

18. În prezent modelul, conținutul, modalitatea de depunere și de gestionare a „Declarației privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitului pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate” (formular 112), este reglementată prin ordin comun al ministrului finanțelor publice, al ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice și al ministrului sănătății. Având în vedere faptul că informațiile cuprinse în declarație sunt utilizate de instituții cu atribuții în domeniul securității sociale, se impune ca aceste entități să elaboreze proiectul de ordin, în cauză.

19. Codul fiscal nu conține prevederi exprese cu privire la modul de calcul, plată și declarare a contribuțiilor sociale obligatorii, în cazul persoanelor fizice care au depus la organul fiscal Declarația unică privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice, iar, ulterior, în cursul anului, încheie cu un plătitor de venit un contract a cărui valoare este peste plafonul de 12 salarii minime brute pe țară.

20. În prezent, nu există prevederi exprese cu privire la nivelul plafonului anual luat în calcul de către persoanele fizice care în cursul anului încep să desfășoare și/sau să realizeze venituri precum și de către persoanele care se încadrează în categoria persoanelor exceptate de la plata contribuțiilor sociale, cele care intră în suspendare temporară a activității sau își încetează activitatea potrivit legislației în materie, la definitivarea contribuțiilor sociale obligatorii.

21. Pentru persoanele fizice care realizează venituri din activități independente și/sau drepturi de proprietate intelectuală, care au obligația de plată a contribuției de asigurări sociale, dar nu au depus declarația prevăzută la art. 122, nu este reglementată baza de calcul pentru stabilirea din oficiu a contribuției de asigurări sociale.

22. În prezent, indemnizațiile primite de unele categorii de revoluționari în baza Legii nr. 341/2004, care nu se regăsesc în

categoria veniturilor exceptate de la plata CASS, nu sunt incluse în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate.

23. Prevederile actuale referitoare la recalcularea bazei de calcul al CASS corespunzător numărului de luni rămase până la sfârșitul anului fiscal, se referă la toate categoriile de venituri cuprinse în sfera de aplicare a CASS, deși unele dintre acestea au caracter anual și se analizează din perspectiva încadrării în plafonul anual în funcție de care se datorează CASS, la 12 salarii minime brute pe țară.

24. În cazul persoanelor fizice care depun declarația unică în scop de CASS, ca urmare a faptului că estimează venituri cumulate cel puțin egale cu 12 salarii minime brute pe țară, iar până la data de 15 martie a anului următor, rectifică declarația inițială, în sensul estimării de venituri sub plafonul minim, sunt necesare clarificări în ceea ce privește contribuția datorată de aceste persoane, ținând cont de faptul că au dobândit calitatea de asigurat în sistemul de sănătate la data depunerii declarației inițiale. Se impune ca regimul fiscal din punct de vedere al CASS să fie același cu cel aplicabil în cazul persoanelor care au dobândit calitatea de asigurat, prin estimarea de venituri peste plafon, și pentru care venitul realizat declarat la definitivarea anului fiscal, se situează sub plafonul minim. În acest caz, persoanele fizice datorează CASS pentru anul în care au avut calitatea de asigurat, la nivelul 6 salarii minime brute pe țară.

25. În prezent, termenul de plată a contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru persoanele care optează pentru plata contribuției este până la data de 15 martie inclusiv a anului următor celui pentru care se datorează contribuția. Având în vedere că persoanele fizice fără venituri depun declarația unică pentru o perioadă de 12 luni, perioadă care nu corespunde cu anul calendaristic, este necesară clarificarea termenului de plată pentru aceste persoane, întrucât raportarea la anul următor celui pentru care se datorează contribuția, produce confuzie.

26. În prezent, Codul fiscal nu conține prevederi în cazul persoanelor fizice care realizează venituri pentru care nu se datorează CASS și care vor să opteze pentru plata acesteia.

27. Corelații de natură tehnică.

TITLUL VI - Impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți și impozitul pe reprezentanțele firmelor străine înființate în România

1. În cuprinsul titlului există atât sintagma ”persoana

juridică română” cât și ”rezident”, nefiind armonizat cu reglementările fiscale referitoare la persoanele juridice străine care au locul conducerii efective în România.

2. În Codul fiscal actual, persoanele fizice nerezidente sunt supuse impozitului cu reținere la sursă cu o cotă de 16% mai puțin pentru veniturile din dividende unde cota de impunere este 5% și în cazul veniturilor plătite ca urmare a unor tranzacții calificate ca fiind artificiale unde cota de impunere este de 50%.

3. În prezent, venitul persoanelor fizice nerezidente artiști și sportivi este supus impunerii la sursă cu o cotă de 16% , urmând a-și regulariza impozitul reținut de platitorul venitului, dacă face dovada rezidenței într-un stat al Uniunii Europene sau într-un stat cu care România are încheiată convenție de evităre a dublei impuneri.

4. În prezent, prin normele de aplicare a Codului fiscal sunt aduse clarificări privind forma în care sunt acceptate de către organul fiscal din România certificatele de rezidență fiscală emise electronic sau online de către autoritățile fiscale străine.

TITLUL VII –Taxa pe valoarea adăugată

➤ Potrivit prevederilor art. 270 alin. (7) din Codul

fiscal, în cazul transferului tuturor activelor sau al unei părți a acestora, efectuat cu ocazia transferului de active sau, după caz, și de pasive, realizat ca urmare a altor operațiuni decât divizarea sau fuziunea, cât și în cazul transferului tuturor activelor sau al unei părți a acestora efectuat cu ocazia divizării sau fuziunii, primitorul activelor este considerat a fi succesorul cedentului, în ceea ce privește ajustarea dreptului de deducere prevăzută de lege.

➤ Prevederile art. 295 referitoare la scutiri de TVA aplicabile pentru livrările de bunuri care urmează a fi plasate în diverse regimuri vamale, nu mai sunt corelate cu legislația vamală unională.

➤ Conform prevederilor art. 297 alin. (7) lit. b) din Codul fiscal, nu este permisă deducerea TVA pentru taxa datorată sau achitată pentru achizițiile de băuturi alcoolice și produse din tutun, cu excepția cazurilor în care aceste bunuri sunt destinate revânzării sau pentru a fi utilizate pentru prestări de servicii.

➤ Conform prevederilor art. 301 alin. (2) din Codul fiscal, în situația în care nu sunt îndeplinite condițiile și formalitățile de exercitare a dreptului de deducere a TVA în perioada fiscală de declarare sau în cazul în care nu s-au primit documentele de justificare a taxei prevăzute la art. 299 din Codul fiscal, persoana

impozabilă își poate exercita dreptul de deducere prin decontul perioadei fiscale în care sunt îndeplinite aceste condiții și formalități sau printr-un decont ulterior, dar în cadrul termenului de prescripție prevăzut în Codul de procedură fiscală, fără a exista mențiuni exprese privind comportamentul contribuabilului în situația în care perioada în discuție a făcut obiectul inspecției fiscale.

Totodată, la art. 301 alin. (2) din Codul fiscal se prevede că beneficiarul are dreptul să deducă TVA înscrisă în factură de furnizor/prestator în urma inspecției fiscale, chiar dacă termenul de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale s-a împlinit, însă nu există prevederi exprese cu privire la situația în care furnizorul/prestatorul corectează factura ulterior expirării termenului de prescripție, din proprie inițiativă fără a fi făcut obiectul inspecției fiscale.

➤ Pentru livrarea de gaze naturale în interiorul țării, se aplică regimul normal de taxare, respectiv furnizorul este persoana obligată la plata TVA.

TITLUL VIII – Accize și alte taxe speciale

În prezent, în cuprinsul Codului fiscal se fac trimiteri la unele acte normative naționale, precum și comunitare, deși aceste acte au fost înlocuite.

De asemenea, în prezent nu este reglementat regimul fiscal al produselor accizabile rezultate în urma probelor tehnologice în cazul în care cererea de autorizare a antrepozitarului propus se respinge.

Termenul general de plată a accizelor la bugetul de stat, precum și excepțiile de la acest termen sunt prevăzute la art. 345 din Codul fiscal. La pct. 139 alin. (14) de la Titlul VIII din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, cu modificările și completările ulterioare este prevăzută o excepție de la termenul general de plată a accizelor pentru produsele deja eliberate pentru consum într-un stat membru și deținute în România de un reprezentant fiscal, deși ar trebui să se regăsească în cuprinsul Codului fiscal în cadrul articolului care prevede toate excepțiile de la termenul general de plată.

Orice plătitor de accize are obligația de a depune lunar la autoritatea competentă o declarație de accize, indiferent dacă se datorează sau nu plata accizei pentru luna respectivă, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei la care se referă declarația. De asemenea, Codul fiscal prevede în anumite situații, excepții de la termenul de depunere a declarațiilor de accize, iar excepția trebuie să aibă în vedere și regula generală de a depune lunar, nu numai termenul de depunere;.

În prezent, în Codul fiscal se regăesc prevederi cu privire la valoarea garanției, în sensul că acesta se analizează periodic, pentru a reflecta orice schimbări în volumul afacerii sau ale nivelului accizelor.

Potrivit Codului fiscal, operatorii economici care desfășoară activități cu gaz natural, cărbune, cocs, lignit și energie electrică sunt obligați să se înregistreze la autoritatea competentă, dar nu este prevăzut un termen pentru înregistrare.

În prezent, sunt exceptați de la obligațiile prevăzute la art. 367 alin. (1) lit. a), b) și l) din Codul fiscal antrepozitarii care dețin doar antrepozite fiscale de depozitare autorizate exclusiv în vederea constituirii și menținerii stocurilor de urgență conform Legii nr. 360/2013 privind constituirea și menținerea unui nivel minim de rezerve de țiței și de produse petroliere, precum și antrepozitele fiscale de depozitare aferente rezervei de stat și rezervei de mobilizare.

În cadrul Secțiunii 17-a „Deplasarea intracomunitară și impozitarea produselor accizabile după eliberarea pentru consum” de la Titlul VIII din Codul fiscal, se regăesc art. 414 și 415 cu denumirile marginale „Produse cu accize plătite, deținute în scopuri comerciale în România” respectiv „Deplasarea intracomunitară a produselor cu accize plătite”. Deși prevederile acestor articole se referă la deplasarea intracomunitară și impozitarea produselor accizabile după eliberarea în consum într-un alt stat membru, moment în care accizele sunt doar percepute, plata acestora urmând a se efectua la termenele prevăzute de lege, în practică există interpretări contrare în sensul că aceste prevederi nu se aplică întrucât accizele nu au fost plătite.

TITLUL IX – Impozite și taxe locale

1. În prezent, consiliile locale pot hotărî să acorde scutiri de la plata impozitului pe clădiri pentru clădirile utilizate de organizații non profit, folosite exclusiv pentru activități fără scop lucrativ, precum și pentru clădirile utilizate pentru furnizarea de servicii sociale de către organizații neguvernamentale și întreprinderi sociale ca furnizori de servicii sociale. În acest sens, pentru o aplicare unitară, Camera de Comerț a României și Federația Sindicatelor din România au solicitat ca aceste scutiri să fie scutiri de drept în Codul fiscal, deoarece, în practică, consiliile locale acordă foarte greu aceste facilități.

2. De asemenea, în prezent, rapoartele de evaluare pentru clădirile cu destinație nerezidențială sau mixtă se depun la organul fiscal odată la 5 ani de către persoanele fizice, respectiv la 3 ani de către persoanele juridice, până la primul termen de plată, respectiv până la data de 31 martie a anului respectiv.

3. În prezent pentru clădirile nerezidențiale sau cu destinație mixtă, impozitul pe clădiri se calculează prin aplicarea unei cote cuprinse între 0,2%-1,3% asupra valorii care poate fi valoarea clădirilor care rezultă din actul prin care se transferă dreptul de proprietate, dar sunt și cazuri când în documentul de transfer a dreptului de proprietate nu este indicată nicio valoare a clădirii.

4. În prezent, orice persoană care are în proprietate un teren arabil, amplasat în intravilanul sau extravilanul unei localități, datorează impozit pe teren, exprimat în lei/hectar, în funcție de rangul localității, zona și categoria de folosință. Există excepție de calcul a impozitului pe teren în cazul persoanelor juridice care dețin terenuri arabile situate în intravilanul localității, pentru care impozitul se calculează în același mod ca și în cazul unui teren arabil situat în extravilanul localității, dacă se îndeplinesc cumulativ următoarele condiții: au prevăzut în statut ca obiect de activitate „agricultură” și au înregistrate în evidența contabilă, pentru anul fiscal respectiv, venituri și cheltuieli din această activitate.

Pentru terenul arabil nelucrat timp de 2 ani consecutiv, consiliul local poate majora impozitul pe teren cu până la 500%, începând cu al treilea an, în condițiile stabilite prin hotărâre a consiliului local, această majorare fiind opțională.

Valoarea impozitului în cazul terenului arabil se situează între 42-50 lei.

5. În prezent, în conformitate cu art.468 alin.1 lit i) din Codul fiscal, nu se datorează impozit pe mijloacele de transport pentru mijloacele de transport folosite exclusiv pentru transportul stupilor în pastoral, organele fiscale locale solicitând precizări mai clare privind acordarea acestei facilități.

6. Pentru mijloacele de transport agricole utilizate efectiv în domeniul agricol, consiliile locale pot hotărî să acorde scutirea sau reducerea de la plata impozitului pentru mijloacele de transport respective.

7. În prezent, în conformitate cu prevederile art. 471, alin. (3) din Codul fiscal, în cazul în care mijlocul de transport este dobândit în alt stat decât România, proprietarul acestuia are obligația să depună o declarație la organul fiscal local în a cărui rază teritorială de competență are domiciliul, sediul sau punctul de lucru, după caz, și datorează impozit pe mijloacele de transport începând cu data de 1 ianuarie a anului următor înmatriculării sau înregistrării acestuia în România.

8. În prezent, potrivit prevederilor art. 491 din Codul fiscal, impozitele și taxele locale stabilite în sume fixe se indexează anual de către consiliile locale, ținând cont de rata inflației pentru anul fiscal anterior, comunicată pe site-urile oficiale ale Ministerului Finanțelor Publice și Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.

9. În prezent, conform art. 493 alin.(8) din Codul fiscal, în cazul contravențiilor prevăzute în Codul fiscal există posibilitatea achitării, pe loc sau în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia, a jumătate din minimul amenzii.

10. În momentul actual, conform prevederilor art. 494 alin. (10) lit. c) din Codul fiscal, taxele extrajudiciare de timbru constituie venituri la bugetele locale. Totodată, la alin.(11) de la același articol, se precizează că ajustarea valorilor lor se face în funcție de rata inflației în conformitate cu normele elaborate în comun de MFP și MDRAP.

- **Ordonanța de urgență a Guvernului nr.80/2013 privind**

taxele judiciare de timbru

- Prin art. 494 alin. (10) și (11) din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal s-a prevăzut că taxele judiciare de timbru constituie venit la bugetul local, precum și că acestea se ajustează pentru a reflecta rata inflației în conformitate cu normele elaborate în comun de Ministerul Finanțelor Publice și Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.

- Prin art.V din Legea nr.177/2017 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.3/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr.227/2015 privind Codul fiscal au fost abrogate în mod expres prevederile art.40 alin.(3) și ale art. 56 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.80/2013 privind taxele judiciare de timbru, care stabileau destinația taxelor judiciare de timbru, în prezent destinația acestora fiind cea prevăzută de art. 494 alin.(10) din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal

- La art. 50 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.80/2013 se prevede faptul că, nivelul taxelor judiciare de timbru prevăzute de ordonanță se actualizează anual cu indicele ratei inflației, prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Finanțelor Publice și a Ministerului Justiției

• Legea nr. 15/1994 privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale

La determinarea rezultatului fiscal al contribuabililor plătitori de impozit pe profit, precum și pentru plătitorii de impozit pe veniturile microîntreprinderilor, potrivit reglementărilor în vigoare privind calculul amortizării, se efectuează o coroborare a prevederilor art.28 - Amortizarea fiscală din Codul fiscal și Legea nr.15/1994 privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale și necorporale, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Din această perspectivă, prevederile fiscale relevante sunt :

- art.28 alin.(23) care prevede: Ministerul Finanțelor Publice elaborează normele privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe;

- art.28 alin.(25) care stipulează: Prevederile Legii nr. 15/1994 privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale și necorporale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu se aplică la calculul rezultatului fiscal, cu excepția prevederilor art. 3 alin. 2 lit. a) și ale art. 8 din aceeași lege;

În contextul în care:

- în cadrul modificărilor aduse Titlului II din Codul fiscal, se propune abrogarea regulilor fiscale de calcul a amortizării fiscale și a Catalogului privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe (în prezent Hotărârea Guvernului nr. 2139 din 30 noiembrie 2004) iar o parte din prevederile legii menționate se regăsesc ca atare sau reformulate în cuprinsul art.28 din Codul fiscal,

-o serie de prevederi se regăsesc în cadrul reglementărilor contabile, care fac obiectul Legii contabilității, nr.82/1991;

-unele prevederi nu mai sunt în vigoare sau sunt inaplicabile, se impune abrogarea Legii nr. 15/1994 privind amortizarea

	capitalului imobilizat în active corporale, republicată, cu completările ulterioare.
<p>1¹. În cazul proiectelor de acte normative care transpun legislație comunitară sau creează cadrul pentru aplicarea directă a acesteia, se vor specifica doar actele comunitare în cauză, însoțite de elementele de identificare ale acestora</p>	
<p>2. Schimbări preconizate</p>	<p>Măsuri de restructurare a obligațiilor bugetare</p> <p>În scopul salvării de la insolvență a contribuabililor care au disfuncționalități de natură structurală, se propune completarea legislației cu prevederi care să facă posibilă restructurarea fiscală a datoriilor pe care le-au acumulat debitorii, în decursul timpului și nu au avut posibilitatea să le achite.</p> <p>Astfel se propune un mecanism alternativ procedurii de acordare a eșalonării la plată, reglementată deja în Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, respectiv un mecanism de acordare a înlesnirilor la plată pe o perioadă de maxim 7 ani, la cererea debitorilor persoane juridice, de drept public sau privat.</p> <p>De înlesnirea la plată propusă pot beneficia toți contribuabilii, persoane juridice de drept public sau privat, fără nicio discriminare, respectiv atât persoanele juridice de drept privat constituite, în mod liber, în una dintre formele prevăzute de lege cât și persoanele juridice de drept public înființate prin lege sau prin acte ale autorităților administrației publice centrale sau locale ori prin alte moduri prevăzute de lege.</p> <p>O asemenea măsură va putea fi aplicată pe o perioadă limitată de timp (6 luni) astfel încât contribuabilul care se află în această situație să ia o decizie cu privire la situația sa, în sensul de a-și restructura compania și de a plăti datoriile.</p> <p>Înlesnirea la plată se acordă sub forma unei restructurări a obligațiilor bugetare, respectiv pentru toate obligațiile bugetare principale înscrise în certificatul de atestare fiscală, restante la 31 decembrie 2017 și neachitate până la data emiterii certificatului de atestare fiscală. Înlesnirea la plată se acordă, de asemenea și pentru obligațiile bugetare stabilite de alte organe decât organele fiscale transmise spre recuperare organelor fiscale după data de 1 ianuarie 2018 până la data eliberării certificatului de atestare fiscală, precum și pentru amenzile de orice fel, indiferent dacă respectivele obligații au termenul de plată anterior sau ulterior datei de 1 ianuarie 2018.</p> <p>Astfel, orice debitor persoană juridică, de drept public sau privat care are dificultăți financiare generate de disfuncționalități</p>

structurale și care nu poate accesa eşalonarea la plată în condițiile Codului de procedură fiscală și dorește accesarea unei îlesniri la plată va notifica organul fiscal competent cu privire la intenția sa de accesare a îlesnirii la plată și se va adresa unui expert independent în vederea întocmirii unui plan de restructurare (de ex. expert ANEVAR) pentru contribuabilul în cauză similar planului de reorganizare în cazul insolvenței.

Expertul independent urmează să efectueze o analiză referitoare la situația debitorului și problemele structurale cu care se confruntă acesta și să întocmească planul de restructurare.

De asemenea, expertul independent va stabili:

- măsurile de restructurare (vanzare de active, restructurarea afacerii, restructurare de personal, etc.) cu termene clare de implementare;
- perioada în care debitorul poate plăti obligațiile acumulate până la 31 decembrie 2017 și un grafic de plată a acestora. Graficul de plată va conține obligațiile bugetare ce fac obiectul îlesnirii la plată.
- situația patrimonială a debitorului;
- va efectua testul creditorului privat prudent;
- va furniza informații referitoare la cauzele pentru care debitorul nu poate beneficia de eşalonarea la plată conform Codului de procedură fiscală.

De asemenea planul de restructurare trebuie să cuprindă cel puțin o măsură de restructurare efectivă a debitorului respectiv, în actul normativ fiind menționate unele tipuri de măsuri de restructurare (restructurarea operațională și/sau financiară a debitorului, restructurarea corporativă prin modificarea structurii de capital social sau restrângerea activității prin lichidarea parțială a activului din averea debitorului) dar planul poate cuprinde alte măsuri astfel cum sunt identificate de expert diferite față de cele exemplificate în lege.

Planul de restructurare cuprinde și testul creditorului privat prudent, care reprezintă o variantă a testului operatorului economic privat în economia de piață, al cărui rol este acela de a analiza dacă se oferă un avantaj economic unei anumite întreprinderi, respectiv se demonstrează că nu se oferă un avantaj economic prin acordarea respectivelor facilități.

Astfel, testul creditorului privat prudent reprezintă analiza comparativă a gradului de îndeplinire a creanței bugetare prin raportare la un creditor privat diligent în cadrul procedurii de îlesnire la plată a obligațiilor bugetare comparativ cu o procedură de executare silită. Nu constituie ajutor de stat situația în care testul creditorului privat prudent atestă faptul că sumele pe care le-ar încasa organul fiscal central în cadrul procedurii de îlesnire la plată sunt superioare celor pe care le-ar primi într-o procedură de executare silită.

Este de precizat că în situația modificării îlesnirii la plată trebuie analizat în ce măsură modificarea îlesnirii la plată conduce la modificarea rezultatelor testului creditorului privat prudent și implicit, la posibila afectare a analizei privind acordarea unui avantaj economic.

Planul de restructurare trebuie să fie aprobat de adunarea generală

a acționarilor, asociaților sau de asociatul unic, după caz. Este de precizat că în situația în care hotărârea AGA este atacată în justiție și se anulează aceasta nu are ca și consecință anularea înlesnirii la plată deja aprobată, aflată în derulare, dacă la momentul depunerii documentației hotărârea AGA era validă.

După întocmirea planului de restructurare debitorul va depune la organul fiscal competent cererea de solicitare a înlesnirii la plată la care anexează planul de restructurare.

În baza cererii depuse și a planului de restructurare organul fiscal:

- verifică dacă debitorul nu poate beneficia de eșalonarea la plată potrivit Codului de procedură fiscală. În situația în care organul fiscal constată că debitorul îndeplinește condițiile de accesare a eșalonării la plată emite acordul de principiu, adică în situația în care debitorul are dificultăți generate de lipsa temporară de disponibilități bănești și are capacitate financiară de plată, respectiv debitorul nu are disfuncționalități de natură structurală, se continuă cu procedura de eșalonare la plată prevăzută în Codul de procedură fiscală.

- verifică dacă planul de restructurare conține elementele prevăzute obligatoriu de actul normativ și dacă este aprobat de adunarea generală a acționarilor, asociaților sau de asociatul unic, după caz;

- dacă graficul de plată respectă condițiile în ceea ce privește perioada necesară pentru înlesnirea la plată, precum și cuantumul și termenele de plată a ratelor stabilite printr-un grafic de plată;

- dacă va constata îndeplinirea tuturor condițiilor de acordare a înlesnirii la plată și emite:

- decizia de înlesnire la plată; graficul de plată stabilit în planul de restructurare face parte integrantă din decizia de înlesnire la plată.

- decizie de amânare la plată a dobânzilor penalităților și a tuturor accesoriilor datorate de debitor aferente obligațiilor bugetare principale care constituie obiectul înlesnirii. Este de menționat că se amână la plată și obligațiile accesorii aferente unor obligații bugetare ce au fost stinse până la data acordării înlesnirii.

Trebuie subliniat faptul că organul fiscal nu verifică soluția economică propusă de expertul independent, ci verifică existența dificultății financiare, precum și a celorlalte documente care conțin condiționalitățile prevăzute în actul normativ.

În măsura în care bunurile sechestrate de organul fiscal trebuie valorificate conform planului de restructurare, organul fiscal ridică sechestrul iar sumele obținute fiind folosite conform planului de restructurare; de asemenea popririle instituite de organul fiscal se ridică.

De asemenea, pe perioada derulării înlesnirii la plată, organul fiscal central instituie un regim de supraveghere a debitorului cu privire la respectarea prevederilor din planul de restructurare și a graficului de plată.

Pe de altă parte sunt reglementate o serie de drepturi și obligații atât pentru debitor cât și pentru persoanele care efectuează supravegherea ori organul fiscal.

De asemenea, debitorul poate solicita modificarea deciziei de înlesnire la plată, atunci când constată că nu poate îndeplini condițiile de menținere a înlesnirii la plată, caz în care va prezenta un plan de restructurare ajustat care va cuprinde un nou grafic de plată întocmit de un expert independent. Noul grafic de plată poate fi prelungit, cu acordul persoanei care va efectua supravegherea, pe o perioadă de maxim 4 ani.

Totodată sunt reglementate condițiile de menținere a valabilității înlesnirii la plată.

Pe parcursul înlesnirii la plată debitorul poate renunța la înlesnirea la plată, dar renunțarea are ca și consecințe, fie pierderea înlesnirii la plată, în cazul în care nu achită obligațiile rămase din înlesnire până la data la care intervine pierderea, fie finalizarea cu succes a înlesnirii la plată dacă debitorul achită obligațiile respective.

În cazul în care debitorul nu respectă condițiile de menținere a înlesnirii la plată și se pierde înlesnirea, debitorul va putea solicita menținerea înlesnirii de două ori într-un an calendaristic, sau fracțiune de an calendaristic dacă depune o cerere în acest scop înainte de stingerea obligațiilor bugetare. Cererea se soluționează prin emiterea unei decizii de menținere a valabilității înlesnirii, cu păstrarea perioadei de înlesnire deja aprobată. Debitorul poate plăti anticipat, parțial sau total, sumele cuprinse în graficul de plată. În acest caz, debitorul notifică organului fiscal, prin cerere, intenția de a stinge anticipat aceste sume.

În situația în care planul de restructurare va fi realizat, înlesnirea la plată se va finaliza iar obligațiile de plată accesorii amânate la plată se vor anula prin decizie care se comunică debitorului odată cu decizia de finalizare a eșalonării la plată.

De asemenea organul fiscal va avea obligația de a solicita deschiderea procedurii insolvenței, în formă simplificată, în următoarele situații:

- în cazul în care debitorul pierde înlesnirea la plată și îndeplinește condițiile prevăzute de Legea nr. 85/2014 pentru deschiderea procedurii insolvenței;
- în cazul în care debitorul nu depune cererea de acordare a înlesnirii în termenul de 6 luni și îndeplinește condițiile prevăzute de Legea nr. 85/2014 pentru deschiderea procedurii insolvenței;
- în cazul în care organul fiscal respinge cererea de acordare a înlesnirii la plată, nu emite acordul de principiu și îndeplinește condițiile prevăzute de Legea nr. 85/2014 pentru deschiderea procedurii insolvenței.

Situațiile în care organul fiscal respinge înlesnirea la plată și nu emite acord de principiu pot fi:

- În situația în care organul fiscal constată că planul de restructurare nu conține măsurile de restructurare cu termene clare de implementare, perioada necesară pentru înlesnirea la plată, precum și cuantumul și termenele de plată a ratelor stabilite printr-un grafic de

plată, precum și aprobarea acestuia de adunarea generală a acționarilor, asociaților sau de asociatul unic, după caz, iar debitorul nu efectuează corecțiile solicitate de organul fiscal în termen.

- În situația în care organul fiscal constată că debitorul nu are depuse toate declarațiile fiscale, potrivit vectorului fiscal, numai dacă, după notificarea debitorului și după trecerea unui termen de 15 zile de la comunicarea notificării, debitorul nu își îndeplinește aceste obligații.

• **Aprobarea Programului Termoficare**

Întrucât în prezent, Programul „Termoficare 2006-2020 căldură și confort” este finanțat anual, ceea ce presupune activitate de analiză, evaluare a proiectelor și mai ales, încheierea contractelor de finanțare în fiecare an calendaristic, fără asigurarea unei predictibilități a finalizării investițiilor, prin proiectul de ordonanță se propune instituirea unui nou program de finanțare, denumit Programul TERMOFICARE, cu caracter multianual, asigurând astfel, realizarea eficientă și cu succes a lucrărilor de investiții.

Având în vedere că la această dată, componenta reabilitare termică a clădirilor nu se implementează, dat fiind că programul „Termoficare 2006-2020 căldură și confort” a fost aprobat prin hotărâre a Guvernului, se propune reglementarea la nivel de act normativ cu forță juridică de lege și, totodată, restructurat numai pentru componenta de termoficare.

Data fiind starea tehnică precară a centralelor de producere a energiei termice, majoritatea cu durata de viață expirată și o capacitate supradimensionată raportat la necesarul actual de consum energie termică, dar și în considerarea dezvoltării urbanistice la nivelul orașelor și municipiilor, se propune extinderea finanțărilor acordate de la reabilitarea sistemelor de alimentare centralizată cu energie termică la modernizarea și dezvoltarea celor existente și înființarea altora noi.

De asemenea, prin Programul Termoficare se vor realiza lucrările de investiții cu finanțarea asigurată din următoarele surse:

a) alocații de la bugetul de stat;

b) sume provenite din valorificarea la licitație a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră atribuite României la nivelul Uniunii Europene, prin excepție de la prevederile art. 10, alin. (1) din OuG nr. 715/2011 privind stabilirea cadrului instituțional și autorizarea Guvernului, prin Ministerul Finanțelor Publice, de a scoate la licitație certificatele de emisii de gaze cu efect de seră atribuite României la nivelul Uniunii Europene;

c) bugetele locale.

Dat fiind faptul că unele unități administrativ - teritoriale care au beneficiat de finanțare în cadrul programului „Termoficare 2006-2020 căldură și confort” au programate investiții în derulare, prin proiectul de ordonanță, se prevede că în cadrul noului program se vor continua investițiile în curs, aprobate potrivit HG nr. 426/2006.

Prin Programul Termoficare vor fi finanțate lucrări de investiții, pentru modernizarea/ extinderea sau înființarea sistemelor de alimentare centralizată cu energie termică în:

a) unitatea/unitățile de producție a agentului termic;

b) rețeaua de transport al agentului termic primar: apă fierbinte;

c) punctele de termoficare sau modulele termice la nivel de imobil,

acolo unde se justifică economic;

d) rețeaua de distribuție a apei calde și a agentului termic de încălzire.

Prin Programul Termoficare vor fi finanțate lucrări de investiții, pentru modernizarea/ extinderea sau înființarea sistemelor de alimentare centralizată cu energie termică în:

- a) unitatea/unitățile de producție a agentului termic;
- b) rețeaua de transport al agentului termic primar: apă fierbinte;
- c) punctele de termoficare sau modulele termice la nivel de imobil, acolo unde se justifică economic;
- d) rețeaua de distribuție a apei calde și a agentului termic de încălzire.

Beneficiarii Programului Termoficare, unități administrativ-teritoriale care dețin în proprietate sisteme de alimentare centralizată cu energie termică sau care sunt interesate să introducă la nivel local sisteme centralizate, sunt obligați să respecte prevederilor art. 14 alin. (3) din Legea nr. 121/2014 privind eficiența energetică, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

“(3) Pentru realizarea evaluării potențialului de punere în aplicare a cogenerării de înaltă eficiență și a termoficării și răcirii centralizate eficiente pe întreg teritoriul național autoritățile administrației publice locale efectuează, sub coordonarea autorității administrației publice centrale, o analiză costuri-beneficii la nivelul întregului teritoriu național, pe baza condițiilor climatice, a fezabilității economice și a nivelului de dotare tehnică, în conformitate cu anexa nr. 7. Analiza costuri-beneficii trebuie să faciliteze **identificarea soluțiilor celor mai eficiente din punct de vedere al costurilor și al resurselor, în vederea satisfacerii cerințelor de încălzire și răcire** și poate face parte dintr-o evaluare de mediu, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.076/2004 privind stabilirea procedurii de realizare a evaluării de mediu pentru planuri și programe, cu modificările ulterioare.”

Programul Termoficare este coordonat de o Comisie interministerială, organizată potrivit prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 750/2005 privind constituirea consiliilor interministeriale permanente, cu modificările și completările ulterioare, în coordonarea Consiliului interministerial pentru probleme economice, politici fiscale și comerciale, piața internă, competitivitate, mediul de afaceri. Această Comisie interministerială de coordonare este formată din președinte și 4 membri, cu funcție de secretar de stat, din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerului Finanțelor Publice, Ministerului Mediului și al Ministerului Energiei.

Prin proiectul de ordonanță sunt prevăzute soluții juridice potrivit cărora Regulamentul privind implementarea Programului Termoficare, care conține și documentația necesară pentru acordarea finanțării se avizează de către Comisia interministeriale de coordonare a Programului Termoficare și se aprobă prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pentru a nu perturba în anul 2019 finanțarea proiectelor, se

propune ca ordinul pentru aprobarea Regulamentului privind implementarea Programului Termoficare să se aprobe în termen de 60 zile de la data intrării în vigoare a ordonanței.

În vederea stabilirii necesarului de finanțare pentru perioada 2019-2025, prin adresa nr. 120.315/24.10.2018 au fost solicitate unităților administrativ-teritoriale, informații cu privire la investițiile preconizate în sistemul centralizat de alimentare cu energie termică (centrale termice, distribuție și transport) a populației (sunt cuprinse cele 21 obiective de investiții).

Din cele 53 de autorități ale administrației publice locale interviuate, 5 unități administrativ-teritoriale nu au solicitat fonduri iar din centralizarea datelor a 22 de u.a.t. care au răspuns, rezultă un necesar de finanțare pentru în sumă de 5.972.523.506 lei, echivalentul a 1.270.749.682 Euro. Având în vedere că o serie de autorități ale administrației publice locale nu au răspuns încă solicitării noastre (exp. Municipiul București, Cluj Napoca, Turnu Severin, Sibiu) se anticipează că, la nivel național, necesarul de finanțare pentru modernizarea sistemelor de alimentare centralizată cu energie termică este mult mai mare.

- **Măsuri în domeniul procedurii fiscale**

- Se propune reglementarea la art. 11, a modalității în care se exprimă consimțământul contribuabilului în ceea ce privește furnizarea de către organul fiscal a unor informații care intră sub incidența secretului fiscal ca fiind expres și neechivoc, fără a se mai indica forma acordului, respectiv forma scrisă.

Astfel, prin modificarea Codului de procedură fiscală consimțământul expres și neechivoc al contribuabilului poate fi atât în formă scrisă, cât și în formă electronică, exprimat inclusiv, dar fără a se limita, prin:

- (i) mijloacele de identificare electronică cu grad substanțial sau ridicat de încredere;
- (ii) servicii de internet banking/mobile banking autorizate conform prevederilor legale în vigoare.

Prin similitudine cu prevederile art. 11 alin (6), se propune legiferarea expresă a posibilității ANAF de a încheia protocoale în vederea furnizării informațiilor în temeiul art. 11 alin (3) lit. d). Un astfel de protocol va reglementa inclusiv mijloacele de exprimare a consimțământului contribuabilului, astfel încât, potrivit aprecierii organului fiscal, să fie asigurată identificarea contribuabilului și protejarea datelor transmise împotriva riscului de pierdere, furt, deteriorare sau orice modificare neautorizată.

În plus, întrucât Legea nr. 677/2001 a fost abrogată, iar prelucrarea datelor cu caracter personal se realizează conform reglementărilor europene se propune înlocuirea trimiterii la Legea nr. 677/2001 cu *Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE*. În acest sens fiind propusă modificarea art. 11 alin. (10), art. 62 alin. (5)

și art. 71 alin. (5).

➤ Pentru armonizarea Codului de procedură fiscală cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 71/2001 este necesară completarea art. 18 alin. (3) în sensul includerii și a consultantului fiscal în categoria persoanelor care pot reprezintă contribuabilul în relația cu organul fiscal pe baza unei împuterniciri aprobată de corpul profesional.

➤ Se propune completarea art. 23 din considerentul că, pentru transferarea creanței fiscale în sarcina persoanei care o preia, este necesar a se comunica un act administrativ fiscal prin care să se individualizeze creanța preluată.

➤ Se propune introducerea la art. 49 din Codul de procedură fiscală a unor noi cazuri de nulitate a actului administrativ fiscal, expres prevăzute de lege, respectiv:

- organul fiscal nu prezintă argumentele pentru care nu ia în considerare opinia prealabilă emisă în scris sau soluția adoptată de organul fiscal sau de instanța de judecată potrivit art. 6 alin. (1), în cazul în care contribuabilul/plătitorul a prezentat organului fiscal anterior emiterii actului administrativ fiscal respectiva opinie/soluție;
- organul fiscal nu respectă considerentele deciziei de soluționare a contestației în cazul emiterii noului act administrativ fiscal potrivit art. 279 alin. (3);
- emiteria raportului de inspecție fiscală și a deciziei de impunere sau a deciziei de nemodificare a bazei de impunere de către organul de inspecție fiscală după încetarea inspecției fiscale potrivit art. 126 alin. (2), respectiv emiteria raportului de verificare și a deciziei de impunere de către organul fiscal după încetarea verificării situației fiscale personale potrivit art. 147, fără ca acestea să fie reluate.

Implementarea acestor reglementări aduc o mai bună claritate a textului de lege, în scopul asigurării unei aplicări unitare de către organele fiscale competente.

➤ Se propune modificarea art. 54 în sensul reglementării posibilității organului de executare de a constata nulitatea actului de executare în condițiile prevăzute la art. 49, precum și aplicarea prevederilor art. 50 și 51, în condițiile în care se impune anularea sau modificarea actului de executare, cum ar fi în cazul desființării parțiale a unui act administrativ prin care au fost stabilite creanțe, pentru care au fost emise acte de executare.

➤ Se propune completarea art. 59 astfel încât contribuabilul să furnizeze informații autorității fiscale centrale atunci când acestea trebuie valorificate la nivelul acestei autorități, context în care prin ordin al ministrului finanțelor publice se aprobă natura, periodicitatea și informațiile ce trebuie furnizate.

➤ Având în vedere necesitatea prelungirii unor termene în care contribuabilul trebuie să-și îndeplinească obligațiile fiscale prevăzute

de legislația fiscală, pe cale generală, ca urmare a unor motive obiective determinate de anumite situații justificate, cum ar fi imposibilitatea contribuabililor de a-și îndeplini obligațiile declarative datorită neadoptării formularisticii în termen util, se propune reglementarea la art. 76 din Codul de procedură fiscală, a posibilității prelungirii acestor termene prin acte administrative cu caracter normativ. Această propunere are în vedere situațiile în care este justificată prelungirea unui termen din motive justificate care țin de activitatea autorității fiscale sau a organului fiscal și care pun contribuabilul fie în imposibilitatea de a-și îndeplini o obligație la termenul legal, fie îi creează dificultăți în respectarea termenului de îndeplinire a obligației.

Prin urmare, se propune ca prelungirea acestor termene să se facă prin ordin al ministrului finanțelor publice în cazul creanțelor administrate de organul fiscal central.

➤ Este necesară reglementarea la art. 82 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, a unei reguli de procedură fiscală în cazul în care persoana fizică nerezidentă obține inițial un număr de identificare fiscală iar, ulterior, datorită îndeplinirii condițiilor prevăzute de legislația specifică persoanei, în cauză i se atribuie cod numeric personal.

Astfel, se propune ca numărul de identificare fiscală să fie anulat de organul fiscal cu preluarea informațiilor fiscale înregistrate în perioada deținerii numărului de identificare fiscală pe codul numeric personal.

➤ Se propune modificarea art. 83 alin. (4) și (5) astfel:

- certificatul de înregistrare fiscală să nu mai fie comunicat instituției de credit pentru ca aceasta la rândul ei să îl comunice persoanei fizice/juridice nerezidente, transformând astfel instituția de credit într-o arhivă de certificate dacă persoana nu se prezintă la instituția de credit pentru a-l ridica, cu costuri suplimentare pentru instituția de credit, dacă aceasta decide să comunice certificatul de înregistrare fiscală în statul de rezidență al persoanei;

- crearea posibilității pentru organul fiscal central de a transmite contribuabilului nerezident prin mijloace electronice informațiile conținute în certificatul de înregistrare fiscală, caz în care acesta se emite și se păstrează de organul fiscal central până la data ridicării de către contribuabil/împunător.

➤ Pentru a evita orice interpretare cu privire la obligația angajatorilor de a declara ca sedii secundare (puncte de lucru) toate locațiile (propriile domiciliu ale salariaților cu telemuncă) unde salariații angajați în baza legii privind telemunca își desfășoară activitatea, se propune introducerea unei excepții la art. 85 din Codul de procedură fiscală, privind activitatea desfășurată în baza Legii care reglementează telemunca și Codul muncii (Capitolul IX: „Munca la domiciliu al Titlului II), cât și pentru a evita interpretarea ca sediu secundar a locațiilor beneficiarilor unde un contribuabil desfășoară o activitate în baza unui contract, pe o perioadă limitată de timp (de ex. activități de curățenie, pază, întreținere tehnică, etc).

➤ Se propune reglementarea unei excepții, la art. 86 din Codul de procedură fiscală, în ceea ce privește depunerea de acte de dovadă pentru informațiile înscrise în declarația de înregistrare fiscală, în cazul în care solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală se realizează de către instituțiile de credit, în considerarea faptului că informațiile înscrise în declarația de înregistrare fiscală depusă de acestea se bazează pe procesul de cunoaștere a clienței derulat de instituțiile de credit în conformitate cu legislația specifică aplicabilă.

➤ Pentru o mai bună claritate a textului, se propune reglementarea expresă la art. 98 din Codul de procedură fiscală, a faptului că decizia de încetare a procedurii de verificare a situației fiscale personale, este act administrativ fiscal asimilată deciziei de impunere.

➤ Se propune reglementarea, în cuprinsul Codului de procedură fiscală, a faptului că în situația în care există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, inspectorii fiscali să întocmească procesul-verbal de sesizare a organelor de urmărire penală fără a se mai întocmi, pentru sumele ce fac obiectul sesizării penale, raport de inspecție fiscală/raport de verificare și decizie de impunere.

În mod corespunzător, pentru ca procedura administrativă să nu fie periclitată de situația în care acțiunea penală se stinge conform dispozițiilor Codului de procedură penală, se propune suspendarea cursului prescripției dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale pe perioada cuprinsă între data sesizării organelor de urmărire penală și data stingerii acțiunii penale.

➤ Pentru o mai bună claritate a textului se propune modificarea art. 126 alin. (2) din Codul de procedură fiscală astfel încât să reiasă că în calculul dublului duratei inspecției fiscale nu se includ perioadele în care inspecția se suspendă.

Totodată, se propune precizarea expresă a faptului că inspecția fiscală încetează și în situația în care încetează calitatea de subiect de drept fiscal, respectiv persoana juridică este radiată din registrele în care a fost înscrisă.

În acest context, se propune ca procedura și actele care se încheie ca urmare a încetării inspecției fiscale să se stabilească prin ordin al președintelui A.N.A.F.

➤ Se propune completarea art. 127 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, prin introducerea unei noi situații pentru suspendarea inspecției fiscale, în cazul în care, pentru contribuabilul/plătitorul supus inspecției fiscale:

- se află pe rol sau a fost deschisă în timpul inspecției o acțiune de cercetare penală care vizează activități și operațiuni derulate în perioada ce face obiectul inspecției fiscale;
- de la care au fost ridicate actele și documentele de către organele de cercetare penală, fără a fi lăsate contribuabilului/plătitorului

copii ale acestora care să poată fi puse la dispoziția organelor de inspecție fiscală.

Pentru corelare cu noul caz de suspendare a inspecției fiscale se propune reglementarea faptului că, termenul maxim de 6 luni în care poate fi suspendată inspecția fiscală nu operează în situația în care aceasta este suspendată ca urmare a desfășurării unei proceduri judiciare împotriva contribuabilului și a cărei definitivare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra actului administrativ fiscal, sau în situația în care documentele financiar-contabile ale contribuabilului au fost ridicate de organul de cercetare penală, fără să putea fi puse la dispoziția organului de inspecție fiscală.

În aceste situații, inspecția fiscală se reia după data finalizării procedurii judiciare sau după data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, precum și după data la care organul de inspecție fiscală are acces la documentele financiar-contabile ale contribuabilului.

Totodată, se impune clarificarea duratei suspendării inspecției fiscale, prin precizarea expresă a momentului de la care începe, respectiv momentul de la care încetează, în considerarea efectului suspendării prevăzut la alin. (7) al art. 127, cu toate consecințele care decurg din aceasta și pe care le suportă contribuabilul (curgerea accesoriilor, prelungirea perioadei de suspendare a prescripției dreptului organului fiscal de a stabili creanțe fiscale).

De asemenea, se impune stabilirea unui termen în care organul fiscal să emită actul de încetare a suspendării și de reluare a inspecției fiscale.

În plus, se propune reglementarea expresă a faptului că pe perioada suspendării inspecției fiscale, contribuabilul nu este obligat să colaboreze cu organul fiscal, respectiv de a furniza informații sau de a prezenta înscrisuri, precum și reglementarea dreptului contribuabilului de a fi informat cu privire la mijloacele de probă obținute de organul de inspecție fiscală pe perioada suspendării acesteia și care au legătură cu situația fiscală a contribuabilului cu excepția cazului în care obiective de interes general justifică restrângerea accesului la respectivele probe.

➤ Se propune reglementarea expresă, la art. 128, a posibilității efectuării reverificării inspecției și la cererea contribuabilului, în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de acest articol.

➤ Se propune reglementarea la art. 130 a unui termen de minim 3, respectiv 5 zile lucrătoare de la data comunicării proiectului de raport de inspecție fiscală, termen necesar pentru analizarea lui de către contribuabil înainte de discuția finală.

De asemenea, se propune ca perioada necesară pentru audierea contribuabilului să nu fie inclusă în calculul duratei inspecției fiscale cu consecințe în ceea ce privește nerespectarea duratei inspecției fiscale și a nulității deciziei de impunere, dacă se împlinește dublul perioadei inspecției fiscale.

➤ Se propune reglementarea clară în cuprinsul art. 131 a faptului că, pe de o parte, în Raportul de inspecție fiscală să se prezinte constatările pentru toate perioadele și obligațiile fiscale înscrise în Avizul de inspecție fiscală, iar pe de altă parte, în fiecare perioadă și obligație fiscală ce a făcut obiectul constatărilor, să facă obiectul unei decizii de impunere sau, după caz, a unei decizii de nemodificare a bazei de impunere.

➤ Pentru claritatea și accesibilitatea textului, precum și pentru eliminarea interpretărilor cu privire la caracterul și forma controlul antifraudă și ale actelor de control în cadrul acestei proceduri de control fiscal, se propune completarea prevederilor existente prin introducerea art. 137¹-137², în sensul asigurării unei mai bune transparențe a controlului antifraudă ca procedură de control fiscal, ca premisă pentru o mai bună cunoaștere a drepturilor și obligațiilor contribuabilului/plătitorului și pentru consolidarea principiului bunei-credințe în relațiile dintre contribuabil/plătitor și organul fiscal.

Totodată, prin completarea cadrului legal care reglementează controlul antifraudă se creează premisa perfecționării colaborării dintre organele fiscale, dar și cu celelalte instituții/autorități cu care A.N.A.F. are relații instituționale, potrivit competențelor materiale.

Astfel se propune stabilirea cadrului în care contribuabilul trebuie să-și îndeplinească obligația de colaborare, precum și limitele exercitării, de către organul antifraudă, a limitelor exercitării dreptului de apreciere.

De asemenea, prevederile alin. (4) al art. 137 se abrogă, acestea fiind reglementate detaliat în art. 137².

➤ La art. 140 din Codul de procedură fiscală, se propune modificarea în sensul introducerii ca excepție de la regulă a efectuării verificării la domiciliul persoanei fizice sau la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență de specialitate ori juridică.

➤ La art. 145 se propune reglementarea excepției potrivit căreia în cazurile în care, în timpul verificării situației fiscale personale, se fac constatări în legătură cu săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală rezultatele se consemnează într-un proces-verbal fără a se mai întocmi raport de verificare și decizie de impunere.

➤ Se propune înlocuirea trimiterii existentă la art. 158 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, în ceea ce privește definiția autorităților contractante la Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, cu modificările și completările ulterioare.

➤ În vederea debirocratizării și evitării reînnoirii certificatelor de atestare fiscală eliberate de organele fiscale locale se propune majorarea termenului de valabilitate al acestora de la 30 de zile la 90 de zile, prin modificarea art. 159.

Se propune, reglementarea unei excepții la art. 159, în ceea ce privește prezentarea certificatului de atestare fiscală în cazul în care pentru înstrăinare se utilizează formularul de contract aprobat prin

ordin al ministrului potrivit dispozițiilor legale în vigoare.”

➤ Pentru corelare cu propunerea de modificare de la art. 11 din Codul de procedură fiscală se urmărește modificarea art. 160 din Codul de procedură fiscală, în sensul în care solicitarea certificatului de atestare fiscală de către alte persoane decât contribuabilul să se realizeze în baza consimțământului expres și neechivoc al contribuabilului.

Cu alte cuvinte se înlocuiește sintagma „acordul scris” cu sintagma „consimțământul expres și neechivoc”.

➤ Se propune reglementarea posibilității corectării erorilor din documentele de plată întoarnite de către terți popriți, inclusiv instituțiile de credit, ori de câte ori se constată îndeplinirea condițiilor prevăzute de acest articol.

➤ Se propune completarea dispozițiilor Codului de procedură fiscală cu un nou articol care să reglementeze restituirea impozitului pe dividende în cazul în care, urmare regularizării dividendelor plătite ca urmare a distribuirii parțiale în cursul anului, potrivit art. 67 din Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, rezultă sumă de restituit de la buget. Astfel, plătitorul de dividende poate depune la organul fiscal competent o declarație de regularizare/cerere de restituire după restituirea de către asociați sau acționari a dividendelor și până la împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a cere restituirea.

➤ În contextul modificării Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, în sensul reglementării consolidării de grup pentru impozitul pe profit se propune corelarea acestora cu dispozițiile Codului de procedură fiscală, în acest sens fiind propusă modificarea art. 127 și 167.

➤ Se propune reformularea prevederilor art. 173 alin. (3) pentru o mai bună claritate.

➤ Se propune modificarea art. 181 în sensul schimbării conceptului aplicării penalității de nedeclarare și în cazul obligațiilor fiscale principale stabilite din oficiu de organul fiscal, fără o inspecție fiscală, în vederea creării aceluiași tratament fiscal cu cei care nu declară obligațiile fiscale dar sunt supuși inspecției fiscale.

Totodată, se propune ca reducerea penalității de nedeclarare cu 75% să nu mai fie condiționată de formularea unei cereri exprese a contribuabilului.

Pe de altă parte, ținând cont de faptul că textul de lege prevede că despre aplicarea penalității de nedeclarare se consemnează și se motivează în raportul de inspecție fiscală, rezultă că este necesar, pentru o mai bună claritate a textului, să se stabilească situația în care în raportul de inspecție fiscală nu se menționează acest aspect, sau sunt menționați care nu sunt clare așa cum s-a explicat anterior despre

mențiunea „nu este cazul”.

De asemenea, s-a reglementat faptul că penalitatea de nedeclarare se datorează și în cazul controlului vamal ulterior, efectuat de organele vamale și finalizat cu emiterea deciziei de regularizare aferente obligațiilor fiscale nedeclarate.

➤ Se propune reglementarea expresă la art. 182 a termenului de prescripție în ceea ce privește dreptul contribuabilului de a solicita dobânda și momentul la care ia naștere acest drept.

Se propune diminuarea plafonului de la 5000 la 2000 de lei, în cazul asocierilor fără personalitate juridică (acestea sunt asimilate persoanelor juridice, ceea ce înseamnă că în prezent, limita sumei pentru care pot solicita eșalonarea la plată este de 5000 de lei) care solicită eșalonarea la plată, prevăzută la art. 184.

Se propune reglementarea la art. 193 a unei noi excepții în ceea ce privește constituirea de garanții în sensul că nu este necesară constituirea de garanții în cazul în care au fost instituite sechestruri asigurătorii sau în situația în care au fost poprite sumele deținute de debitori în conturile bancare ca urmare a popririi asigurătorii sau executorii. În cazul popririi sumele deținute în conturile bancare se propune ca acestea să fie virate de către bancă la trezorerie în vederea constituirii unei garanții potrivit art. 193 alin. (6) lit. a) din Codul de procedură fiscală.

Totodată, se propune eliminarea referinței la expertiza notarială având în vedere că Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal a adus modificări semnificative în ceea ce privește această expertiză, și conținutul acesteia nu este adecvat conform standardelor de evaluare în vigoare pentru a reprezenta o bază în vederea luării în garanție a unor proprietăți imobiliare.

De subliniat faptul că în cadrul Conferinței Naționale a Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România s-au adoptat, prin Hotărârea nr. 3/2017, Standardele de evaluare obligatorii pentru activitatea de evaluare. Aceste standarde de evaluare sunt obligatorii pentru desfășurarea activității de evaluare. Standardele de evaluare a bunurilor, ediția 2018, intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2018 și sunt aprobate prin Hotărârea Conferinței Naționale nr. 3/2017, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 986/12.12.2017.

Este de precizat că în Ordonanța Guvernului nr. 24/2011 privind unele măsuri în domeniul evaluării bunurilor, cu modificările și completările ulterioare, art. 2 alin. (1) reglementează faptul că activitatea de evaluare poate fi desfășurată de orice persoană care are calitatea de evaluator autorizat iar rapoartele de evaluare se realizează în conformitate cu standardele de evaluare, obligatorii potrivit aceluiași act normativ.

În acest context, atât în Ordonanța Guvernului nr. 24/2011, cât și în Standardele de Evaluare, este cuprinsă activitatea de verificare a evaluării realizată de către evaluatori autorizați și la care se poate face apel de către autoritățile statului atunci când se consideră necesară o opinie terță, independentă și profesionistă asupra unui

raport de evaluare.

De asemenea, se propune reformularea alin. (18) de la art. 193, în sensul că solicitarea de înlocuire /redimensionare a garanției să fie justificată temeinic de debitor și să existe o motivație obiectivă pentru o asemenea înlocuire/redimensionare, organul fiscal având posibilitatea de a aproba sau respinge solicitarea privind înlocuirea sau redimensionarea garanției.

Totodată, se propune reglementarea expresă a obligației organului fiscal de a ridica sechestrul de pe bunurile care s-au înlocuit precum și în situația în care debitorul are și alte bunuri sechestrate de către organul fiscal, altele decât cele care fac obiectul garanțiilor constituite în scopul eșalonării la plată.

Pentru o mai bună claritate a textului se propune completarea alin. (5) al art. 195, în sensul că perioada de eșalonare, dacă respectivul contribuabil solicită, se calculează de la data emiterii deciziei de modificare a deciziei de eșalonare la plată fără a depăși durata prevăzută la art. 184 sau 206, după caz, ceea ce înseamnă că nu se ia în calcul perioada anterioară.

De asemenea, pentru o mai bună claritate și în vederea corelării cu alin. (6) al art. 206 se propune completarea alin. (2) al acestui articol în sensul ca garanțiile depuse de contribuabil să acopere și 50% din dobânzi, respectiv cota de dobânzi care se amână la plată în vederea scutirii.

➤ La art. 212 alin. (2) se propune reglementarea unui termen în care instituțiile de credit să vireze sumele de bani, în cazul în care organul fiscal trebuie să valorifice scrisorile de garanție/polițele de asigurare de garanție.

➤ Pentru o mai bună claritate a textului și pentru a evita aplicarea neunitară se propune completarea art. 213 în sensul stabilirii instanței competente să soluționeze pe fond acțiunea în anulare împotriva deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii - Secția de contencios a Tribunalului. În acest context, considerăm că regimul contestațiilor împotriva Deciziilor de instituire a măsurilor asigurătorii ar trebui să fie unul similar procedurii suspendării executării actelor administrative, reglementate prin art. 14 și art. 15 din Legea nr. 554/2004, prin stabilirea unor termene scurte și recunoașterea caracterului executoriu al hotărârilor de primă instanță.

➤ Se propune reglementarea la art. 214, ca măsurile asigurătorii să se ridice și în cazul suspendării executării silite în situația depunerii unei scrisori de garanție/poliță de asigurare de garanție. În plus, în cazul în care este refuzată, nejustificat, soluționarea cererii de ridicare a măsurilor asigurătorii acesta se poate ataca la instanța de contencios administrativ competentă.

➤ Se propune extinderea, în cadrul art. 217, a regimului conferit de legiuitor în ceea ce privește întreruperea executării silite și implicit

a termenului de prescripție și pentru creanțele născute ulterior declarării stării de insolvabilitate înscrise în procesul-verbal adițional de insolvabilitate.

➤ Se propune reglementarea la art. 219 a faptului că sumele plătite sau încasate fără a fi datorate pentru care s-a împlinit termenul de prescripție prevăzut, să se scadă din evidența fiscală după expirarea acestui termen, cu excepția situației în care a operat compensarea.

➤ Pentru corelarea art. 226 cu normele care reglementează competența organului fiscal se propune completarea prevederilor art. 226 alin. (1) și (8) din Codul de procedură fiscală.

➤ Se propune reglementarea expresă la art. 235 a posibilității contribuabilului de a solicita o eșalonare la plată și în cazul în care a obținut în prealabil suspendarea executării silită prin garantarea obligațiilor fiscale contestate cu o scrisoare de garanție/poliță de asigurare de garanție. Practic, atât timp cât contribuabilul a obținut o eșalonare la plată pentru obligațiile fiscale suspendate la executarea silită, executarea silită continuă să fie suspendată.

➤ Se propune corelarea alin. (9) al art. 236 cu alin. (13) potrivit căruia băncile au obligația să plătească sumele indisponibilizate în contul indicat de organul de executare silită în termen de 3 zile de la indisponibilizare.

➤ Pentru o mai bună claritate a textului, se propune modificarea art. 241 din Codul de procedură fiscală, astfel încât să se evite interpretările cu privire la înlocuirea bunurilor sechestrate cu alte garanții (scrisori de garanție, poliță de asigurare de garanție, ipotecă, etc.) potrivit art. 211 din Codul de procedură fiscală.

➤ Se propune completarea art. 265 cu prevederi referitoare la măsurile ce trebuie întreprinse în situația în care un debitor aflat în stare de insolvabilitate înregistrează obligații restante după data declarării acestei stări, respectiv, în cazul în care ulterior declarării stării de insolvabilitate debitorii înregistrează alte obligații fiscale restante, organul fiscal comunică un proces-verbal adițional la procesul-verbal de insolvabilitate, în care se înscriu creanțele fiscale născute ulterior declarării stării de insolvabilitate.

➤ Se propune clarificarea art. 268 în privința incidenței Legii nr. 554/2004, în situația în care organul fiscal nu soluționează cererea unui contribuabil de emitere a unui act administrative fiscal sau nu emite din oficiu un asemenea act, atunci când legea prevede o asemenea obligație.

➤ Se propune reglementarea expresă în cadrul art. 269 a dreptului contribuabilului de contesta inclusiv acele măsuri care trebuiau constatate de organul de inspecție fiscală, dar nu le-a menționat în raportul de inspecție fiscală, și nici în decizia de impunere, de

exemplu declararea în mod eronat a unor obligații fiscale.

Cu alte cuvinte, organul fiscal trebuie să menționeze în raportul de inspecție fiscală toate perioadele fiscale și toate obligațiile fiscale verificate (incluse în Avizul de inspecție), iar în situația în care există anumite omisiuni, contribuabilul trebuie să aibă deschisă calea unei contestații pentru îndreptarea omisiunilor.

➤ Se propune crearea unor structuri specializate de soluționare a contestațiilor împotriva tuturor actelor administrative fiscale emise de organele fiscale din cadrul ANAF în cadrul Ministerului Finanțelor Publice (MFP) care să soluționeze inclusiv contestațiile marilor contribuabili.

Ministerul Finanțelor Publice preia de la Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili și direcțiile generale regionale ale finanțelor publice activitatea de soluționare a contestațiilor formulate împotriva titlurilor de creanță, precum și a altor acte administrative fiscale emise de organul fiscal, posturile și personalul aferent acesteia.

La nivelul Ministerului Finanțelor Publice activitatea de soluționare a contestațiilor se desfășoară de către structura specializată de soluționare a contestațiilor atât la nivel central cât și la nivel teritorial.

În ceea ce privește salarizarea personalului care se preia, potrivit prevederilor art. III alin. (1) din Legea nr. 207/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2017 privind completarea art. II din Legea nr. 152/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, începând cu data de 1 noiembrie 2017, salariile de bază ale personalului din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală au fost stabilite, prin asimilare, la nivelul salariilor de bază aferente funcțiilor publice și contractuale din cadrul aparatului central al Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

În situația în care, la preluarea personalului, drepturile salariale ar fi stabilite la nivelul de salarizare pentru funcțiile similare din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, potrivit art. 39 alin. (1) din Legea – cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, există riscul ca, la încadrarea în Ministerul Finanțelor Publice, pentru o parte a personalului preluat să nu existe funcții similare în plată sau salariile în plată existente la Ministerul Finanțelor Publice să fie mai mici decât cele ale personalului preluat și astfel acest personal să fie afectat negativ din punct de vedere al drepturilor salariale.

În aceste condiții, propunem ca personalul preluat să își mențină drepturile salariale avute la data preluării la Ministerul Finanțelor Publice.

Practic, structurile de soluționare a contestațiilor existente la nivelul ANAF vor fi preluate în cadrul MFP.

Avantaje:

- Se asigură imparțialitatea în luarea deciziilor cu privire la contestațiile formulate de contribuabili împotriva tuturor actelor emise de administrația fiscală (atât titluri de creanță fiscală cât și alte acte administrative fiscale);

- Se asigură exercitarea de către Ministerul Finanțelor Publice a prerogativelor sale legale care izvorăsc din rolul de autoritate fiscală competentă, precum și acela de coordonare și aplicării unitare a prevederilor legislației fiscale;

- Degreveză organele fiscale emittente a actelor administrative fiscale (altele decât titlurile de creanță fiscală) de soluționarea contestațiilor formulate împotriva acestor acte;

➤ Se propune reglementarea expresă la art. 276 a dreptului contribuabilului de a avea acces la dosarul contestației fiscale la cererea acestuia cu excepția cazului în care obiective de interes general justifică restrângerea accesului la respectivele informații și documente.

➤ Se propune reglementarea posibilității revocării deciziilor de soluționare a contestațiilor în cazul în care se constată că soluția adoptată de structura de soluționare a contestației nu este în conformitate cu dispozițiile legale incidente.

Avantaje

- Încetarea procedurilor judiciare costisitoare atât pentru contribuabili cât și pentru administrația fiscală și degrevarea instanțelor judecătorești de asemenea litigii;

- Evitarea plății de către organele fiscale de cheltuieli de judecată, dobânzi sau alte sume în cazul în care se apreciază că actul emis nu este în conformitate cu dispozițiile legale;

➤ Având în vedere faptul că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2018 privind modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare, s-a schimbat concepul cu privire la declararea impozitului pe venit și a contribuțiilor sociale, pentru o mai bună claritate a textului se propune modificarea alin. (3) de la art. 336 astfel încât să se reiasă că nedepunerea la termen a declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice constituie contravenție rămânând aceeași sancțiune redusă. Modificarea acestui text nu are ca și consecință majorarea cuantumului amenzii contravenționale aplicate persoanelor fizice.

➤ Pentru corelare cu dispozițiile Legii nr. 203/2018 precum și cu dispozițiile art. 28 alin. (1) din Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, cu modificările și completările ulterioare, este necesară modificarea alin. (3) al art. 338 din Codul de procedură fiscală, în sensul stabilirii unui termen mai mare (15 zile) în care se poate achita jumătate din minimul amenzii.

• **Măsuri de reducere a fenomenului de decapitalizare a societăților din sectorul nefinanciar**

► Schimbări preconizate cu privire la Legea societăților nr. 31/1990:

- Interzicerea acordării de avansuri sau împrumuturi acționarilor/asociaților – inclusiv în cazul în care aceștia reprezintă entități afiliate – la societățile care optează pentru distribuiri trimestriale de dividende, până nu se regularizează sumele astfel distribuite în cursul anului.

Interdicția menționată nu vizează avansurile acordate în legătură cu desfășurarea activității economice;

- Introducerea posibilității distribuirii sub formă de dividende din anumite rezerve existente la nivelul societății, precum și din rezultatul reportat înregistrat de aceasta. Menționarea explicită a elementelor de capitaluri proprii care pot fi distribuite ca dividende asigură o interpretare unitară a conceptului de „rezerve distribuibile/disponibile pentru distribuire”;

- Introducerea de prevederi referitoare la acoperirea cu prioritate din profitul curent, a pierderilor reportate din ultimii 5 ani și constituirea rezervelor prevăzute de cerințele legale sau statutare, înainte de distribuirea de dividende;

- Desemnarea autorităților cu competență în domeniul monitorizării entităților care se confruntă cu probleme financiare în raport cu nivelul legal de capital, respectiv Ministerul Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală și Oficiul Național al Registrului Comerțului;

- Introducerea prevederii referitoare la conversia obligatorie în acțiuni/păși sociale a datoriilor societății față de acționari/asociați, rezultate din împrumuturi sau alte finanțări acordate de aceștia, la societățile la care activul net a scăzut sub jumătate din capitalul social. Conversia se efectuează în condițiile art. 216 din lege.

La societățile la care acționari/asociați sunt statul sau unitățile administrativ-teritoriale, datoriile respective nu includ datoriile față de bugetul general consolidat, respectiv împrumuturile pe care societățile le primesc potrivit legii, din veniturile rezultate din privatizare.

- Introducerea de noi contravenții și sancțiuni, corespunzătoare noilor prevederi cuprinse în Legea societăților nr. 31/1990.

► Schimbări preconizate cu privire la Legea contabilității nr. 82/1991:

- Introducerea de prevederi exprese referitoare la cuprinderea în aria de aplicabilitate a legii a persoanelor prevăzute la art. 13 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, respectiv a persoanelor juridice străine care au rezidența fiscală în România;
- Introducerea de prevederi exprese prin care să se stabilească cu claritate modul de raportare prin situațiile financiare anuale a pierderii contabile înregistrate în exercițiul financiar curent.

- **Măsuri în domeniul fiscal**

Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare

TITLUL I - Dispoziții generale

1. Dezvoltarea, în Codul fiscal, a conceptului de "loc al conducerii efective" pentru persoanele juridice ne rezidente înregistrate într-un stat străin potrivit legislației acelor state dar care sunt controlate și gestionate din România.

"Locul conducerii efective" este un concept de rezidență recunoscut la nivel internațional, acceptat de O.E.C.D. și adoptat în tratatele fiscale încheiate de România.

Astfel, pentru stabilirea în România a locului conducerii efective a unei persoane juridice înregistrate într-un stat străin aceasta trebuie să realizeze operațiuni care corespund unor scopuri economice, reale și de substanță care să nu reprezinte o simplă administrare de valori mobiliare sau alte active și totodată să îndeplinească una dintre următoarele condiții: deciziile economico-strategice necesare pentru conducerea activității să fie luate în România; cel puțin 50% din directorii executivi/membrii consiliului de administrație ai persoanei juridice străine să fie rezidenți.

2. Modificarea definiției rezidentului, în sensul că poate fi considerat rezident orice persoană juridică străină înregistrată într-un stat străin cu care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri, având locul de exercitare a conducerii efective în România.

3. La definiția persoanei juridice afiliate, se propune reformularea relației de afiliere între două persoane juridice, deținute, în mod direct sau indirect, inclusiv deținerile persoanelor sale afiliate, atât prima cât și a doua persoană juridică, de către o persoană terță în proporție de minimum 25% din valoarea/numărul titlurilor de participare sau al drepturilor de vot.

4. Pentru definirea titlurilor de participare se propune eliminarea referinței la unitățile de la un fond deschis de investiții, întrucât deținerea acestora nu conduce la obținerea de dividende, iar aplicarea regulilor fiscale care sunt condiționate de deținerea titlurilor de participare nu poate fi verificată, dat fiind faptul că deținerea de unități de fond nu reprezintă deținerea de capital social sau drepturi de vot.

5. Persoanei juridice străine cu locul conducerii efective în România i-au fost instituite obligații de: înregistrare la organul fiscal central competent; de păstrare a proceselor-verbale ale ședințelor de consiliu și ale adunărilor acționarilor; de a conduce și păstra în România evidența contabilă, respectiv de a întocmi situațiile financiare conform legislației contabile din România; de a se înregistra ca plătitor de impozit pe profit; de a-și menține rezidența în România pe o perioadă de cel puțin un an fiscal.

Stabilirea rezidenței în România conform criteriului *locului conducerii efective* de către o persoană juridică străină nu trebuie să aibă la baza

aranjamente artificiale.

TITLUL II. - Impozit pe profit

1. Corelat cu modificarea prevederilor art. 28, întrucât grupele din *Catalogul privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe* sunt folosite și pentru identificarea activelor care beneficiază de profitul reinvestit este necesară și eliminarea referinței la subgrupa 2.1, respectiv clasa 2.2.9 din prevederile aplicabile pentru calculul scutirii de profit reinvestit. În acest context, se propune ca activele corporale pentru care se aplică scutirea de impozit să fie cele încadrate în categoriile respective potrivit reglementărilor contabile aplicabile.

De asemenea, având în vedere faptul că, opțiunea pentru aplicarea prevederilor titlului II nu mai este reglementată la art. 48 alin.(5²) ci este reglementată la art. 48 alin.(5¹) se impune corelarea tehnică a prevederilor art. 22 alin.(4).

2. În domeniul creanțelor cesionate se propune excluderea creanțelor reprezentând titluri de valoare de la aplicarea dispozițiilor referitoare la limitarea deductibilității pierderilor din vânzarea de creanțe.

3. Regimul fiscal al provizioanelor/ajustărilor efectuate de instituțiile de credit se modifică, în sensul eliminării referinței la reglementările prudenciale elaborate de Banca Națională a României, dar prin menținerea activelor/plasamentelor stabilite de aceste prevederi abrogate. Prin urmare, vor fi deductibile, la calculul rezultatului fiscal, ajustările pentru pierderile așteptate aferente activelor financiare din operațiuni cu clientela, din operațiuni interbancare și creanțe din operațiuni de leasing financiar, înregistrate potrivit reglementărilor contabile. Aceste reguli fiscale vor fi aplicate similar și de către sucursalele din România ale instituțiilor de credit din state membre ale Uniunii Europene și state aparținând Spațiului Economic European.

4. Se propune eliminarea utilizării duratelor stabilite potrivit *Catalogului privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe* în calculul amortizării fiscale, pentru calculul rezultatului fiscal utilizându-se duratele stabilite potrivit reglementărilor contabile aplicabile.

5. Pentru utilizatorii contractelor de leasing care aplică reglementările contabile conforme cu Standardele Internaționale de Contabilitate Financiară, se propune menținerea unui tratament unitar cu ceilalți contribuabili, respectiv recunoașterea fiscală a amortizării dreptului de utilizare a activelor primite în cadrul acestor contracte, potrivit următoarelor reguli:

- pe durata normală de utilizare a activului-suport (mijlocul fix care face obiectul contractului), potrivit art. 28, dacă se transferă dreptul de proprietate al activului, sau
- pe durata cea mai scurtă dintre: durata activului-suport determinată potrivit art. 28 sau durata contractului de leasing, pentru

restul situațiilor.

De asemenea, în cadrul acestor contracte utilizatorul va evidenția în toate situațiile cheltuieli privind dobânzile aferente contractelor de leasing, pentru acestea propunându-se includerea lor în costul îndatorării, caz în care se vor aplica și limitările impuse cheltuielilor cu dobânzile.

În același timp, întrucât activele finanțate printr-un contract de leasing financiar pot intra și în sfera de aplicare a profitului reinvestit propunem o corelare cu prevederile respective prin precizarea faptului că, în aceste cazuri, se va considera profit reinvestit valoarea dreptului de utilizare, în locul valorii mijlocului fix.

Întrucât, la locatari, contractele de leasing nu se mai clasifică, din punct de vedere contabil, ca fiind contracte de leasing financiar sau operațional, definițiile fiscale nu mai sunt aplicabile acestei categorii de contribuabili.

6. În cadrul regulilor privind recuperarea pierderilor fiscale se propune ca microîntreprinderile care anterior au fost plătitoare de impozit pe profit și au înregistrat pierdere fiscală să poată transmite dreptul de recuperare, în limita celor 7 ani, unui plătitor de impozit pe profit care a preluat microîntreprinderea printr-o operațiune de reorganizare, efectuată potrivit legii. Totodată, acest drept se menține și în cazul în care o microîntreprindere a preluat, printr-o operațiune de reorganizare, efectuată potrivit legii, un contribuabil plătitor de impozit pe profit care este înă în perioada de recuperare a pierderii fiscale, și ulterior microîntreprinderea se înregistrează ca plătitor de impozit pe profit, ca urmare a îndeplinirii condițiilor de ieșire sau prin opțiune.

7. Pentru persoanele juridice care au locul de exercitare a conducerii efective în România, se propune:

completarea regulilor fiscale aplicabile, prin adăugarea prevederilor referitoare la veniturile neimpozabile la calculul rezultatului fiscal;

- clarificarea formelor de organizare care să fie luate în considerare la aplicarea prevederilor Directivei 2011/96/UE a Consiliului din 30 noiembrie 2011 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre, cu amendamentele ulterioare;

- includerea în sfera de aplicare a impozitului pe dividende, atunci când distribuie dividende unei persoane juridice române.

8. Completarea cadrului legal cu prevederea potrivit căreia creditul fiscal poate fi acordat și dacă persoana juridică rezidentă dovedește plata impozitului în străinătate cu documente justificative eliberate de plătitorul de venit/agentul care reține la sursă impozitul sau copia declarației fiscale sau a documentului similar depusă/depus la autoritatea competentă străină însoțită de documentația care atestă plata acestuia.

9. Se propune calculul și plata impozitului pe profit prin stabilirea și înregistrarea unui grup fiscal.

Regulile fiscale propuse sunt:

- grupul este opțional și va putea fi format din contribuabilii care plătesc impozit pe profit;

- se dețin drepturi de participare/vot în comun de min. 75%

(condiție care trebuie îndeplinită atât cu 1 an anterior, cât la data înființării grupului și care trebuie menținută pe perioada de consolidare a grupului);

- consolidarea se efectuează pe verticală și/sau orizontală, de exemplu:

a) o persoană juridică română/persoană juridică cu sediul social în România înființată potrivit legislației europene și una sau mai multe persoane juridice române/persoane juridice cu sediul social în România înființate potrivit legislației europene la care aceasta deține, în mod direct sau indirect, cel puțin 75% din valoarea/numărul titlurilor de participare sau al drepturilor de vot al acestora;

b) cel puțin două persoane juridice române la care o persoană fizică română deține, în mod direct sau indirect, cel puțin 75% din valoarea/numărul titlurilor de participare sau al drepturilor de vot;

c) cel puțin două persoane juridice române deținute, în mod direct sau indirect, în proporție de cel puțin 75% din valoarea/numărul titlurilor de participare sau al drepturilor de vot, de o persoană juridică/fizică, rezidentă într-un stat cu care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri sau într-un stat cu care s-a încheiat un acord privind schimbul de informații;

d) cel puțin o persoană juridică română deținută, în mod direct sau indirect, în proporție de cel puțin 75% din valoarea/numărul titlurilor de participare sau al drepturilor de vot, de o persoană juridică rezidentă într-un stat cu care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri sau într-un stat cu care s-a încheiat un acord privind schimbul de informații și sediul permanent/sediul permanent desemnat din România al acestei persoane juridice străine.

- nu sunt incluse microîntreprinderile și nici contribuabilii care dătorază impozit specific unor activități;

- membrii să aplice același sistem de plată al impozitului;

- reguli de administrare fiscală, respectiv: depunerea cererii de intrare în grup, termenul de comunicare al acesteia la organul fiscal;

- perioada minimă de aplicare: un grup fiscal trebuie menținut pentru minim 5 ani; ieșirea din grup se realizează obligatoriu pe măsură ce condițiile nu mai sunt îndeplinite sau voluntar;

- modul de calcul a consolidării fiscale: fiecare membru al grupului trebuie să facă propriul calcul individual de impozit pe profit, să completeze și să transmită Declarația 101 de impozit pe profit la persoana juridică responsabilă;

- termenul și modul de depunere a Declarației de impozit pe profit consolidată care adună declarațiile individuale 101 ale membrilor grupului, rezultând o poziție „netă” de impozit pe profit/pierdere fiscală la nivel de grup;

- reguli de aplicare a ajustărilor/estimărilor din perspectiva prețurilor de transfer și a cerinței de documentare a tranzacțiilor intra-grup pe perioada apartenenței la grup ;

- reguli privind regimul pierderilor fiscale.

10. Pentru clarificarea neaplicării reglementărilor privind

declararea, reținerea și plata impozitului pe dividende în cazul dividendelor plătite organismelor de plasament colectiv fără personalitate juridică, se propune includerea în cadrul prevederilor art. 43 alin.(5) lit.a) și a acestor entități.

11. Se propune introducerea unor reguli tranzitorii pentru amortizarea valorii rămase neamortizată la data de 31 decembrie 2019, respectiv în ultima zi a anului fiscal modificat care se încheie ulterior datei de 1 ianuarie 2020, a mijloacelor fixe și a investițiilor efectuate la acestea. De asemenea, se propune introducerea unor reguli tranzitorii pentru determinarea impozitului pe profit în cazul cheltuielilor generate de contractele de leasing, ca urmare a intrării în vigoare în cursul anului fiscal a prevederilor art. 29 alin.(4) și (5).

TITLUL III. - Impozitul pe veniturile microîntreprinderilor

Se propune abrogarea prevederilor referitoare la aplicarea cotei de 1% pentru persoanele juridice române nou-înființate, care au cel puțin un salariat și care sunt constituite pe o durată mai mare de 48 de luni, iar acționarii/asociații lor nu au deținut titluri de participare la alte persoane juridice.

Titlul IV – Impozitul pe venit și

Titlul V – Contribuții sociale obligatorii

1. Se clarifică data de la care o persoană fizică nerezidentă devine rezidentă în România, respectiv din prima zi a sosirii în România dacă are o prezență în țara noastră mai mare de 183 de zile sau are centrul intereselor vitale amplasat în România.

2. În cazul veniturilor din activități independente, pentru evitarea unei duble impozitări, se propune modificarea prevederilor referitoare la regimul fiscal aplicabil în situația schimbării sau transformării formei de exercitare a activității. Astfel, pentru veniturile din activității independente pentru care venitul net anual se determină în sistem real, pe baza datelor din contabilitate, în situația transformării/schimbării formei de exercitare a unei activități potrivit legislației în materie, se propune neimpozitarea contravalorii bunurilor și drepturilor, inclusiv creanțele neîncasate, care se transferă în patrimoniul afacerii în care s-a transformat/schimbat, la momentul transformării/schimbării activității, în condițiile continuării acesteia. De asemenea, în cazul cheltuielilor, pentru sumele datorate la data transformării/schimbării de entitatea care se transformă/schimbă, se aplică regulile generale de deducere a cheltuielilor la entitatea în care s-a transformat/schimbat.

3. Clarificarea naturii veniturilor reprezentând drepturi izvorâte

din raporturi juridice de muncă acordate potrivit hotărârilor primei instanțe, executorii de drept ca fiind venituri asimilate salariilor, având în vedere prevederile *Legii nr.134/2010 (privind Codul de procedură civilă*, cu modificările și completările ulterioare (CPC art. 448). De asemenea, se reglementează modalitatea de determinare a impozitului pe venit și a contribuțiilor sociale pentru aceste drepturi.

4. În cazul veniturilor din salarii și asimilate salariilor neimpozabile și care nu se cuprind în baza de calcul al contribuțiilor sociale, se propun următoarele modificări:

4.1. revizuirea și clarificarea prevederilor referitoare la avantajele în bani și/sau în natură, inclusiv tichetele cadou, oferite de angajatori cu ocazia zile de 1 iunie, în sensul menținerii neimpozitării și neincluzerii acestora în baza de calcul al contribuțiilor sociale, numai pentru cele acordate în beneficiul copiilor minori ai salariaților dacă nu depășesc 150 lei;

4.2. plafonarea contravaloarei serviciilor turistice și/sau de tratament, inclusiv transportul, pe perioada concediului, pentru salariații proprii și membrii de familie ai acestora, acordate de angajator, astfel cum este prevăzut în contractul de muncă, în sensul neimpozitării și neincluzerii acestora în baza de calcul al contribuțiilor sociale, în măsura în care valoarea totală, într-un an fiscal, nu depășește nivelul unui câștig salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul în care au fost acordate.

4.3 aplicarea aceluiași tratament fiscal pentru avantajele acordate sub forma utilizării în scop personal a vehiculelor, care nu sunt utilizate exclusiv în scopul activității economice, aflate în patrimoniul persoanelor juridice ce aplica regimul de impozitare al microîntreprinderilor sau impozitul specific unor activități, cu cel aplicat avantajelor sub forma utilizării în scop personal a vehiculelor pentru care cheltuielile sunt deductibile în cota de 50% conform regulilor aplicabile cheltuielilor în vederea stabilirii rezultatului fiscal pentru plătitorii de impozit pe profit și conform regulilor aplicabile cheltuielilor în vederea determinării venitului net anual, în sensul neimpozitării și neincluzerii acestora în baza de calcul al contribuțiilor sociale.

5. Se propune reglementarea distinctă a obligațiilor de calcul, reținere, plată și declarare a impozitului și a contribuțiilor sociale, în cazul veniturilor din salarii și asimilate salariilor, acordate sub forma avantajelor în bani și în natură primite de angajat de la terți sau ca urmare a prevederilor contractului individual de muncă ori a unei relații contractuale între părți, după caz. Astfel, obligațiile fiscale revin după cum urmează:

- angajatorului rezident fiscal român, când avantajele în bani și în

natură sunt acordate de alte entități decât acesta și plata se efectuează prin intermediul angajatorului;

- plătitorilor de venituri rezidenți fiscali români, când avantajele în bani și în natură sunt acordate de alte entități decât angajatorul, în situația în care aceștia sunt rezidenți fiscali români.

6. Pentru contribuabilii care își desfășoară activitatea în România și care obțin venituri sub formă de salarii și asimilate salariilor din străinătate, precum și în cazul persoanelor fizice române care obțin venituri din salarii, ca urmare a activității desfășurate la misiunile diplomatice și posturile consulare acreditate în România se propune reglementarea distinctă a obligațiilor de calcul, reținere, plată și declarare a impozitului pe venit și al contribuțiilor sociale în cazul avantajelor în bani și în natură primite de angajat de la terți, astfel:

a) în cazul în care terții care acordă avantajele nu sunt rezidenți fiscali români, impozitul pe venit și contribuțiile sociale se calculează, se declară și se plătește de către contribuabil.

b) în cazul terților care sunt rezidenți fiscali români, iar avantajele sunt acordate prin intermediul unei entități rezidente, obligația de calcul, declarare și plată revine entității respective.

7. Se propune modificarea prevederilor referitoare la regimul fiscal aplicabil veniturilor obținute din închirierea în scop turistic, de către proprietarii a camerelor situate în locuințele proprietate personală, altele decât cele care constituie structuri de primire turistică, potrivit legislației specifice. De asemenea se propune redefinirea veniturilor din închirierea în scop turistic ca fiind numai închirierea unui număr de camere cuprins între unu și 5 camere inclusiv, în cursul unui an fiscal, indiferent de numărul de locuințe în care sunt situate acestea.

7.1 Reguli de stabilire a impozitului final pentru veniturile realizate din închirierea în scop turistic, determinate pe baza normelor de venit:

- normele anuale de venit se ajustează în funcție de anumite criterii stabilite de lege prin reducerea acestora cu 30%, în situația în care sunt îndeplinite cel puțin 3 dintre acestea;

- norma anuală de venit/norma anuală de venit ajustată, după caz, se reduce astfel încât să reflecte perioada din anul calendaristic pe parcursul căreia închirierea a fost efectuată;

- în cazul începerii sau încetării închirierii în scop turistic, în cursul anului fiscal, pentru determinarea venitului anual stabilit în funcție de norma anuală de venit/norma anuală de venit ajustată, va fi luată în calcul valoarea normei lunare de venit / normei lunare de venit ajustată, corespunzătoare perioadei de închiriere;

- contribuabilii au obligația, pentru fiecare an fiscal, să completeze și să păstreze, fișa capacității de cazare și să depună la organul fiscal competent până la data de 15 martie inclusiv a anului următor celui de realizare a veniturilor, declarația unică privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice – cap.I Date

privind veniturile realizate;

- impozitul anual datorat se calculează de către contribuabil, pe baza datelor din declarația unică privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice prin aplicarea cotei de 10% asupra normei anuale de venit/normei anuale de venit ajustate/venitului anual, după caz, impozitul fiind final.

7.2. Reguli de stabilire a impozitului final pentru veniturile realizate din închirierea în scop turistic în cazul depășirii numărului de 5 camere în cursul anului fiscal

- contribuabilii care într-un an fiscal au realizat astfel de venituri determină începând /în anul fiscal următor, venitul net anual în sistem real, pe baza datelor din contabilitate,

- contribuabilii au obligația de a depune declarația unică privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice la organul fiscal competent pentru fiecare an fiscal, până la data de 15 martie inclusiv a anului următor celui de realizare a venitului;

- impozitul anual datorat se calculează de către contribuabil, pe baza declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice prin aplicarea cotei de 10% asupra venitului net anual determinat în sistem real, pe baza datelor din contabilitate, impozitul fiind final.

8. În cadrul veniturilor din investiții, se propune redefinirea sursei pentru veniturile din operațiuni cu instrumente financiare derivate, astfel cum sunt definite potrivit prevederilor Codului fiscal. Veniturile sunt considerate ca fiind obținute din România, indiferent dacă sunt primite în România sau în străinătate, dacă sunt realizate printr-un intermediar, rezident fiscal român la care *persoana fizică are deschis contul*.

Modificarea criteriului privind stabilirea sursei de venit din legislația în vigoare este necesară având în vedere faptul că definiția actuală nu este adecvată în cazul operațiunilor cu instrumente financiare derivate, realizate întotdeauna printr-un intermediar, întrucât pentru instrumentele financiare derivate nu există un emitent. În cazul celorlalte titluri de valoare sursa veniturilor rămâne, în continuare, emitentul rezident fiscal român.

9. Se propune, în cadrul veniturilor din investiții, respectiv la determinarea câștigului/pierderii din transferul titlurilor de valoare, altele decât instrumentele financiare derivate, precum și din transferul aurului financiar, modificarea prevederilor referitoare la titlurile dobândite în cadrul sistemului stock options plan, pentru corelare cu reglementările ce vizează definirea noțiunii respective în Codul fiscal.

10. În cadrul veniturilor din pensii se propune preluarea din normele metodologice, a reglementărilor cu privire la stabilirea venitului impozabil lunar pentru sumele primite ca plăți eșalonate în rate, acordate în conformitate cu prevederile legislației privind fondurile de pensii administrate privat (Legea nr.411/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare), și ale legislației privind pensiile facultative (Legea nr.204/2006 cu modificările și completările ulterioare), în sensul că plafonul de venit neimpozabil stabilit potrivit

Codului fiscal se acordă pentru fiecare rată lunară de la fiecare fond de pensii.

11. Prevederile privind definirea veniturilor din premii se completează cu precizări privind neimpozitarea reducerilor comerciale de pret acordate persoanelor fizice, altele decât cele acordate propriilor angajați pentru care se aplica regulile de la capitolul III - Venituri din salarii și asimilate salariilor.

12. Se propune, în cadrul veniturilor din alte surse, reglementarea distinctă a regimului fiscal aplicabil veniturilor obținute de către cesionari de la Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților ca urmare a valorificării dreptului de creață dobândit în legătură cu măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România potrivit prevederilor Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare. Prin cesionar se înțelege persoana, alta decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia. Impozitul pe venit se calculează prin aplicarea cotei de 10% asupra venitului brut și se reține la sursă, la fiecare plată, de către Casa de Economii și Consemnațiuni.

Contribuabilii nu au obligația de a depune declarația unică privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice, la organul fiscal competent, pentru fiecare an fiscal, până la data de 15 martie inclusiv a anului următor celui de realizare a venitului. Impozitul reprezintă impozit final. Plata impozitului datorat se efectuează la bugetul de stat, până la data de 25 inclusiv a lunii următor celei în care a fost reținut.

13. Clarificări tehnice privind referitoare la completarea și depunerea declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice - Date privind impozitul pe veniturile estimate/normă de venit, cu privire la:

13.1 Introducerea obligației de completare și depunere a declarației în cazul contribuabililor care obțin venituri din cedarea folosinței bunurilor din patrimoniul personal, altele decât veniturile din arendare pentru care impunerea este finală până la data de 15 martie a fiecărui an, pentru contractele în curs, în cazul celor care au încheiat contractele respective în anii anteriori. Pentru contractele în care chiria reprezintă echivalentul în lei al unei sume în valută, determinarea venitului net anual se efectuează pe baza cursului de schimb al pieței valutare, comunicat de Banca Națională a României valabil din ziua precedentă celei în care se depune declarația unică privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice;

13.2 Completarea și depunerea declarației numai prin mijloace electronice de transmitere la distanță;

13.3 Reglementarea obligației de completare și depunere a

declarației pentru persoanele fizice cu handicap grav sau accentuat care realizează venituri din activități independente/activități agricole determinate pe baza normelor de venit sau în sistem real, în termen de 30 zile de la obținerea certificatului. Impozitul datorat va fi calculat pentru venitul net anual redus proporțional cu numărul de zile în care beneficiază de scutirea de la plata impozitului.

15. Revizuirea reglementărilor referitoare la completarea și depunerea declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice – Date privind veniturile realizate, în sensul instituirii obligației respective pentru contribuabilii care realizează venituri din închirierea în scop turistic a camerelor situate în locuința proprietate personală, pentru care venitul se determină pe baza normei anuale de venit.

16. Completarea cadrului legal cu prevederea potrivit căreia creditul fiscal poate fi acordat și dacă persoana fizică rezidentă dovedește plata impozitului în străinătate cu documente justificative eliberate de plătitorul de venit/agentul care reține la sursă impozitul sau copia declarației fiscale sau a documentului similar depusă/depus la autoritatea competentă străină însoțită de documentația care atestă plata acestuia.

17. Introducerea unor dispoziții tranzitorii referitoare la impozitul pe venit, după cum urmează:

- aplicarea regimului fiscal instituit în cazul transformării/schimbării formei de exercitare a unei activități, numai pentru operațiunile efectuate începând cu data intrării în vigoare a prezentei Ordonanțe a Guvernului;

- aplicarea modificărilor regimului fiscal instituit pentru venitul determinat pe baza normei anuale de venit, în cazul închirierii în scop turistic a camerelor situate în locuința proprietate personală, pentru veniturile realizate începând cu data intrării în vigoare a prezentei Ordonanțe a Guvernului;

- modificării regimului fiscal pentru veniturile din operațiuni cu instrumente financiare derivate, în sensul că acestea se aplică veniturilor realizate începând cu luna publicării prezentei Ordonanțe a Guvernului.

18. Corelarea prevederilor privind plățile compensatorii acordate din bugetul asigurărilor pentru șomaj care se regăsesc în baza de calcul al CAS, cu categoriile de venituri supuse contribuției de asigurări sociale.

18. Se propune ca ordinul privind modelul, conținutul, modalitatea de depunere și de gestionare a „Declarației privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitului pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate” (formular 112), să fie reglementat prin ordin comun al instituțiilor cu atribuții în gestionarea informațiilor cuprinse în declarație, respectiv ANAF, ANOFM, CNPP și CNAS direct implicate în administrarea formularului cu

avizul Ministerului Finanțelor Publice, al Ministerului Muncii și Justiției Sociale și al Ministerului Sănătății.

19. Se introduc prevederi exprese cu privire la modul de calculul, plată și declarare a contribuțiilor sociale obligatorii în cazul persoanelor fizice care au depus la organul fiscal Declarația unică privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice, iar, ulterior, în cursul anului, încheie cu un plătitor de venit, un contract a cărui valoare este peste plafonul de 12 salarii minime brute pe țară, în sensul păstrării, pentru anul în curs, a regimului fiscal stabilit prin această declarație.

20. Se propun prevederi exprese cu privire la nivelul plafonului anual luat în calcul de către persoanele fizice care în cursul anului încep să desfășoare și/sau să realizeze venituri precum și de către persoanele care se încadrează în categoria persoanelor exceptate de la plata contribuțiilor sociale, cele care intră în suspendare temporară a activității sau își încetează activitatea potrivit legislației în materie, la definitivarea contribuțiilor sociale obligatorii, respectiv plafonul anual să fie cel puțin egal cu nivelul a 12 salarii minime brute pe țară, recalculat corespunzător numărului de luni de activitate.

21. Se propune ca baza de calcul al contribuției de asigurări sociale stabilită de organul fiscal din oficiu pentru veniturile realizate de persoanele fizice din activități independente și/sau drepturi de proprietate intelectuală, care au obligația de plată a contribuției de asigurări sociale, dar nu au depus declarația unică, să o reprezinte valoarea a 12 salarii minime brute pe țară, în vigoare la termenul legal de depunere a declarației din anul pentru care se datora contribuția.

22. Se introduc în categoria veniturilor pentru care se datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate, indemnizațiile primite de unele categorii de revoluționari în baza Legii nr. 341/2004, care nu se regăsesc în categoria veniturilor exceptate de la plata CASS.

23. Eliminarea veniturilor din investiții și din alte surse din categoria veniturilor pentru care se aplică dispoziția recalculării bazei de calcul al CASS corespunzător numărului de luni rămase până la sfârșitul anului fiscal, veniturile din investiții și din alte surse fiind venituri anuale.

24. În cazul persoanelor fizice care depun declarația unică în scop de CASS, ca urmare a faptului că estimează venituri cumulate cel puțin egale cu 12 salarii minime brute pe țară, iar până la data de 15 martie a anului următor, rectifică declarația inițială, în sensul estimării de venituri sub plafonul minim, se introduc clarificări în

ceea ce privește contribuția datorată de aceste persoane, ținând cont de faptul că au dobândit calitatea de asigurat în sistemul de sănătate la data depunerii declarației inițiale. Se impune ca regimul fiscal din punct de vedere al CASS să fie același cu cel aplicabil în cazul persoanelor care au dobândit calitatea de asigurat, prin estimarea de venituri peste plafon, și pentru care venitul realizat declarat la definitivarea anului fiscal, se situează sub plafonul minim. În acest caz, persoanele fizice datorează CASS pentru anul în care au avut calitatea de asigurat la nivelul a 6 salarii minime brute pe țară.

25. Se clarifică termenul de plată a contribuției pentru persoanele fizice care nu realizează venituri, având în vedere că perioada pentru care efectuează plata nu corespunde cu anul calendaristic, motiv pentru care raportarea la anul următor celui pentru care se datorează contribuția, produce confuzie.

26. Se propune introducerea unei noi prevederi în cazul persoanelor fizice care realizează venituri pentru care nu se datorează CASS și care vor să opteze pentru plata acestuia.

27. Corelări/clarificări tehnice

-Se propune eliminarea prevederilor referitoare la modalitatea de stabilire a deducerii personale având în vedere că sumele corespunzătoare acestora au fost stabilite prin Codul fiscal și instituirea regulilor privind rotunjirea sumelor la un leu, prin neglijarea fracțiunilor de până la 50 de bani inclusiv și majorarea la leu a fracțiunilor ce depășesc 50 de bani.

-Clarificare tehnică cu privire la modalitatea de determinare a venitului net anual în cazul persoanelor care realizează venituri din activități independente și din drepturi de proprietate intelectuală, pentru care venitul net anual se determină în sistem real, pe baza datelor din contabilitate.

- Corelare tehnică în cazul determinării câștigului net anual impozabil din transferul titlurilor de valoare, din orice alte operațiuni cu instrumente financiare, inclusiv instrumente financiare derivate, precum și din transferul aurului financiar cu precizarea articolului potrivit căruia se determină câștigul net anual.

- Se propune corelarea termenului de depunere a „Declarației privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitului pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate” (formular 112), în cazul contribuțiilor sociale, cu prevederile referitoare la declararea la trimestru.

- Pentru claritatea textului se propune reformularea prevederilor referitoare la unele categorii de persoane exceptate de la plata CASS, în situația în care realizează venituri pentru care au obligația plății contribuției.

- Se clarifică valoarea indicatorului salariul minim brut pe țară utilizat la stabilirea contribuțiilor sociale în cazul persoanelor fizice

care realizează venituri din activități independente și alte categorii de venituri, pentru care se datorează CAS și CASS, în funcție de încadrarea în plafonul anual de 12 salarii minime brute pe țară, în situația în care prin hotărâre a Guvernului se utilizează mai multe valori ale salariului minim brut pe țară.

- Alte corelații și clarificări tehnice.

TITLUL VI - Impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți și impozitul pe reprezentanțele firmelor străine înființate în România

1. În cuprinsul titlului sintagma "persoana juridică română" a fost înlocuită cu "rezident" în vederea armonizării reglementărilor fiscale referitoare la persoanele juridice străine care au locul conducerii efective în România.

2. Alinierea cu prevederile Titlului IV "Impozit pe venit", în ceea ce privește cota de 10% reprezentând impozitul pe venitul persoanei fizice nerezidente, rezidentă într-un stat membru al Uniunii Europene sau într-un stat cu care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impoziteri.

3. Alinierea cu prevederile Titlului IV "Impozit pe venit", în ceea ce privește cota de 10% reprezentând impozitul pe venitul persoanei fizice nerezidente artist sau sportiv .

4. Clarificarea formei în care sunt acceptate de către organul fiscal din România certificatele de rezidență fiscală emise electronic sau online de către autoritățile fiscale străine.

5. Pentru stabilirea rezidenței în România, persoana juridică străină va depune la organul fiscal central competent *Chestionarul pentru stabilirea rezidenței fiscale a persoanei juridice străine cu locul conducerii efective în România* însoțite de documentele prevăzute de actualul cadru legal ;

TITLUL VII –Taxa pe valoarea adăugată

1. Se propune modificarea prevederilor art. 270 alin. (7) din Codul fiscal în vederea clarificării faptului că primitorul activelor este considerat succesori al cedentului și din punct de vedere al altor drepturi/obligații prevăzute de lege.

2. Se impune modificarea prevederilor art. 295 pentru corelare cu legislația vamală unională.

3. Se propune modificarea prevederilor art. 297 alin. (7) lit. b) din

Codul fiscal, în sensul acordării dreptului de deducere a TVA pentru achizițiile de băuturi alcoolice și produse din tutun și în alte situații decât cele în care este posibilă deducerea TVA în prezent.

Astfel, conform actualelor prevederi, o persoană impozabilă poate deduce TVA pentru taxa datorată sau achitată pentru achizițiile de băuturi alcoolice și produse din tutun doar dacă aceste bunuri sunt destinate revânzării sau pentru a fi utilizate pentru prestări de servicii.

Pentru asigurarea compatibilității cu Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al TVA, se propune ca persoanele impozabile să își păstreze dreptul de deducere a TVA aferente achiziției de băuturi alcoolice și produse din tutun și în situațiile în care bunurile sunt destinate:

- acordării în mod gratuit în scop de reclamă sau în scopul stimulării vânzării sau, mai general, în scopuri legate de desfășurarea activității economice, în condițiile stabilite prin normele metodologice;
- prestării în mod gratuit de servicii în scop de reclamă sau în scopul stimulării vânzării sau, mai general, în scopuri legate de desfășurarea activității economice, în condițiile stabilite prin normele metodologice.

4. Se propune modificarea prevederilor art. 301 alin. (2) din Codul fiscal în sensul punerii în acord cu deciziile Curții de Justiție a Uniunii Europene în:

- cauza C – 81/17 Zabrus, potrivit căreia articolele 167, 168, 179, 180 și 182 din Directiva 2006/112/CE, precum și principiile efectivității, neutralității fiscale și proporționalității trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care, prin derogare de la termenul de prescripție de cinci ani prevăzut de dreptul național pentru corectarea declarațiilor privind TVA, împiedică, în împrejurări precum cele din litigiul principal, o persoană impozabilă să efectueze o astfel de corectare în vederea exercitării dreptului său de deducere pentru simplul motiv că această corectare privește o perioadă care a făcut deja obiectul unei inspecții fiscale;

- cauza C - 533/16 Volkswagen AG, potrivit căreia dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că se opune reglementării unui stat membru în temeiul căreia, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, în care TVA a fost facturată persoanei impozabile și a fost plătită de aceasta după mai mulți ani de la livrarea bunurilor în cauză, beneficiul dreptului de rambursare a TVA este refuzat pentru motivul că termenul de decădere prevăzut de reglementarea menționată pentru exercitarea acestui drept ar fi început să curgă la data livrării bunurilor și ar fi expirat înainte de introducerea cererii de

rambursare;

- cauza C – 8/17 Biosafe, potrivit căreia articolele 62, 167, 168, 178-180, 182 și 219 din Directiva 2006/112/CE, precum și principiul neutralității fiscale trebuie interpretate în sensul că se opun reglementării unui stat membru în temeiul căreia, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, în care, în urma unei rectificări fiscale, a fost plătită statului TVA stabilită suplimentar și aceasta a făcut obiectul unor documente de rectificare a facturilor inițiale la mai mulți ani după livrarea bunurilor în cauză, se refuză beneficiul dreptului de deducere a TVA pentru motivul că termenul prevăzut de reglementarea menționată pentru exercitarea acestui drept ar fi început să curgă de la data emiterii facturilor inițiale menționate și ar fi expirat.

Având în vedere aceste decizii ale CJUE, se propune modificarea art. 301 alin. (2) din Codul fiscal, în sensul:

- acordării dreptului de deducere a TVA prin decontul perioadei fiscale în care sunt îndeplinite condițiile și formalitățile pentru deducerea taxei sau printr-un decont ulterior, dar în cadrul termenului de prescripție prevăzut în Codul de procedură fiscală, *inclusiv în cazul anularii rezervei verificării ulterioare ca urmare a inspecției fiscale;*

- acordării dreptului de deducere a TVA de către beneficiarii care primesc facturi de corecție de la furnizori/prestatori în afara termenului de prescripție, în alte situații decât în urma unei inspecții fiscale la furnizor/prestator. Dreptul de deducere poate fi exercitat de beneficiar în cel mult un an de la data primirii facturii de corecție.

5. Se propune implementarea mecanismului taxării inverse pentru livrarea de gaze naturale în interiorul țării până la data de 30 iunie 2022. Totodată, sunt stabilite și măsuri tranzitorii pentru aplicarea acestei măsuri.

TITLUL VIII – Accize și alte taxe speciale

Urmare a discuțiilor purtate în cadrul întâlnirilor grupurilor de lucru constituite în contextul procesului de actualizare și îmbunătățire a Codului fiscal, s-a considerat necesară clarificarea unor prevederi și instituirea unor măsuri având ca scop simplificarea actualelor reglementări, fără a excede cadrului legal comunitar. Totodată, s-a avut în vedere o mai bună înțelegere a legislației în domeniul accizelor, eliminarea unor disfuncționalități și, implicit, o abordare mai facilă a legislației fiscale atât de către contribuabili cât și de către organele fiscale.

În acest sens, față de prevederile actuale ale Titlului VIII „Accize și alte taxe speciale” din Codul fiscal, proiectul de modificare a Codului fiscal vizează în principal introducerea următoarelor măsuri:

- ținând cont de modificările/completările/abrogările aduse actelor normative la nivel național, precum și regulamentelor, directivelor sau alte acte la nivel comunitar, este necesară actualizarea trimiterilor din Codul fiscal la actele normative emise la nivel național sau comunitar;

- introducerea unei reglementări privind regimul fiscal aplicabil produselor accizabile rezultate în urma probelor tehnologice în cazul în care cererea de autorizare a antrepozitarului propus se respinge;

- introducerea excepției de la termenul general de plată a accizelor în cazul vânzării la distanță, care în prezent se regăsește doar în Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere faptul că termenul general de plată a accizelor, precum și excepțiile de la acest termen sunt prevăzute în Codul fiscal;

- potrivit Codului fiscal, orice plătitor de accize are obligația de a depune lunar la autoritatea competentă o declarație de accize până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei la care se referă declarația. De asemenea în cuprinsul Codului fiscal sunt prevăzute excepții de la termenul general de depunere a declarațiilor de accize în anumite situații. Astfel, pentru acuratețea textului se impune ca excepția să aibă în vedere atât regula generală de a depune lunar declarația cât și termenul de depunere;

- modificarea prevederilor privind analiza nivelului garanției astfel încât aceasta să poată fi făcută fie anual, fie ori de câte ori se consideră necesar, în vederea actualizării în funcție de schimbările intervenite în volumul afacerii, în activitatea antrepozitarului autorizat/destinatului înregistrat/expeditorului înregistrat/importatorului autorizat sau în nivelul accizelor datorate;

- completarea prevederii privind obligația de înregistrare pentru operatorii economici autorizați în domeniul gazului natural, în sensul precizării momentului în care intervine această obligație, respectiv înainte de desfășurarea activității cu gaz natural. Pentru egalitate de tratament, aceeași prevedere va fi introdusă și pentru operatorii economici producători sau operatorii economici care efectuează eliziții intracomunitare ori care importă cărbune, cocs și lignit, precum și pentru operatorii economici autorizați în domeniul energiei electrice;

- în vederea asigurării unui cadru legal nediscriminatoriu, se impune exceptarea de la îndeplinirea anumitor condiții pentru autorizare, a tuturor **locurilor** destinate rezervei de stat și stocurilor de urgență, indiferent că respectivul antrepozitar deține mai multe antrepozite fiscale, având și alte destinații,

- în vederea evitării unor interpretări contrare în sensul că prevederile articolelor 414 și 415 din Codul fiscal nu ar fi aplicabile în situația în care accizele nu au fost plătite, se impune modificarea denumirii marginale a acestor articole, în sensul preluării sintagmelor folosite de Directiva 2008/118/CE privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12/CEE, respectiv utilizarea sintagmei „produse accizabile eliberate pentru consum” în loc de „ produse cu accize plătite”.

TITLUL IX – Impozite și taxe locale

1. Se propune completarea prevederilor art. 456 din Codul fiscal unde sunt prevăzute scutiri de drept de la plata impozitului pe clădiri, astfel încât aceste scutiri să se aplice și pentru clădirile Caselor de cultură a sindicatelor, aflate în proprietatea/administrarea organizațiilor sindicale și ale Camerelor de Comerț, cu excepția încăperilor folosite pentru activități economice sau agrement.

2. Se propune clarificarea situației depunerii raportului de evaluare de către persoanele fizice sau juridice după primul termen de plată din anul de referință, în sensul că acesta va produce efecte începând cu data de 1 ianuarie a anului fiscal următor.

3. Clarificări privind valoarea de impozitare a clădirilor în situațiile în care în documentele care atestă proprietatea nu este menționată valoarea.

4. Agricultură și dezvoltarea satului românesc reprezintă o prioritate absolută în programul de guvernare. Astfel, prin noile politici agricole, sectorul agricol trebuie să devină un motor de creștere economică și o sursă de locuri de muncă pentru populația din mediul rural.

Se propune modificarea prevederilor actuale, astfel încât să se acorde scutirea de la plata impozitului pentru terenurile arabile lucrate și concomitent se instituie obligativitatea consiliilor locale de a majora impozitul pe teren cu până la 100 lei/ha pentru terenurile arabile nelucrate timp de doi ani consecutiv.

5. Se aduc clarificări în ceea ce privește acordarea scutirii de la plata impozitului pe mijloacele de transport specializate pentru transportul stajilor în pastoral, în sensul că scutirea se acordă numai în cazul acelor mijloace de transport omologate de către Registrul Auto Român.

6. Implementarea măsurii din Programul de Guvernare prin modificarea prevederilor actuale în sensul acordării și reglementării condițiilor privind scutirea de la plata impozitului pe mijloacele de transport și pentru tractoarele, utilajele agricole și alte mijloace de transport care, prin construcție sunt destinate utilizării în agricultură și sunt folosite efectiv în domeniul agricol.

7. Se clarifică data declarării unui mijloc de transport, dobândit din străinătate, în evidențele administrației publice locale, în sensul că proprietarul acestuia are obligația să depună o declarație la organul fiscal local în a cărui rază teritorială de competență are domiciliul, sediul sau punctul de lucru, după caz, în termen de 30 de zile de la data eliberării cărții de identitate de către Registrul Auto Român.

8. Pentru simplificarea și uniformizarea procedurii de actualizare a impozitelor și taxelor locale, se propune ca și pentru vehiculele de marfă cu masa autorizată egală sau mai mare de 12 tone, prevăzute în Codul fiscal la art 470 alin. (5) și (6), să se aplice aceeași regulă generală de actualizare ca la celelalte impozite și taxe locale, acordând competență autorităților locale să actualizeze și impozitul pentru aceste vehiculele, ținând cont de nivelurile minime prevăzute în Directiva 1999/62/CE de aplicare la vehiculele grele de marfă pentru utilizarea anumitor infrastructuri și de rata de schimb a monedei euro, în vigoare în prima zi lucrătoare a lunii octombrie a fiecărui an și publicată în Jurnalul Uniunii Europene. Cursul de schimb a monedei

euro și nivelurile minime, exprimate în euro, prevăzute în Directiva 1999/62/CE de aplicare la vehiculele grele de marfă pentru utilizarea anumitor infrastructuri se comunică pe site-urile oficiale ale Ministerului Finanțelor Publice și Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.

9. Se propune corelarea cu prevederile Legii nr.203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale, astfel încât în cazul contravențiilor prevăzute în Titlul IX-impozite și taxe locale, contravenientul să achite pe loc sau în termen de cel mult 15 zile de la data înmânării sau comunicării procesului-verbal, jumătate din minimul amenzii.

10. Întrucât legea de instituire a taxelor extrajudiciare de timbru a fost abrogată de Legea 1/2017, se propune abrogarea prevederilor din Codul fiscal cu privire la destinația și actualizarea acestor taxe.

• **Ordonanța de urgență a Guvernului nr.80/2013 privind taxele judiciare de timbru**

Având în vedere faptul că articolele din Ordonanța de urgență nr.80/2013 care prevedeau destinația taxelor judiciare de timbru au fost abrogate expres prin Legea nr.117/2017, iar destinația acestor taxe este cea prevăzută la art. 494 alin.(10) din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal, se propune abrogarea expresă și a dispozițiilor legale din Ordonanța de urgență nr.80/2013 care prevăd competența de actualizare a taxelor judiciare de timbru, această procedură urmând să se realizeze potrivit prevederilor art. 494 alin. (11) din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal.

• **Legea nr. 15/1994 privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale**

Prin prezentul proiect de act normativ se propune abrogarea *Legii nr. 15/1994 privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale și necorporale, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, întrucât ~~majoritatea~~ prevederilor ~~ore~~ acesteia nu mai sunt aplicabile.

3. Alte informații

Măsurile de restructurare a obligațiilor bugetare propuse prin prezentul proiect de act normativ vizează obligațiile bugetare administrate de organul fiscal central reprezentat de Agenția Națională de Administrare Fiscală.

De precizat că, de înlesnirea la plată propusă pot beneficia toți contribuabilii, persoane juridice de drept public sau privat, care datorează obligațiile de plată menționate, fără nicio discriminare, dacă îndeplinesc condițiile impuse de lege.

Măsurile propuse nu încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii consacrat de Constituția României întrucât, prin scopurile urmărite – maximizarea încasărilor bugetare, stimularea mediului economic și diminuarea arieratelor bugetare – sunt vizate aspecte de interes general.

Secțiunea a 3-a Impactul socioeconomic al proiectului de act normativ

<p>1. Impactul macroeconomic</p>	<p>Prin măsurile de restructurare a obligațiilor bugetare propuse prin actul normativ se urmărește îmbunătățirea recuperării creanțelor statului de la debitorii aflați în dificultate financiară generată de disfuncționalități structurale, întrucât contribuie la asanarea datoriilor acestora la bugetul general consolidat cu perspectiva menținerii lor în circuitul economic.</p> <p>De asemenea, odată cu adoptarea măsurilor privind reducerea fenomenului de decapitalizare a societăților, propuse prin proiectul de ordonanță, firmele aflate în situație de subcapitalizare sau decapitalizare vor trebui să adopte măsuri care să conducă la respectarea pragului minim de capitalizare solicitat prin lege.</p> <p>Inițierea de măsuri pentru diminuarea numărului de companii subcapitalizate trebuie să țină cont de rolul acestor firme în economie.</p>
<p>1¹ Impactul asupra mediului concurențial și domeniului ajutoarelor de stat</p>	<p>Prin aplicarea măsurii de restructurare a obligațiilor bugetare prevăzute în actul normativ statul urmărește recuperarea integrală a obligațiilor bugetare restante. Recuperarea se realizează de către organele fiscale competente, la cererea contribuabilului, în anumite condiții, respectiv contribuabilii trebuie să prezinte un plan de restructurare întocmit de un expert independent, să achite obligațiile bugetare curente, ratele din graficul de plată stabilit de asemenea de expertul independent pe perioada înlesnirii la plată.</p> <p>Prin această măsură se asigură recuperarea integrală de către Stat a debitelor restante, în consecință nu se creează nici un avantaj economic beneficiarilor fiind exclusă existența ajutorului de stat.</p> <p>Referitor la societățile cu capitaluri proprii sub limita prevăzută de lege, faptul că acestea continuă să își desfășoare activitatea și în aceste condiții de decapitalizare poate avea influențe negative asupra activității celorlalte societăți cu care intră în relații contractuale și a căror stare financiară este favorabilă.</p>
<p>2. Impactul asupra mediului de afaceri</p>	<p>Prin măsurile de restructurare a obligațiilor bugetare propuse prin actul normativ se urmărește îmbunătățirea mediului de afaceri prin evitarea declanșării falimentului și salvarea companiilor aflate în dificultate financiară generată de disfuncționalități structurale.</p> <p>Totodată, măsurile propuse prin acest proiect sunt favorabile mediului de afaceri deoarece au ca obiect îmbunătățirea echilibrului în relația dintre organele fiscale și contribuabili, simplificarea procedurilor de administrare a creanțelor fiscale o mai bună claritate a textului de lege, eliminând interpretările neunitare fie din partea organelor fiscale fie din partea contribuabililor.</p>
<p>2¹. Impactul asupra sarcinilor administrative</p>	<p>Măsurile propuse prin acest proiect sunt de natură a contribui la reducerea sarcinilor administrative.</p> <p>În plus, măsurile de restructurare a obligațiilor bugetare propuse prin actul normativ se adresează debitorilor aflați în dificultate</p>

	financiară generată de disfuncționalități structurale pentru care există riscul iminent de intrare în insolvență astfel încât nu se poate pune problema creșterii sarcinilor administrative.
2. Impactul asupra întreprinderilor mici și mijlocii	Prin măsurile de restructurare a obligațiilor bugetare propuse prin actul normativ sunt vizate toate persoanele juridice, de drept public sau privat, care înregistrează obligații bugetare restante la 31 decembrie 2017, și implică întreprinderile mici și mijlocii, dând astfel posibilitatea și acestora de a beneficia de această facilitate la plată, ceea ce conduce la un impact pozitiv asupra acestor categorii de întreprinderi.
3. Impactul social	Prin măsurile de restructurare a obligațiilor bugetare propuse prin actul normativ se urmărește creșterea gradului de restructurare al societăților aflate în dificultate financiară generată de disfuncționalități structurale, și, implicit, la păstrarea locurilor de muncă, ceea ce conduce la un impact social pozitiv.
4. Impactul asupra mediului	Prezentul proiect de act normativ nu are impact asupra mediului.
5. Alte informații	Nu au fost identificate.

Secțiunea a 4-a
Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (pe 5 ani)

- mil. lei -

Indicatori	Anul curent	Următorii 4 ani				Media pe 5 ani
		2020	2021	2022	2023	
1	2	3	4	5	6	7
1) Modificări ale veniturilor bugetare, plus/minus, din care:	-337,6	-346,4	-355,0	363,5		
a) buget de stat, din acestea:						
(i) impozit pe profit						
(ii) impozit pe venit						
b) bugete locale:	-337,6	-346,4	-355,0	363,5		
(i) impozit pe profit						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat:						
(i) contribuții de asigurări						
2) Modificări ale cheltuielilor bugetare, plus/minus, din care:						
a) buget de stat, din acestea:						
(i) cheltuieli de personal						
(ii) bunuri și servicii						

b) bugete locale:							
(i) cheltuieli de personal							
(ii) bunuri și servicii							
c) bugetul asigurărilor sociale de stat:							
(i) cheltuieli de personal							
(ii) bunuri și servicii							
3) Impact financiar, plus/minus, din care:							
a) buget de stat							
b) bugete locale							
4) Propuneri pentru acoperirea creșterii cheltuielilor bugetare							
5) Propuneri pentru a compensa reducerea veniturilor bugetare							
6) Calcule detaliate privind fundamentarea modificărilor veniturilor și/sau cheltuielilor bugetare							
7) Alte informații	<p>Măsurile de restructurare a obligațiilor bugetare propuse prin actul normativ au un caracter excepțional și conjunctural și urmărește, în principal, stimularea achitării voluntare de către contribuabili a obligațiilor bugetare principale, maximizarea încasărilor bugetare, stimularea mediului economic și diminuarea arieratelor bugetare.</p> <p>De asemenea, înlesnirea la plată este o formă de stimulare a plății voluntare a datoriilor și de garantare a încasărilor la buget.</p> <p>În decursul timpului, s-a constatat că, pe perioada aplicării actelor normative privind acordarea înlesnirilor la plată, încasărilor la bugetul general consolidat au crescut, asigurându-se astfel o ritmicitate a acestora, atât prin achitarea ratelor, cât și prin plata obligațiilor fiscale curente.</p> <p>Această facilitate este mai eficientă decât procedura de executare silită, care reprezintă o modalitate de recuperare a creanțelor ce presupune costuri suplimentare, fără a asigura însă un nivel de încasare satisfăcător.</p> <p>Este de precizat că la sfârșitul anului 2017, la nivelul ANAF persoanele juridice, de drept public sau privat, care nu se aflau în insolvența/reorganizare/faliment/dizolvare și de asemenea nu erau beneficiari ai unei eșalonări la plată datorau aproximativ 27.578 milioane lei. Acești contribuabili, până la data de 30 octombrie 2018 au stins (achitat), prin una din modalitățile prevăzute de Codul de procedură fiscală o sumă de aproximativ 803 milioane lei, adică aproximativ 3% din totalul creanțelor bugetare restante la 31 decembrie 2017,</p>						

	<p>ce aparțineau acestor debitorilor.</p> <p>Fiind o măsură stimulativă și la latitudinea contribuabililor care au potențial de a îndeplini condițiile impuse de lege pentru acordarea anulării accesoriilor, nu se poate pune problema determinării unui impact financiar.</p> <p>Extinderea aplicării taxării inverse pentru livrarea de gaze naturale generează un impact pe cash flow, care este dificil de apreciat dacă este pozitiv sau negativ, având în vedere că este influențat de numărul celor implicați pe lanțul de distribuție, întrucât prin acest mecanism nu se efectuează plăți de TVA între furnizorul/prestatorul și beneficiarul acestor livrări/prestări urmând ca TVA să fie colectată de la consumatorul final. Totodată, menționăm că aplicarea taxării inverse poate conduce la creșterea colectării TVA prin prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.</p> <p>Extinderea cazurilor de excepție de la limitarea dreptului de deducere a TVA aferente achizițiilor de băuturi alcoolice și produse din tutun generează un impact negativ, dificil de cuantificat la nivel macroeconomic, întrucât aceste produse acordate atât în scop de reclamă sau, mai general, în scopuri legate de desfășurarea activității economice pot fi acordate atât de producătorii/furnizorii acestor categorii de produse, cât și de către alți agenți economici care activează în alte domenii de activitate (de exemplu: jocuri de noroc, baruri).</p>
--	--

Secțiunea a 5-a
Efectele proiectului de act normativ asupra legislației în vigoare

<p>1. Măsuri normative necesare pentru aplicarea prevederilor proiectului de act normativ</p> <p>a) acte normative în vigoare ce vor fi modificate sau abrogate, ca urmare a intrării în vigoare a proiectului de act normativ;</p> <p>b) acte normative ce urmează a fi elaborate în vederea implementării noilor dispoziții</p>	<p>Procedura de aplicare a măsurilor de restructurare a obligațiilor bugetare propuse prin actul normativ a prezentului act normativ se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F..</p> <p>Pentru aplicarea noilor dispoziții ale Codului fiscal va fi necesară modificarea și completarea normelor metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016.</p> <p>Ordinul președintelui ANAF, pentru aprobarea modelului, conținutului și a modalității de gestionare a formularului tipizat “Fișa capacității de cazare”, utilizată în cazul contribuabililor care realizează venituri din închirierea în scop turistic a camerelor situate în locuința proprietate personală, pentru care venitul se determină pe baza normei anuale de venit, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei Ordonanțe a Guvernului</p>
--	--

1 ¹) Compatibilitatea proiectului de act normativ cu legislația în domeniul achizițiilor publice	Nu este cazul
2) Conformitatea proiectului de act normativ cu legislația comunitară în cazul proiectelor ce transpun prevederi comunitare	Noile prevederi privind modificările Codului fiscal sunt conforme cu legislația comunitară în materie.
3) Măsuri normative necesare aplicării directe a actelor normative comunitare	Nu este cazul
4) Hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene	Se asigură implementarea următoarelor hotărâri ale CJUE: Hotărârea CJUE ECLI:EU:C:2018:283 în Cauza Zabrus (C-81/17) Hotărârea CJUE ECLI:EU:C:2017:843 în cauza Ispal (C-298/16) Modificările legislative nu contravin jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene.
5) Alte acte normative și/sau documente internaționale din care decurg angajamente	Nu este cazul
6) Alte informații	Nu este cazul
Secțiunea a 6-a Consultările efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ	
1) Informații privind procesul de consultare cu organizații neguvernamentale, institute de cercetare și alte organisme implicate	A fost respectată procedura prevăzută de Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, în sensul că proiectul de act normativ a fost publicat pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice în data de2019
2) Fundamentarea alegerii organizațiilor cu care a avut loc consultarea, precum și a modului în care activitatea acestor organizații este legată de obiectul proiectului de act normativ	
3) Consultările organizate cu autoritățile administrației publice locale, în situația în care proiectul de act normativ are ca obiect activități ale acestor autorități, în condițiile Hotărârii Guvernului nr. 521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative	Proiectul de act normativ se transmite spre consultare și structurilor asociative ale autorităților publice locale, conform dispozițiilor H.G. nr. 521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte

	normative
4) Consultările desfășurate în cadrul consiliilor interministeriale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 750/2005 privind constituirea consiliilor interministeriale permanente	Nu este cazul
5) Informații privind avizarea de către:	
a) Consiliul Legislativ	Proiectul de act normativ se avizează de către Consiliul Legislativ
b) Consiliul Suprem de Apărare a Țării	Nu este cazul
c) Consiliul Economic și Social	Proiectul de act normativ se avizează de către Consiliul Economic și Social.
d) Consiliul Concurenței	Proiectul de act normativ se avizează de către Consiliul Concurenței
e) Curtea de Conturi	Nu este cazul
6) Alte informații	Nu este cazul
Secțiunea a 7-a Activități de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului de act normativ	
1) Informarea societății civile cu privire la necesitatea elaborării proiectului de act normativ	Proiectul de act normativ se publică pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice potrivit dispozițiilor Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, republicată și a fost dezbătut în cadrul Comisiei de Dialog Social la care participă reprezentanți ai organismelor interesate
2) Informarea societății civile cu privire la eventualul impact asupra mediului în urma implementării proiectului de act normativ, precum și efectele asupra sănătății și securității cetățenilor sau diversității biologice	Nu este cazul
3) Alte informații	Nu este cazul

Secțiunea a 8-a Măsurile de implementare	
1) Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autoritățile administrației publice centrale și/sau locale – înființarea unor noi organisme sau extinderea competențelor instituțiilor existente	Nu este cazul
2) Alte informații	Nu este cazul

Având în vedere cele prezentate, a fost elaborat proiectul de Ordonanță a Guvernului privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare.

MINISTRUL FINANTELOR PUBLICE

EUGEN - ORLANDO TEODOROVICI

AVIZĂM FAVORABIL

MINISTRUL AFACERILOR EXTERNE

Teodor-Viorel MELEȘCANU

**MINISTRUL DELEGAT PENTRU AFACERI
EUROPENE**

George CIAMBA

**MINISTRUL MUNCII ȘI JUSTIȚIEI
SOCIALE,**

Marius-Constantin BUDĂI

MINISTRUL MEDIULUI

Grațian Leocadia GAVRILESCU

**PREȘEDINTE AUTORITATEA NAȚIONALĂ
PENTRU RESTITUIREA
PROPRIETĂȚILOR**

George BĂEȘU

**VICEPRIM-MINISTRU
MINISTRUL DEZVOLTĂRII REGIONALE
ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE**

MINISTRUL TURISMULUI

Bogdan Gheorghe TRIF

MINISTRUL SĂNĂTĂȚII

Sorina PINTEA

**p. PREȘEDINTE CASA NAȚIONALĂ DE
ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE
Răzvan-Teohari VULCĂNESCU**

**PREȘEDINTE AUTORITATEA DE
SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ**

Leonardo BADEA

MINISTRUL JUSTIȚIEI

Tudorel TOADER

Secțiunea a 8-a Măsuri de implementare	
1) Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autoritățile administrației publice centrale și/sau locale – înființarea unor noi organisme sau extinderea competențelor instituțiilor existente	Nu este cazul
2) Alte informații	Nu este cazul

Având în vedere cele prezentate, a fost elaborat proiectul de Ordonanță a Guvernului privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare.

MINISTRUL FINANTELOR PUBLICE

Eugen Orlando TEODOROVICI

SECRETAR GENERAL

Mihai DIACONU

<p>SECRETAR DE STAT</p> <p>Elena – Oana IACOB</p> <p>Direcția generală legislație Cod fiscal și reglementări vamale</p> <p>Director general, Iulian ARDELEANU</p> <p>Direcția generală legislație Cod de procedură fiscală, reglementări nefiscale și contabile</p> <p>Director general, Doru Petru DUDAȘ</p>	<p>SECRETAR DE STAT</p> <p>Daniela PESCARU</p> <p>Direcția generală de sinteză și politicile bugetare</p> <p>Director general, Ioana BURLĂ</p> <p>Direcția generală de legislație și reglementare în domeniul activelor statului</p> <p>Director general, Ioan RACEU</p> <p>Direcția generală de programare bugetară</p> <p>Director general, Anca Florina IORDACHE</p>	<p>SECRETAR DE STAT</p> <p>Valentin Tiberiu MAȚRODIN</p> <p>Direcția generală ajutor de stat</p> <p>Director general, Irina Diana AVRAM</p>	<p>SECRETAR GENERAL ADJUNCT</p> <p>Claudia Florina PRISECARU</p> <p>Direcția generală economică</p> <p>Director general, Virginia COMȘA</p> <p>Direcția generală managementul resurselor umane</p> <p>Director general, Mirela ȘIȚOIU</p>	<p>PREȘEDINTE ANAF</p> <p>Mihaela TRICULESCU</p> <p>Direcția generală de politici, analiză și cercetare în domeniul finanțelor publice</p> <p>Director general, Dan MATEI</p> <p>Centrul Național pentru Informații Financiare</p> <p>Director general, Adrian POPESCU</p> <p>Direcția Generală Juridică</p> <p>Director general, Căpitan Sebastian BADEA</p>
---	---	---	---	---

**Secțiunea a 8-a
Măsuri de implementare**

1) Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autoritățile administrației publice centrale și/sau locale – înființarea unor noi organisme sau extinderea competențelor instituțiilor existente	Nu este cazul
2) Alte informații	Nu este cazul

Având în vedere cele prezentate, a fost elaborat proiectul de Ordonanță a Guvernului privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare.

MINISTRUL FINANTELOR PUBLICE

Eugen Orlando TEODOROVICI

**SECRETAR GENERAL
Mihai DIACONU**

SECRETAR DE STAT Elena – Oana IACOB	SECRETAR DE STAT Daniela PESCARU	SECRETAR DE STAT Valentin Tiberiu MIVRODIN	SECRETAR GENERAL ADJUNCT Claudia Florina PRISECARU	PREȘEDINTE ANAF Mihaela TRICULESCU
Direcția generală legislație Cod fiscal și reglementări vamale	Direcția generală de sinteză a politicilor bugetare	Direcția generală ajutor de stat	Direcția generală economică	Direcția generală de politici, analiză și cercetare în domeniul finanțelor publice
Director general, Iulian ARDELEANU	Director general, Ioana BURLĂ	Director general, Irina Diana AVRAM	Director general, Virginia COMȘA	Director general, Dan MATEI
Director general adjunct Daniela TĂNASE	Direcția generală de legislație și reglementare în domeniul activelor statului		Direcția generală managementul resurselor umane	Centrul Național pentru Informații Financiare
Director general adjunct Elena IORDACHE	Director general, Ioan RĂCEU		Director general, Mirela ȘIȚOIU	Director general, Adrian POPESCU
p.Director general adjunct Nicoleta CIUBEC expert superior	Direcția generală de programare bugetară			Direcția Generală Juridică
Direcția generală legislație Cod de procedură fiscală, reglementări nefiscale și contabile	Director general, Anca Florina IORDACHE			Director general, Ciprian Sebastian BADEA
Director general, Doru Petru DUDAS				
p. Director general adjunct Mihai BRĂGĂRĂU Șef serviciu				
Gheorghita TOMA, Șef serviciu, DGLCFRV Antoaneta NEAGOE-MARUSEC, Șef serviciu, DGLCFRV Ionescu BĂLESCU, Șef serviciu, DGLCFRV Vasilița Imbrișcă, p. Șef serviciu, DGLCPFRNC				
			Gheorghe MARINESCU, Șef serviciu, DGLCFRV Marina OPRAN, Șef serviciu, DGLCFRV Oana CIUREA, Șef serviciu, DGLCFRV	